

Η ΑΥΛΗ
ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Σέ τέσσερα μέρη
μέ ένα μόνο διάλειμμα
ανάμεσα στό Β' καί Γ' μέρος

Σημείωμα για τήν παράσταση στό Θέατρο
Τέχνης. 1957-58.

Ἄν μέ ρωτοῦσε κανείς τί θά ἤθελα, σάν συγγραφέας, θά τοῦ ἀπαντοῦσα: «Νά γράψω ἔργα μέ ὅσο τό δυνατόν γνησιότερη τήν προέλευσή τους ἀπό τόν τόπο μας». Κι ἄν μέ ξαναρωτοῦσε ποιὰ εἶναι ἡ φιλοδοξία μου στό θέατρο, θά ἔλεγα πῶς θά ἤθελα, μέ μιά σειρά ἀπό θεατρικά ἔργα, ν' ἀνακαλύψω τόν Ἕλληνα σάν σύγχρονο ἄνθρωπο. Θέλω νά πῶ, ν' ἀνακαλύψω τά χαρακτηριστικά τῶν ἀνθρώπων τοῦ τόπου μου καί τοῦ καιροῦ μου, μέσα ἀπό τήν πρόσκαιρη ἔκφραση τῆς σχέσης τους μέ τή σημερινή κοινωνική πραγματικότητα.

Ἡ «Αὐλή τῶν Θανμάτων» βασίζεται στήν ἔλλειψη σταθερότητας καί σιγουριάς, πού χαρακτηρίζει τή ζωή τοῦ Ἕλληνα. Ἡ ἀστάθεια αὐτή, τόσο γνώριμη σέ ὅλους μας, ἀρχίζει ἀπό τό ἄλλοπρόσαλλο κλίμα μας, τή «στρατηγική» γεωγραφική μας θέση, τή φτώχεια τοῦ τόπου μας, καί τελειώνει στήν ἰδιωτική μας οἰκονομία. Ὅλα στήν Ἑλλάδα ἀνεβοκατεβαίνουν πολύ εὐκόλα, κυλοῦν, φεύγουν, κι ἡ συνηθισμένη λαχτάρα τοῦ Ρωμοῦ εἶναι νά στεριώσει κάπου, νά σιγουρέψει κάτι.

Ἡ λαϊκή τάξη ἐκφράζει πάντα μέ πιότερη γνησιότητα τά χαρακτηριστικά τῆς ζωῆς, γι' αὐτό δέν εἶναι τυχαῖο πού τοποθέτησα τό ἔργο στό χῶρο τῆς.

Ἡ ρευστότητα στίς συνθήκες τῆς ζωῆς τοῦ Ἕλληνα, ἡ μεσογειακή του ιδιοσυγκρασία καί μιά ἔμφυτη ἀντίσταση στίς δυσκολίες, μιά αἰσιοδοξία, τοῦ διαμορφώνουν ἕνα χαρακτήρα πού δέν ἔχει στέρεα σύνορα, δέν μπορεῖς εὐκόλα νά τόν καθορίσεις. Μέσα στό ἴδιο ἄτομο βλέπεις νά γεννιοῦνται τά πιό ἀντίθετα μεταξύ τους αἰσθήματα, πού καλύπτουν ὄλη τήν κλίμακα ἀπό τό καλό ὡς τό κακό – κι ἀντιστρόφως – μιά διαρκῆ δηλαδή ἀποκάλυψη ψυχικοῦ πλοῦτου, μιά σειρά ἀπό μικρά θαύματα.

Στήν «Αὐλή τῶν Θανμάτων» προσπάθησα νά μή σταθῶ στήν ἐξωτερική ἔκφραση αὐτῆς τῆς σχέσης τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν κοινωνικό του περίγυρο. Προσπάθησα νά δῶ πῶς, κι ἴσαμε ποιό βαθμό, αὐτός ὁ παράγοντας ὑποχρεώνει τόν συγκεκριμένο ἄνθρωπο, τόν Ἕλληνα, νά λειτουργήσει σάν ἐσωτερικός μηχανισμός. Στήριξα τό ἔργο σ' ἕνα μῦθο, πού θά μοῦ πρόσφερε τά ἐξωτερικά, τυπικά χαρακτηριστικά μιάς

ένότητας, αλλά σέ μιά διαδοχή από απλά, καθημερινά περιστατικά, πού συνθέτουν μιάν εικόνα τής ελληνικής πραγματικότητας και μέσα σ' αυτά, δοκίμασα νά βρω ὅ,τι μόνιμο και οὐσιαστικό στοιχείο ζωής.

Κατά τόν ἴδιο τρόπο θέλησα ὥστε τά πρόσωπα, μέ τίς καθημερινές τους, φαινομενικά ἀσήμαντες ἀντιδράσεις, πού θά τόποθετούσανε και πύό ξεκάθαρα μέσα στήν ἐποχή τους, ν' ἀποκαλύπτανε κι ἕναν καθολικότερο ἄνθρωπο.

Γράφοντας αὐτό τό σημείωμα, δέν εἶχα τήν πρόθεση, οὔτε νά προκαταβάλω, οὔτε και νά ἐξηγήσω τό ἔργο μου. Δοκίμασα μόνο νά σημειώσω ἕνα μέρος ἀπ' τίς ἐπιδιώξεις μου, πού θά διευκολύνουν τό θεατή νά δεῖ πύό καθαρά τίς προθέσεις τοῦ συγγραφέα.

I. K.

Σημείωμα γιά τήν παράσταση στό Θεσσαλικό θέατρο. 1975-76.

Τά χρόνια ἀπ' τό 1950 και μετά ἦταν γιά τόν τόπο περίοδος πού ἔγιναν μεγάλες οικονομικές και κοινωνικές ζυμώσεις, συνθέσεις και καταλήξεις.

Οἱ τεράστιες ζημιές πού εἶχε ἀφήσει ἡ θεομηνία τοῦ πολέμου, ἡ πολιτική ἀναταραχή και τό ψυχολογικό σκόρπισμα πού ἀκολούθησαν τόν ἐμφύλιο, κράτησαν τή χώρα μέ ἀνοιχτές πληγές δλόκληρη τή δεκαετία τοῦ σαράντα. Ἔτσι μπήκαμε στή μεταπολεμική μας ἐποχή μέ σοβαρή καθυστέρηση ὄχι μόνο χρονικά, αλλά και μέ προκαταλήψεις παράταιρες γιά τίς ἐξελικτικές ἀνάγκες τοῦ λαοῦ.

Ἄρχισε βέβαια μέ γοργό ρυθμό ἡ ἀνασυγκρότηση, ἡ ἀνοικοδόμηση, ἡ διομηχανική, ἡ ἐμπορική ἀνάπτυξη. Ἡ ζωή ἀπό χρόνο σέ χρόνο ἄλλαξε ἀλματωδῶς ὄψη. Ἄλλά ἡ ἀλλαγὴ δέν ἦταν τό ἴδιο γενναϊόδωρη γιά ὄλα τά κοινωνικά στρώματα. Τά πολιτικά πάθη, οἱ φοβίες και προπάντων ἡ ἐκμετάλλευσή τους, ἐμποδίζανε τή δικαιοτέρα και λιγότερο ἄνιση κατανομή τῶν ἀγαθῶν πού ἔφερα ἡ οικονομική πρόοδος. Τό εισοδηματικό χάσμα ἀνάμεσα στόν ἐργατοῦπαλληλικό κόσμο και στόν ἐπιτήδειο «μπίζνεσμαν» τής ἀνασυγκρότησης, τόν δανειοδοτούμενο μεγαλοβιομήχανο, ἔμπορο, ἐφοπλιστή κ.λ.π. ἦταν πύό κραυγαλέο ἀπ' ὄσο προπολεμικά. Ἡ ἀπόσταση ἀπό τό οικονομικά ρωμαλέο κέντρο τής Ἀθήνας ὡς τίς γειτονίες τής μέ τούς χωματόδρομους, τούς προσφυγικούς συνοικισμούς, τίς πυκνοκατοικημένες

αὐλές, ἔγινε ἀκόμα πύό μεγάλη. Σ' αὐτές τίς αὐλές πού κάποια προπολεμική ἀφέλεια τίς εἶχε πασπαλίσει μέ εἰδυλλιακότητα και ρομαντισμό, ἡ ζωή στήν πραγματικότητα ἦταν μιά πολύ σκληρή ἱστορία και ἡ ἀθλιότητα περίσενε.

Σ' αὐτές τίς γειτονίες και σ' αὐτές τίς αὐλές ἄργησε πολύ νά φτάσει ἡ καλύτερη ζωή πού δημιουργοῦσε ἡ ἀνασυγκρότηση και ἡ ἀνοικοδόμηση. Τό μερίδιο τής φτωχολογίας πού κατοικοῦσε ἐδῶ, τό μερίδιο τής στό οικονομικό θαῦμα πού γινόταν, ἦταν ἕνα σκέτο μεροκάματο και αὐτό ὄχι καθημερινά σίγουρο. Ἐδῶ βασίλευε ἡ ἀνασφάλεια και ἡ καταφυγή στό μικροσυναισθηματισμό και στήν ὄνειροπόληση. Οἱ ἄνθρωποι τής αὐλῆς τοῦ ἔργου πού θά δεῖτε εἶχαν ξεμείνει ἀνυπεράσπιστοι ἀκόμη και ἀπ' τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους, ξεχασμένοι μέσα σέ συνήθειες και τρόπο ζωῆς πού δέν τούς βοηθοῦσε νά δοῦνε Θεοῦ πρόσωπο. Γι' αὐτό και ἡ μεγαλύτερη ἀλλαγὴ ἔφτασε σ' αὐτούς σάν καημός γιά μετανάστευση και ἐκσκαφέας πού ἰσοπέδωσε τίς αὐλές γιά νά ἀξιοποιηθοῦν τά οἰκόπεδα. «Ἡ Αὐλή τῶν θαυμάτων», ὄταν γράφτηκε, ἦταν τό κύκνειο ἄσμα ἑνός κόσμου βαθιά δικοῦ μας και βαθιά πικραμένου.

I. K.

Παίχτηκε για πρώτη φορά στην κυκλική σκηνή του Θεάτρου
Τέχνης, στη θεατρική περίοδο 1957-58.

Σκηνοθεσία:	ΚΑΡΟΛΟΥ ΚΟΥΝ
Σκηνικό:	ΓΙΑΝΝΗ ΤΣΑΡΟΥΧΗ
Μουσική:	ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Τά πρόσωπα του έργου και οι ηθοποιοί που έπαιξαν στην
πρώτη παράσταση

ΒΟΥΛΑ	Έκαλη Σώκου
ΜΑΡΙΑ	Έλένη Παπαγιάννη
ΓΙΑΝΝΗΣ	Δημήτρης Μπάλας
ΙΟΡΔΑΝΗΣ	Γιώργος Λαζάνης
ΑΝΝΕΤΩ	Νέλλη Άγγελίδου
ΑΣΤΑ	Τασία Πανταζοπούλου
ΝΤΟΡΑ	Μαρία Κωσταντάρου
ΜΠΑΜΠΗΣ	Δημήτρης Χατζημάρκος
ΣΤΡΑΤΟΣ	Νίκος Μπιρμπίλης
ΟΛΓΑ	Βέρα Ζαβιτσιάνου
ΣΤΕΛΙΟΣ	Κώστας Μπάκας
ΑΝΤΡΑΣ	Κώστας Καζάκος
Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ	Μηνᾶς Χρηστίδης
Β΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ	Σπύρος Κωσταντόπουλος
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ	Κώστας Καζάκος
ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ	Θόδωρος Κατσαδράμης
ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ	Γιώργος Τσιτσόπουλος

ΣΚΗΝΙΚΟ

Ἐποχή σύγχρονη.

Σέ μιὰ λαϊκὴ γειτονιά τῆς Ἀθήνας.

Ὅλο τὸ ἔργο διαδραματίζεται μέσα σέ μιάν ἀλλή μέ πολλά δωμάτια, ὅπου σέ καθένα ἀπ' αὐτὰ μένει καί μιὰ οἰκογένεια.

Ἀριστερὰ εἶναι τὸ δωμάτιο πού μένει ἡ οἰκογένεια τοῦ Ἰορδάνη. Τὸ δωμάτιο ἔχει ἓνα παράθυρο πρὸς τὴν ἀλλή καί παραδίπλα μιὰ ξύλινη σκάλα πού ἀνεβαίνει στὴν ταράτσα τοῦ δωματίου. Ἡ ταράτσα αὐτὴ εἶναι φροντισμένη μ' ἓνα γουστόζικο τρόπο. Ἔχει στύλους μέ παιδικούς ἀνεμόμυλους καρφωμένους πάνω, κάπου ἄλλοῦ ἓνα ἀεροπλανάκι. Τὰ λιγοστά τῆς κάγκελα καθὼς καί μιὰ δνὸ γλάστρες στό πεζούλι εἶναι ζωγραφισμένα μέ φανταχτερὰ χρώματα. Ἡ πόρτα στό δωμάτιο τοῦ Ἰορδάνη εἶναι ἀπ' τὴν πίσω μεριά, δέν βλέπει στὴν ἀλλή. Δεξιὰ εἶναι τὸ δωμάτιο τῆς Ἀννετῶς. Αὐτὸ εἶναι σχεδὸν διώροφο γιατί πάνω ἀπ' τὸ κανονικὸ ἰσόγειο δωμάτιο ὑπάρχει ἓνα μεγαλότουκο πατάρι μέ ἓνα μεγαλότουκο ξύλινο στηθαῖο, κάτι σάν μπαλκόνι χωρὶς κάγκελα.

Ἀνάμεσα στά δνὸ αὐτὰ δωμάτια ὑπάρχει φαρδὸν πέρασμα πρὸς τὸ δάθος ὅπου βρῖσκονται τὰ ἄλλα δωμάτια.

Ὁ χώρος μπρὸς ἀπὸ τὰ δωμάτια τῆς Ἀννετῶς καί τοῦ Ἰορδάνη ἐφοδιασμένος μέ πεζούλια, σκαμνιά, κάσες, χρησιμεύει γιὰ λίβιγκ-ρούμ στίς γυναικὲς τῆς ἀλλῆς.

Ἐκεῖνο πού πρέπει νὰ χαρακτηρίζεται τὸ σκηνικὸ διάκοσμο εἶναι ἡ αἴσθησις ὅτι ὁ χώρος κατοικιέται μέ ἀφθονία κι ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι χυμὴν χύμα ἐδῶ μέσα.

Τὸ ἔργο ἀρχίζει ἓνα σούρουπο στίς ἀρχές τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ ΜΑΡΙΑ κάθεται σ' ἓνα πεζούλι δεξιὰ καί κεντᾶ ἓνα τραπεζομάντιλο.

Ἡ ΒΟΥΛΑ ἔχει στηρίξει στὴν ξύλινη σκάλα ἓνα καθρέφτη καί κόβει μονάχη τὰ μαλλιά τῆς.

Στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ΙΟΡΔΑΝΗ ὁ γιὸς του ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ διαβάζει ἓνα βιβλίο.

Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ μ' ἓνα μπόγο στρωσίδια στὸν ὄμο ἔρχεται ἀπ' τὸ δάθος κι ἀνεβαίνει στὴν ταράτσα...

ΒΟΥΛΑ: Γιάννη...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἔ;

ΒΟΥΛΑ: Ὁ μπαμπάς σου ἀνεβαίνει στό ἀστεροσκοπεῖο...

ΜΑΡΙΑ: Ὡρα του εἶναι, ὁ ἥλιος ἔγειρε.

(Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ δέ μιᾶ. Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ ἀπλώνει στὴν ταράτσα τὰ στρωσίδια του. Ἡ ΒΟΥΛΑ πλησιάζει τὴ ΜΑΡΙΑ).

ΒΟΥΛΑ: Δέ μοῦ λές, μήπως ἄφησα τίποτα τσουλούφια στό λαιμό;

ΜΑΡΙΑ: Γύρνα νὰ δῶ...

ΒΟΥΛΑ: Πάρε καί τὸ ψαλίδι κι ὅ,τι εἶναι κόβε το. (Τῆς δίνει τὸ ψαλίδι καί κοντοκαθίζει πλάτη πρὸς στή ΜΑΡΙΑ).

ΜΑΡΙΑ: Γιατί τὰ 'κόψες μόνη σου;

ΒΟΥΛΑ: Ἄν εἶχα λεφτὰ θὰ πήγαινα στό κομμωτήριο... ἀλλὰ ποῦ λεφτὰ...;

ΜΑΡΙΑ: Μά σεις τήν περασμένη βδομάδα είχατε ένα μάτσο...

ΒΟΥΛΑ: Είχαμε βλέπεις, τώρα δέν έχουμε φράγκο.

ΜΑΡΙΑ: Είστε τρελοί κι οί δύο σας... Νά τό ξέρεεις!

ΒΟΥΛΑ: Έγώ φταίω;... τοῦ άντρα μου τά χέρια εἶναι τρύπια
καί δέν τοῦ στέκει δεκάρα.

ΜΑΡΙΑ: Ναί, γιατί πᾶς πίσω ἐσύ... Δέν εἶδα ποτέ ἅμα σέ τρα-
βολογᾶ γιά γλέντια νά τοῦ πεις ὄχι...

ΒΟΥΛΑ: Γιατί νά τοῦ πῶ ὄχι... Νέοι εἴμαστε, νά μή χαροῦμε
μιά στάλα...;

(Ὁ ΙΟΥΔΑΝΗΣ κατεβαίνει ἀπ' τό ταρατσάκι καί πηγαί-
νει στό δάθος).

ΜΑΡΙΑ: Πρέπει νά βάζετε κάτι στήν ἄκρη...

ΒΟΥΛΑ: Ὅ,τι θέλεις λές. Ἄν εἶχαμε κάτι ταχτικό, τότε ναί...
Μ' αὐτός μιὰ βδομάδα δουλεύει καί δύο κάθεται...!

ΜΑΡΙΑ: Κι εἶναι ἀνάγκη νά τά τρῶτε μαζεμένα καί νά πεινᾶτε
ὑστερα;

ΒΟΥΛΑ: Ἄμα κακοπερνᾶς δύο βδομάδες ὑστερα θές νά ξε-
σκάσεις, φυσικό εἶναι.

ΜΑΡΙΑ: Πάρ' τό ψαλίδι, σοῦ τά συμμαζέψα.

ΒΟΥΛΑ: Σ' εὐχαριστῶ, κούκλα μου, θές νά σοῦ κόψω καί τά
δικά σου;

ΜΑΡΙΑ: Δέ μοῦ χρειάζεται...

(Ἀπ' τό δωμάτιό της θγαίνει ἡ ANNETΩ, ἐξήντα χρονῶ.
Ξεσκονίζει μ' ἓνα σκουπάκι μιὰ πάνινη βαλίτσα καί
τραγουδᾷ)

ANNETΩ: Ραμόνα, θυμήσου τώρα τά παλιά

Ραμόνα, θυμήσου πάλι τά παλιά

Ραμόνα... Ραμόνα θυμήσου πάλι τά παλιά

Ραμόνα, θυμήσου παλιά...

ΜΑΡΙΑ: Πήγε στήν Τράπεζα χτές κι ἔστειλε ὄλα της τά λεφτά
στήν Ἀγγλία... Ξεπαραδιάστηκε πάλι ἡ τρελόγρια...

ΒΟΥΛΑ: Καί πῶς θά πάει στήν Πάρο...; Μέ τί λεφτά...;

ΜΑΡΙΑ: Κάποιονε θά ἔβαλε στό χέρι... ἢ θά σήκωσε πάλι τίς
συντάξεις ὄλου τοῦ χρόνου...

ΒΟΥΛΑ: (Στήν ANNETΩ). Ὡστε μᾶς φεύγεις αὔριο;

ANNETΩ: Θά φύγω νά μή σᾶς ἐνοχλῶ...

ΒΟΥΛΑ: Ἐλα τώρα μή σέ παίρνει τό παράπονο...

ANNETΩ: Ἄφοῦ μιὰ ἔρημη γριά γυναίκα ἐγώ, μέ τό ἓνα πόδι
στό λάκκο, σᾶς ἐνοχλῶ ὄλους ἐδῶ μέσα, φεύγω, γιά νά
βρεῖτε τήν ἡσυχία σας.

ΒΟΥΛΑ: Ἐ καημένη, κι ἐσύ πιά... Ὅλοι ἐδῶ μέσα ζοῦμε... θά
τύχει καί μιὰ παρεξήγηση.

ANNETΩ: Μιά παρεξήγηση καλή κι ἅγια. Μά σεις αἰωνίως καί
τυμπανίως μοῦ κοπανᾶτε ὅτι σᾶς ἀνακατεύω τά σκώτια.
Ναί ἢ ὄχι;

ΜΑΡΙΑ: Ἄν εἶπαμε καί μιὰ κουβέντα παραπάνω ἐσύ πάλι τό
'δεσες κόμπο;

ANNETΩ: Ἐμεῖς στήν Ἀγγλία αὐτά δέν τά ἔχουμε! Φεύγω κι
ἐγώ, πάω νά κάτσω στήν Πάρο ἓνα χρονάκι νά ξανα-
σάνω καί γώ καί σεις... Κι ἄ δέ μέ ξαναδεῖτε, συχωρέστε
με, κι ὁ Θεός νά σᾶς συχωράει... (Ψευτοκλαίει).

ΒΟΥΛΑ: (Τρέχει κοντά της). Ἐλα, ἔλα τώρα, ἄσε τίς κλάψες.
Ἄφοῦ τό ξέρεεις πόσο σέ ἀγαπᾶμε!

ANNETΩ: Σάματι ἐγώ δέ σᾶς ἀγαπῶ...;

ΜΑΡΙΑ: Μποροῦμε μεῖς νά ζήσουμε χωρίς ἐσένα;

ANNETΩ: Καί μήπως μπορῶ ἐγώ...;

ΜΑΡΙΑ: (Πάει κι αὐτή κοντά στήν ANNETΩ)... Ἐλα κάτσε δῶ
νά, παραπονιάρη... Δῶσε μου νά σοῦ ξεσκονίσω ἐγώ τή
βαλίτσα σου.

ANNETΩ: Ἄσε, μή λερώνεις τά χεράκια σου. Τήν ξεσκόνισα,
μάτια μου...

ΒΟΥΛΑ: Θά σοῦ ἐτοιμάσουμε ἐμεῖς τά πράγματά σου... Ἐσύ
κάτσε νά ξεκουραστεῖς...

ANNETΩ: (Ξεχνᾷ τελείως τήν κλάψα)... Καλά, ἄς καπνίσω ἓνα
τσιγαράκι. Ὅμως τά πράματά μου θά τά βολέψω μοναχά
μου... Μ' ἀρέσει νά φτιάχνω ταξιδιάρικη βαλίτσα... τρε-
λαίνομαι...

ΒΟΥΛΑ: Πάρε καί τό μαξιλαράκι νά ἴσαι μαλακά...

(Ἡ ANNETΩ κάθεται κι ἀνάβει τσιγάρο. Κάθονται καί οἱ ἄλλες δύο).

ANNETΩ: (Στή ΜΑΡΙΑ, πειραχτικά). Δέ μου λές ἐσύ, πάλι τήν Πηνελόπη μᾶς παρασταίνεις;

ΜΑΡΙΑ: Οὔτε τήν ξέρω αὐτή τήν Πηνελόπη πού μου λές...

ANNETΩ: (Γελάει). Τότε τί τό ράβεις καί τό ξηλώνεις αὐτό τό τραπεζομάντιλο δυό χρόνια τώρα...;

ΜΑΡΙΑ: Μέ συγχωρεῖ ἡ χάρη σου, οὔτε χρόνος δέν εἶναι πού τό ἄρχισα.

ΒΟΥΛΑ: Καί μήπως δέ θά ἔπρεπε νά ἔχε τελειώσει;

ANNETΩ: Ἐλα ντέ!

ΜΑΡΙΑ: Δέν τό κεντάω συνέχεια, γι' αὐτό. Τό πιάνω ὅποτε μου κάνει κέφι. Τήν ὥρα μου περνᾶω ἢ κακομοῖρα.

ANNETΩ: Ἐγώ στή θέση σου θά πήγαινα κι ἓνα σεργιάνι νά μέ δεῖ κάνα μάτι, νά πάρω τόν ἀέρα μου!

ΜΑΡΙΑ: Ναί, πῶς...!

ANNETΩ: Τί θά πει ναί πῶς; Ἐπειδή ὁ ἄντρας σου εἶναι θερμαστής, ἐσύ πρέπει νά περνᾶς μέ τό κέντημα; Κι ἐγώ σοῦ λέω πῶς αὐτό τό ὁμορφόπαιδο περνᾶει μιά χαρά σ' ὅποιο λιμάνι ἀράζουνε...

ΒΟΥΛΑ: Τ' ἀκοῦς;

ΜΑΡΙΑ: Μόνη μου πού νά βγῶ... πού νά πάω...;

ANNETΩ: Μά ἐπειδή εἶσαι μονάχη σου πρέπει νά βγαίνεις.

ΜΑΡΙΑ: Μωρέ τί σᾶς νοιάζει ἐσᾶς;

ANNETΩ: Μιά φορά τό κέντημα δέν εἶναι ἄντρας στό κρεβάτι σου. Γυναῖκες εἴμαστε καί μεῖς καί ξέρουμε ἀπό μοναξιά...

ΜΑΡΙΑ: Τί ξέρετε δηλαδή... Τί θέτε νά πεῖτε...;

ANNETΩ: Δέ χρειάζεται δά καί φιλοσοφία.

ΒΟΥΛΑ: Τώρα σέ μάθαμε πιά.

ANNETΩ: Ξέρουμε τί θά πει ἅμα τό ρίχνεις σά λυσσασμένη στό κέντημα.

ΜΑΡΙΑ: Καλά, πάψτε τώρα.

ΒΟΥΛΑ: Σ' ἔπιασε πάλι, σ' ἔπιασε...;

ΜΑΡΙΑ: Σωπάτε ντέ, σᾶς ἀκοῦνε κι οἱ ἄντρες...

(Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ ἀνεβαίνει πάλι στό ταρατσάκι κρατώντας ἓνα μπουκάλι κρασί κι ἓνα σαχανάκι μεζέδες).

ANNETΩ: Καλή ρομάντζα, κυρ-Ἰορδάνη...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Κοπιάστε...

ΜΑΡΙΑ: Καί δέ μου λές, κυρα-Ἄννετώ...

ANNETΩ: Σκόνη πού εἶχε αὐτή ἢ διαολο-βαλίτσα... Ἐμεῖς στήν Ἄγγλία δέν εἶχαμε καθόλου σκόνη...

ΜΑΡΙΑ: Καί δέ μου λές, πού εὐκολύθηκες λεφτά γιά τό ταξίδι...;

(Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ κατεβαίνει ἀπ' τό ταρατσάκι καί πηγαίνει στό βᾶθος).

ANNETΩ: Σήκωσα τέσσερες συντάξεις, δανείστηκα καί κάτι λίγα, θά συμπληρώσω κι ἀπό τά νοίκια.

ΒΟΥΛΑ: Ποιά νοίκια;

ANNETΩ: ... Τοῦ δωματίου, ματάκια μου.

ΜΑΡΙΑ: Ποιοῦ δωματίου;

ANNETΩ: Αὐτουνοῦ ἐδῶ νά σέ χαρῶ... ἔχω καί κανένα ἄλλο;

ΜΑΡΙΑ: (Στή ΒΟΥΛΑ). Τί σοῦ ἔλεγα; Δέ σοῦ ἔλεγα ὅτι αὐτή θά κάνει στό τέλος τοῦ κεφαλιοῦ της χωρίς νά ρωτήσῃ κανέναν...; Νά τα.

ΒΟΥΛΑ: (Ἄγρια). Ἐμ δέν θά κάνει...!

ANNETΩ: (Τινάζεται ξαναμμένη). Θά κάνω καί θά παρακάνω... Δικό μου εἶναι τό δωμάτιο καί τό ἐπινοικιάζω, ὅ,τι θέλω τό κάνω... Τό δικό μου δωμάτιο δώνω, δέ δώνω τό δικό σας... Ὅριστε μας!

ΜΑΡΙΑ: Εἶσαι ἀναίσθητη... Ἐδῶ εἴμαστε σά μιά οἰκογένεια καί πᾶς τώρα νά μᾶς κουβαλήσεις μιά ξένη ἐδῶ μέσα...

ΒΟΥΛΑ: (Στήν ANNETΩ). Καλά σοῦ λέει... Ξέρουμε μεῖς τί κουμάσι θά ἔναι;

ANNETΩ: Δέν εἶναι γυναίκα... ἄντρας εἶναι...

ΜΑΡΙΑ: Ἄντρας...;

ANNETΩ: Ἐνα παλικᾶρι χαρά Θεοῦ, μ' ἓνα μαλλί πά πά πά... Ἡμαρτον Θεέ μου...

ΒΟΥΛΑ: Τώρα πού θά ἔρθῃ ὁ ἄντρας μου θά σοῦ πῶ... Σά δέ

ντρέπεσαι κι εἶσαι καί γυναίκα... Πῶς θά κουβαλήσεις ἕναν ξένο δῶ μέσα πού εἴμαστε ὄλο γυναῖκες καί κορίτσια, ἔ; δέ μοῦ λές;

ΜΑΡΙΑ: Ἄντρας δέ θά πατήσει ἐδῶ μέσα! Ἄκοῦς; Ἄλλιῶς θά φωνάξω τήν ἀστυνομία...!

ΑΝΝΕΤΩ: Καί τί δουλειά ἔχει ἡ ἀστυνομία, καλέ; Κανένα θερίο θά βάλω στό δωμάτιο, ἢ κανένα λαθρέμπορο νά τή νοιάζει τήν ἀστυνομία...; Ἄντρα θά βάλω... Κι ἄ τονε ντρέπεσαι, μήν τοῦ τό δείχνεις... κι ἄν καψώνεις πολύ... πλένου πιό συχνά... Ἄκοῦς ἐκεῖ...!

(Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ *θγαίνει μ' ἕνα παλιοντούφεκο καί ξανα-νεδαίνει στό ταρατσάκι. Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ ἔρχεται πίσω του ταραγμένος*).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τί τό θέλεις πάλι τό ντουφέκι;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Κάνε δουλειά σου...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θές νά ἔχουμε πάλι ρεζιλίκια μέ τήν ἀστυνομία...;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δουλειά σου...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέ σοῦ φτάνει ἡ ρομάντζα, τό κρασί, τό μεζελίκι, πρέπει νά ντουφεκάς καί τούς γάτους; Τί σοῦ φταῖνε οἱ γάτοι τοῦ κόσμου, ἔ;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δουλειά σου!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Σέ παρακαλῶ...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (*Στρέφει τό ντουφέκι κατά πάνω του*). Φύγε...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέ πά νά βαρέσεις...

ΑΝΝΕΤΩ: (*Φωνάζει*)... Ἄστιά... ὁ γιός σου... (*Στό ΓΙΑΝΝΗ*) Φύγε βρῆ ἀπό κεῖ... μπορεῖ νά σ' τήν ἀνάψει... Ἔτσι ἔφαγε καί τό θυζί τῆς μάνας σου...

ΑΣΤΑ: (*Πετιέται ἔξω*). Ἐσύ πάλι ποῦ τό ἔδες ὅτι μοῦ ἔχει φάει τό θυζί... ἔ;

ΑΝΝΕΤΩ: Ὅλοι τό ξέρουνε...

ΑΣΤΑ: Τό εἶδες ἐσύ...;

ΑΝΝΕΤΩ: Δέ μοῦ τό ἔδειξες...

ΑΣΤΑ: Τότε, ἀφοῦ δέν τό ἔδες, τί μιλάς;

ΑΝΝΕΤΩ: Ἄφοῦ ἔτσι ξέρω, τί θές νά πῶ; Δεῖξε μας καί μᾶς νά μάθουμε...

ΑΣΤΑ: Ντροπή σου... (*Φεύγει στό δάθος*).

ΑΝΝΕΤΩ: Μυστήρια γυναίκα... Ἐγώ τή φώναξα γιά τό γιό της... κι αὐτή τά ἔβαλε μαζί μου...

ΝΤΟΡΑ: (*Μπαίνει μέ μιά λεπτή ρομπίτσα*). Ἐχει καμιά σας καλή ὥρα...;

ΜΑΡΙΑ: Ἐφτά παρά εἴκοσι...

ΒΟΥΛΑ: Τί ὠραία μαλλιά! Λούστηκες;

ΝΤΟΡΑ: Ἐχω νά βγῶ.

ΒΟΥΛΑ: Πάλι μέ κείνον...; Μέ τήν κούρσα...;

ΝΤΟΡΑ: Μέ τό λεωφορεῖο ποῦ νά πάει κανεῖς... καί μάλιστα τώρα τό καλοκαίρι...

(Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ *κοιτᾷ τήν Ντόρα καλά-καλά*).

ΑΝΝΕΤΩ: Ἐμεῖς στήν Ἀγγλία ὄλο μέ τό δικό μας αὐτοκίνητο πηγαίναμε.

ΝΤΟΡΑ: Ἀλήθεια;

ΑΝΝΕΤΩ: Βέβαια, μέ τοῦ γαμπροῦ μου τό αὐτοκίνητο.

ΝΤΟΡΑ: Θά ἔναι ὠραία στό Λονδίνο...

ΑΝΝΕΤΩ: Ἐσύ ἐκεῖ θά χάλαγες κόσμο... Λόρδοι θά φιλοῦσανε τά γοδάκια σου... Δέτε τη ὁμορφιά... δέτε τη... Ρόδον τό ἀμάραντον... Φτού σου νά μή βασκαθεῖς... νά μή σέ ματιάσω... Ρόδον τό ἀμάραντον... Τί ἔγινε, πότε θά σέ ἀρ-ραβωνιαστεῖ;

ΝΤΟΡΑ: (*Μισοθυμωμένα*). Ἄμα θέλει... Ὡχ πιά...

ΒΟΥΛΑ: Πῆρες πάλι κανένα ραβασάκι ἀπό τόν ἄγνωστο...;

ΝΤΟΡΑ: Νά ἐδῶ τό ἔχω... (*Τό βγάζει γελώντας ἀπ' τήν τσέπη της*).

ΒΟΥΛΑ: Φέρ' το νά γελάσουμε...

ΝΤΟΡΑ: Ἐνα λεφτό... Ἄχ ποῦ ἔναι τά παιδιά... ποῦ πήγανε ὄλα...;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τί θές;

ΝΤΟΡΑ: Νά στείλω νά μοῦ πάρουνε τίς ἄσπρες μου γόδες... Τίς ἔδωσα γιά καθάρισμα... Πῶς νά πάω ὡς ἐκεῖ μέ τή ρόμπα...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πάω ἐγώ...

ΝΤΟΡΑ: Ἔ, ὄχι ἐσύ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τί πειράζει...;

ΝΤΟΡΑ: Σ' ευχαριστώ πάρα πολύ. Νά πάρε, τρεις δραχμές κά-
νουνε...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Άσε δέν πειράζει...

ΝΤΟΡΑ: Έ όχι και νά τά πληρώνεις κι από πάνω... φτάνει πού
πᾶς νά τά φέρεις...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μά τώρα γιά τρεις δραχμές...

ΝΤΟΡΑ: Δέν εἶναι σωστό... Προχτές ξαναπλήρωσες ἕνα δί-
φραγκο γιά τσιμπιδάκια... Πάρ 'τα, ἄλλιως δέ θέλω νά
πᾶς, θά θυμώσω!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλά... (Κάνει νά φύγει).

ΒΟΥΛΑ: Φέρ' τό γράμμα τώρα νά γελάσουμε...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Προσταχτικά). Γιάννη...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τί εἶναι;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έλα δῶ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έχω δουλειά τώρα, ἅμα γυρίσω.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έλα δῶ, θέλω σοῦ μιλήσω.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Άμα ἔρθω, πῶς τό λένε;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Λέω ἔλα δῶ! Πῶς τό λένε τό δικό μου;

ΝΤΟΡΑ: Πήγαινε, Γιάννη, δέ διαίζομαι καί τόσο πολύ γιά τίς
γόβες...

(Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ πλησιάζει στό ταρατσάκι κι ἀνεβαίνει
ἕνα-δύο σκαλιά).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ξέρεις τί εἶναι κρασί;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πιοτό εἶναι, τί εἶναι;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Άκου σοῦ πῶ ἐγώ... Άνθρωπος εἶχε βάσανα μέσα
κεφάλι του. Εἶπε τί πιῶ, πᾶνε κάτω; Ἦπие νερό... τίπο-
τις... Ἦπие γάλα... τίποτις... Βάσανα ἐδῶ... (Πιάνει τό
κεφάλι του). Πῆρε ἦπие σερμπέτι, σαλέπι, δυσσινάδα,
λεμονάδα, χαμόμηλο... Τίποτις... τίποτις... τίποτις...
Βάσανα μείνανε μέσα κεφάλι του καί ἀθγατίζανε... Τότε
ἦρθε ἄλλος ἄνθρωπος, ἅγιος ἄνθρωπος, πονεισάρης καί
λέγει... Νερό, γάλα, σαλέπι... ἔτσι πίνεις πᾶνε κάτω...
Πρέπει βρεῖς ἄλλο πιοτό, παγαίνει ἀπάνω κεφάλι σου!
Κατάλαβες Γιάννη;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κατάλαβα!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Κάθεται ἄνθρωπος φυτεύει ἀμπέλι, φιάνει κρασί,
πίνει κρασί, ἀνεβαίνει κεφάλι του! Άλλος ντουινιάς ἔτσι
πιό καλός... Έρχεται Χριστός πίνει κι αὐτός... Μπράβο,
λέει, μπράβο... καί εὐλογάει κρασί... Τοῦτο ἐστί αίμα
μου... Νά τί εἶναι κρασί... Άντε τώρα...

ΑΝΝΕΤΩ: Μπορῶ ὦρες νά τόν ἀκούω αὐτόν τόν ἄνθρωπο...
ὦρες...

ΜΑΡΙΑ: Τέτοια τρελή πού εἶσαι κι ἐσύ!

ΑΝΝΕΤΩ: Τόσο καταλαβαίνετε γλωσσοκοπάνες, ἀναίσθητες...

ΒΟΥΛΑ: Άσ' τη κι ἐσύ... πού 'ναι τό γράμμα;

ΝΤΟΡΑ: (Τό ἀνοίγει). Λοιπόν ἀκούστε. (Στό ΓΙΑΝΝΗ πού κον-
τοστέκει) Θές ν' ἀκούσεις κι ἐσύ;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι... Όμως πού νά 'ξερε ὁ φουκαράς πού τά γρά-
φει πόσοι μαθαίνουνε τά μυστικά του...

ΝΤΟΡΑ: Άς μήν τά γράφει...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θέλει νά σοῦ πει πῶς σ' ἀγαπάει... Τόσο ἄστειο εἶ-
ναι;

ΝΤΟΡΑ: Έγώ τό βρίζω ἄστειο...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Νά μπορούσα νά σοῦ ἐξηγήσω πόσο ἄσκημα κάνεις
... (Βγαίνει)

ΒΟΥΛΑ: Έλα διάβαζε νά γελάσουμε...

(Στά γειτονικά κεραμίδια ἀκούγεται νιαούρισμα. Ὁ
ΙΟΡΔΑΝΗΣ ἀρπάζει τό παλιοντούφεκο καί βαρᾶ. Τό
νιαούρισμα σταματᾶ).

ΝΤΟΡΑ: (Διαβάζει). «Άγαπημένη μου θά 'θελα νά 'χα τή δύ-
ναμη νά μή σοῦ ξαναγράψω, μά δέν μπορῶ. Χτές ὅλη τή
μέρα πού κατάφερα νά μήν πιάσω πένα καί χαρτί
ἐνιωθα σά νά μοῦ κόψανε τή γλώσσα, σά νά 'χασα τή
φωνή μου... Θαρρῶ πῶς ὅλα ὅσα ἔχω νά πῶ σάν ἄνθρω-
πος εἶναι αὐτά πού λέω σέ σένα. Τά ὄνειρα πού κάνω
γιά τή ζωή μου, γιά κείνο πού θέλω νά γίνω, ὅλα ὅσα
ὄνειρεύομαι τά φαντάζομαι μέ σένα κοντά μου, δική
μου, πλάι μου...»

(*Ἡ ANNETΩ ἀκούει βαθιά συγκινημένη, σχεδόν σέ ἔκσταση. Τό ἴδιο καί ἡ ΜΑΡΙΑ πού ἔχει παρατήσει τό κέντημα.*)

ΒΟΥΛΑ: Ἄ τόν καημένο!

ANNETΩ: Σσσσστ!

ΝΤΟΡΑ: «Ξέρω καλά πώς κι ἐσύ δέν εἶσαι εὐχαριστημένη μέ ὅσα κάνεις. Ξέρω πώς ἐκεῖνος μέ τό κοντό σακάκι καί τήν κούρσα πού ἔρχεται καί σέ παίρνει κάθε βραδάκι ἀπό τή γειτονιά μας, δέν εἶναι αὐτός πού θά 'θελες. Σ' ἔχω δεῖ πολλές φορές, ὅταν γυρίζεις ἀργά τή νύχτα, νά 'σαι κουρασμένη καί πικραμένη. Συχνά ἔρχεσαι μουρμουρίζοντας σά νά παραμιλᾷς καί μέ δάκρυα στά μάτια...»

ANNETΩ: (Κλαίει).

ΜΑΡΙΑ: Διάβαζε...

ΝΤΟΡΑ: Ὅ,τι θέλει λέει... Ποτέ δέν ἔκλαιγα, οὔτε παραμιλοῦσα...

ANNETΩ: Δέν πειράζει... Τέλειωσέ το!

ΝΤΟΡΑ: «Θά 'θελα μιά τέτοια νύχτα νά φανερωθῶ καί νά σοῦ πῶ...»

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Μπαίνει μέ φωνές καί φασαρία φορτωμένος πακέτα). Βούλαααα...

ΒΟΥΛΑ: Ἐδῶ...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ντύσου...

ΒΟΥΛΑ: Ποῦ θά πάμε;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ὅπου θέλεις... Σκέψου τί γουστάρεις, θάλασσα, βουνό, πεδιάδα κι ἀποφάσισε...

ΒΟΥΛΑ: Ἀλήθεια;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐλα ντέ, ξεφόρτωσέ με... ἀφοῦ τό βλέπεις πώς κουβαλῶ ἓνα κάρο πακέτα σά χαμάλης... Στραβή εἶσαι;

ΒΟΥΛΑ: Τί εἶναι;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ξέρω γώ τί εἶναι; Κρέας, ψάρια, τυρί, σαλάμι, σαρδέλες, φρούτα, σοκολατάκια... κι ἐγώ καλά-καλά δέν ξέρω τί εἶναι...

ΒΟΥΛΑ: (Μέ πολλή χαρά)... Καλά ἐσύ δέν τ' ἀγόρασες;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Σάμπως ἔδωσα σημασία... Αὐτή τή δουλειά θά κάνω; Τοῦ 'πα βάλε ἀπ' ὄλα...

ΒΟΥΛΑ: (Εὐχαριστημένη)... Καί τί θά τά κάνουμε τόσα πράματα...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Σταμάτα ντέ... Γιά τά φαγιά θά λέμε τώρα...; Ἄς ὑπάρχουνε. Σπίτι εἶν' αὐτό...

ΒΟΥΛΑ: (Ἐνῶ τόν ξεφορτώνει)... Σοῦ 'φερε τά λεφτά ὁ αὐτός... ὁ...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μυστήρια εἶσαι, τό ξέρεις; Ὡραῖα, δικοί μας ἀνθρωποι εἶναι κι ἡ Μαρία κι ἡ Ντόρα κι ἡ κυρᾶ Ἄννετώ... Μπορῶ ὅμως νά φωνάζω ἀπό ποῦ πήρα καί τί ἔκανα...; Ἐτσι δέν εἶναι...;

ANNETΩ: Ἄμέ...!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μή μέ παρεξηγήσετε δηλαδή... δέν κάνω τόν καμπόσο... ἀλλά ἔτσι εἶναι...

ANNETΩ: Ἐ, βέβαια ἔτσι εἶναι...

ΒΟΥΛΑ: (Τοῦ σκάει ἓνα φιλί). Καλά μπουμπουκο μου...

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Σκουπίζεται)... Ἐλα ντέ, ἄσε τίς ἀηδίες... Πάρε δῶ...

(Ἡ ΒΟΥΛΑ ἔχει ξεκινήσει γιά μέσα καί κοντοστέκει. Ὁ ΜΠΑΜΠΗΣ θγάζει ἐπιδεικτικά ἀπ' τήν τσέπη του ἓνα κολιέ).

ΒΟΥΛΑ: Τί εἶν' αὐτό;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Σ' ἀρέσει;

ΒΟΥΛΑ: Ποῦ τό βρῆκες;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄσ' το! (Τό χώνει τσαντισμένους στήν τσέπη του). Τό κέρατό του, ναί... Νά τοῦ δώσω μιά νά πάει στοῦ διαόλου τή μάνα...

ΒΟΥΛΑ: Μπούκο...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Σ' ἀκούει κι ὁ κόσμος... Τί θά πεί ποῦ τό βρῆκα...; Τά 'σκάσα καί τό πήρα...

ΒΟΥΛΑ: Ἀλήθεια;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄντε πάρ 'το... (Τῆς τό περνᾶ στό λαιμό) Πῶς σοῦ φαίνεται, Ντόρα...; Καλό... καλό εἶναι...; Ἐσύ, Μαρίτσα, τί λές, τῆς πηγαίνει ἔ; Τῆς πηγαίνει...;

ANNETΩ: Ήμι, παιδί μου, θαῦμα εἶναι... Μέ γειά σου...

ΝΤΟΡΑ: Εἶναι πολύ σίκ...

ΒΟΥΛΑ: Φχαριστῶ.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Εἶναι σίκ ἔ; Εἶναι... ἔ;

ΜΑΡΙΑ: Καί τῆς πηγαίνει...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ναί, μωρέ, γιά δές πῶς τῆς πάει...

(Ἡ ΒΟΥΛΑ καμαρώνει πολύ συγκινημένη).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πάρα πολύ τῆς πάει... (Γελᾷ εὐχαριστημένος. Δίνει μιά τσιμπιά στόν πισινό τῆς ΒΟΥΛΑΣ κι ἐκείνη κακαρίζοντας μαζεύει τά πακέτα γιά νά τά πάει μέσα).

ΜΑΡΙΑ: Βούλα, πές του γιά τό νοιάκη πού θά μᾶς φέρει ἡ γριά...

ΒΟΥΛΑ: Οὐ τώρα κι ἐσύ...

ANNETΩ: Ἐκτακτο εἶναι, ματάκια μου... ἔκτακτο... Μέ γειά σου ματάκια μου... μέ γειά σου...

ΒΟΥΛΑ: Φχαριστῶ... φχαριστῶ... (Παίρνει τά πακέτα καί πάει μέσα).

ΜΑΡΙΑ: Παρά λίγο ν' ἄρπαχτεῖ μέ τή γριά γιά τό νοίκιασμα καί τώρα τά ξέχασε ὅλα...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Λοιπόν, ἡ Βούλα – τί λές Ντόρα – ἄ ντυνότανε ἔτσι περιποιημένα θά 'δειχνε ἔ;

ΝΤΟΡΑ: Μά εἶναι νόστιμη...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ναί ἡ ἄτιμη... νόστιμη εἶναι.

ΜΑΡΙΑ: Μπάμπη τά 'μαθες; Ἡ γριά ὑπενόκιασε τό δωμάτιο. Θά μᾶς κουβαλήσει ἕναν ξένο δῶ μέσα... Ἐσύ πού εἶσ' ἄντρας, πές της μιά κουβέντα, ἀγρίεπέ της...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καλά, θά τῆς πῶ... Ντόρα, ἔχω βάλει κάτι στήν μπάντα νά τῆς πάρω ἕνα φορεματάκι – ἔτσι στή ζούλα – σουρπρίζ πού λένε... σουρπρίζ...

ΝΤΟΡΑ: Κατάλαβα...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Εἶμαι ἄντρας ἐγώ, δέν ξέρω – στό ἀντρικό ἔχω πολύ γούστο, μπορῶ νά σοῦ πῶ ἐξαιρετικό γούστο – στό γυναικεῖο ὁμως... ἔρχεσαι αὔριο-μεθαύριο νά τό διαλέξεις ἐσύ πού ξέρεις...;

ΝΤΟΡΑ: Ὅποτε θές...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τσιμουδιά ὁμως ἔτσι; Σουρπρίζ, ἐντάξει;...

ΜΑΡΙΑ: Μπάμπη, πές στή γριά... ἐδῶ μέσα εἶμαστε ὅλο γυναῖκες... Πῶς θά μᾶς φέρει ἕναν ἐργένη, ἕναν ξένο;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καλά, ἐντάξει θά τῆς πῶ ἐγώ... (Πάει πρός τά μέσα. Ὅσο πλησιάζει πρός τήν ANNETΩ ἐκείνη πού διαρκῶς ψιλοτραγουδᾷ τοῦ χαμογελάει καί τοῦ λέει).

ANNETΩ: Μέ γειά του τό καημένο, μέ γειά του... ἔκτακτο εἶναι...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μ' ἀρέσει τό καλό πράμα...

ANNETΩ: Εἶσαι τζέντλεμαν...

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Σύνει τό λαιμό του, γελᾷ εὐχαριστημένος). Εἶμαι ὁ κερατάς, εἶμαι... (Φεύγει).

ANNETΩ: Τρεῖς μέρες τήν ἄφησε νηστική, ἔχτές τήνε μαύρισε στό ξύλο... σήμερα τῆς ἀγόρασε μπιζού... Μέγας εἶ Κύριε...

(Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ ἔχει στηθεῖ καί ντουφεκᾷ πάλι πρός τά κεραμίδια. Νιαουρίσματα τρομαγμένα καί θόρυβος).

ΝΤΟΡΑ: (Ξετινάζεται). Μέ τρόμαξες...

(Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ τή βλέπει, τήν κοιτᾷ, δάξει τό χέρι πλάι στό στόμα του καί τραγουδᾷ ἕνα μερακλωμένο «Ἀμάαααν... Ἀμάαααν...» Ἡ ΑΣΤΑ μπαίνει στήν αὐλή κρατώντας μιά φέτα ψωμί καί φωνάζοντας: «Γιοακέιμ»... Ξαφνικά στέκει σά νά 'νιωσε ἕνα γερό πόνο στήν καρδιά, στηρίζεται γιά νά μὴν πέσει. Ἡ ΝΤΟΡΑ καί ἡ ΜΑΡΙΑ τρέχουνε κοντά της. Ἀπ' τό ταρτσάκι ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ συνεχίζει τόν ἄμανέ. Ἡ ANNETΩ μπαίνει στό δωμάτιό της).

ΝΤΟΡΑ: (Στήν ΑΣΤΑ). Τί ἔχεις;

ΑΣΤΑ: Τί νά 'χω;

ΜΑΡΙΑ: Πάλι ἡ καρδιά σου;

ΑΣΤΑ: Χάλασε ἡ γριά σκάφη... Τρύπησε, δέ δουλεύει πιά καλά... κι αὐτό τό εὐλοημένο παιδί μέ τά παιχνίδια του δέν ἦρθε νά βάλει μιά μπουκιά στό στόμα του ὅλο τ' ἀπόγεμα...

ΜΑΡΙΑ: Κάτσε δῶ νά...

ΑΣΤΑ: Δέν εἶναι τίποτις... πέρασε... (Φαίνεται πώς πονᾷ ἀκόμη μὰ ξεκινᾷ κούτσα-κούτσα πρὸς τὸ δρόμο φωνάζοντας τὸν ΓΙΟΑΚΕΙΜ).

ΝΤΟΡΑ: Κυρ-Ἰορδάνη ἡ γυναίκα σου δέν εἶναι καλά...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ἐπρεπε νὰ ἴδεις νιάτα της...

ΝΤΟΡΑ: Ναί, μὰ τώρα ἡ γυναίκα εἶν' ἄρρωστη...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Νιάτα της... Ἦλιον εἶχε στὰ μαλλιά της, στὰ μάτια της οὐρανὸν εἶχε!

ΝΤΟΡΑ: Τώρα τί γίνεται... Θὰ μείνει στὸν τόπο καμὰ ὥρα...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ἄλλάχ... Ἄλλάχ... (Γέρνει ἀνάσκελα στὰ στρωσίδια του).

(Μπαίνει ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ κρατώντας τίς γόδες).

ΑΝΝΕΤΩ: (Βγαίνει ἀπ' τὸ δωμάτιό της κρατώντας ἕνα δίσκο μὲ καφέδες. Φωνάζει). Μπάμπη... Βούλα... σᾶς φέρνω καφεδάκι... Ἄνοιχτε...

ΒΟΥΛΑ: (Ἄπό μέσα). Ἐλα, ἔχουμε καὶ γλυκά... (Ἡ ΑΝΝΕΤΩ μπαίνει στὸ δωμάτιο τοῦ ΜΠΑΜΠΗ καὶ τῆς ΒΟΥΛΑΣ).

ΜΑΡΙΑ: Γίνανε πάλι τάτσι μίτσι κότσι... Ἡμαρτον, Κύριε...

ΝΤΟΡΑ: Τί σέ νοιάζει ἐσένα;

ΜΑΡΙΑ: Πῶς θὰ ῥθει ἕνας ξένος ἄντρας ἐδῶ μέσα; Μέρα νύχτα...;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἄργησα λιγάκι γιατί δέν εἶχε περάσει χρῶμα σίς σόλες...

ΝΤΟΡΑ: Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τί μικρά πόδια πού ἔχεις...

ΝΤΟΡΑ: Βρίσκεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Γιά νὰ χωρᾶνε σ' αὐτὰ τὰ γοβάκια... Ἐτσι πού τὰ κρατοῦσα ... μοῦ φαινόταν σάν...

ΝΤΟΡΑ: Τί ὥρα νὰ ἴναι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἐφτά!

ΝΤΟΡΑ: Πρέπει νὰ ντυθῶ... Σ' εὐχαριστῶ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Χαρά στὸ πράμα...

(Ἡ ΝΤΟΡΑ βγαίνει. Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ τὴν παρακολουθεῖ μὲ τὸ βλέμμα. Ἡ ΜΑΡΙΑ βρίσκει πλάι της τὸ γράμμα τοῦ

ἄγνωστου πού εἶχε ξεχαστεῖ ἐκεῖ καὶ τὸ βάζει διαστικὰ στὴν τσέπη της. Ἐξω ἀκούγεται ἡ ΑΣΤΑ νὰ φωνάζει... «Γιοακείμ, τὸ ψωμί σου, γιέ μου». Μπαίνει ἕνας γεροδεμένος ἄντρας τριάντα πέντα χρονῶ. Ρίχνει μιά ματιά στὴν ἀλλή, στὸ ΓΙΑΝΝΗ, στὴ ΜΑΡΙΑ. Ὑστερα λέει ἀργά).

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μιά κυρία Ἄννετώ ἐδῶ μένει;

ΜΑΡΙΑ: (Προσέχοντάς τον καλά καλά). Ναί, ἐδῶ μένει...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Φχαριστῶ... (Κοιτάζει πάλι τὴν ἀλλή ἕνα γύρω)...

Καὶ πού εἶν' αὐτή... ἐδῶ εἶναι ἡ λείπει;...

ΜΑΡΙΑ: Γιάννη, μέσα στῆς Βούλας εἶναι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θὰ τὴ φωνάξω...(Πάει πρὸς τὰ μέσα).

(Ἡ ΜΑΡΙΑ κεντᾷ νευρικά, ἀμίλητη. Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ τὴν κοιτάζει λοξὰ σὰ νὰ τὴ μετῶ. Ἡ ΜΑΡΙΑ σὰ νὰ μὴν ἀντέχει ἄλλο συμμαζεύει τὰ πράματά της καὶ φεύγει. Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ κοιτάζει πρὸς τὴ μεριά της. Ἐξω ἀκούγεται ἀκόμη ἡ ΑΣΤΑ νὰ φωνάζει τὸν ΓΙΟΑΚΕΙΜ. Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ ἀνασηκῶνεται καὶ κοιτᾷ τὸν ξένο).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Σπέρα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καλησπέρα...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Κάτσε...

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Κάθεται σέ μιά καρέκλα). Ἐκεῖ ἀπάνω μένεις ἐσύ;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Καλοκαίρια βράδυ μένω ἐδῶ.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καλὰ τὴν ἔχεις ἐκεῖ πάνω.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Πίνω κρασάκι μου, θυμᾶμαι... βλέπω οὐρανὸν καὶ κοιμᾶμαι... Δέν μπορῶ πιά ἐκεῖ κάτω... Καρδιά μου ἀρρώστησε, μπαλντισε...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέν ἔχεις κι ἄδικο... Θὰ ἴπρεπε ὅμως νὰ δάλεις κι ἀπὸ πάνω μιά τέντα...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ἄπάνω μου;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καμὰ φορά ψιλοδρέχει τὴ νύχτα...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Καλὴ βροχή... ἅμα δρέχει ἐγὼ ἀνοίγω στόμα τὴν πῶ ὄλη... Στέγη ποτέ... ποτέ... Οὐρανὸς καλύτερη στέγη... Τρεῖς φορές ἐμένα πήρανε στέγη... τρεῖς φορές...

Ούστ...! Ουρανόν κανείς δέ μου πάρει... Ούστ...!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σάν καλά τά λές!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Κάνεις καλή δουλειά;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ύδραυλικός.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ύδραυλικοί, καλοί άνθρωποι. Κούραση πολλή;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όσο νά 'ναι έχει τήν κούρασή της κι αυτή ή δουλειά.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Όλοι άνθρωποι κουράζονται, καλοί άνθρωποι...

Ήγώ δουλεύω εις καμίνι...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σέ χυτήριο;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Όχι ... ντουβλα, κεραμίδια...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πληρώνουνε καλά;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Άκου σοῦ πῶ. Άπό ιδρώτα μου έμένα χιλιάδες στέγες έγιναν. Ήγώ πάνω από κεφάλι δικό μου κεραμίδι δικό μου δέν έχω. Τί λές, τζάνε μου, πέ μου γνώμη σου, καλά πληρώνουνε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έτσι είναι!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Άνασηκώνεται) Νά φέρω ποτήρι σέ κεράσω ένα κρασί...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Άσε, μήν κατεβαίνεις...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δέν πειράζει, έμένα χαρά μου πιεις μαζί μου.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέ θέλω...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Γιατί δέν θέλεις;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πιές το έσύ...

(Ό ΙΟΡΔΑΝΗΣ γέρνει πειραγμένος στή θέση του. Η ΑΝΝΕΤΩ έρχεται και πιό πίσω ό ΓΙΑΝΝΗΣ).

ΑΝΝΕΤΩ: Καλώς τονε...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καλησπέρα...

ΑΝΝΕΤΩ: Σέ περίμενα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ποιό είν' τό δωμάτιο;

ΑΝΝΕΤΩ: Κόπιασε νά τό δεις.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Άπό κει είναι;

ΑΝΝΕΤΩ: Βέβαια, από δώ...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κάπως άλλιώς μου τά 'χες πει...

ΑΝΝΕΤΩ: Πώς άλλιώς παλικάρι μου;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ήλεγες πώς έχει πόρτα στό δρόμο...

ΑΝΝΕΤΩ: Έ και δέν έχει;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Έδω είναι αϋλή, δέν είναι δρόμος.

ΑΝΝΕΤΩ: Έ και πόσο απέχει απ' τό δρόμο, δυό θήματα είναι...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κυρά μου, έγώ σοῦ τό 'χα πει ότι αν είναι μέσα σέ αϋλή δέ μου κάνει...

ΑΝΝΕΤΩ: Γιατί; Οί άλλοι πού μένουνε σέ αϋλές δέν είναι άνθρωποι; Ήμεεις στήν Άγγλία όλο σέ αϋλές μέναμε...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέ λέω, αλλά... Δέ μ' άρέσει νά μέ κοιτάνε σαράντα μάτια πότε θγαίνω και πότε μπαίνω...

ΑΝΝΕΤΩ: Ά, έννοια σου... Έδω μέσα ό καθένas κοιτā τή δουλειά του... Ούτε πώς λένε τό διπλανό του δέν ξερει, πού λέει ό λόγος.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πολλά λές.

(Μπαίνει ή ΟΛΓΑ. Είναι νέα γυναίκα μέ κάτι ζεστό στό πρόσωπό της και σ' όλη της τήν κοψιά. Όσοτόσο τό βλέμμα της κι όλη της ή έκφραση δείχνουνε κλειστό χαρακτήρα).

ΟΛΓΑ: Καλησπέρα...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλησπέρα Όλια...

ΑΝΝΕΤΩ:

(Η ΟΛΓΑ... τραβάει και φεύγει στό βάθος).

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πώς τήν είπατε; Όλια;

ΑΝΝΕΤΩ: Όλια. Είναι ρωσίδα, τό κανονικό της είναι Όλγα, αλλά τή φωνάζουμε Όλια... Κι αυτή μαζί μας μένει αλλά δέν τά πάει καλά μέ τόν άντρα της... Νόστιμη δέ σοῦ φάνηκε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Κινάει νά φύγει). Καληνύχτα...

ΑΝΝΕΤΩ: Έλα τουλάχιστο νά τό δεις μία ματιά κι από μέσα... Είναι μέ ταπετσαρία όπως στήν Άγγλία. Δές το πρώτα κι άμα δέ σοῦ κάνει... (Ό ΣΤΡΑΤΟΣ, στέκει). Ένα λεφτό νά συμμαζέψω κάτι σκουπίδια πού 'ναι στή μέση... (Μπαίνει στό δωμάτιό της).

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Στόν ΙΟΡΔΑΝΗ). Έσύ καλά τήν έχεις εκεί πάνω...

(στό ΓΙΑΝΝΗ). Δέ μου λές, αὐτή ἐδῶ Ἰγγλίδα εἶναι;
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἡ κόρη της ἔχει πάρει Ἰγγλέζο...
 ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἔμενε στήν Ἰγγλία πρῶτα ἢ γριά...;
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἄ μπά... Τόν περασμένο χρόνο εἶχε πάει δυό μῆ-
 νες...
 ΜΠΑΜΠΗΣ: (Ἔρχεται ἀπό τό βάθος φουριόζος. Εἶναι κου-
 στουμαρισμένος)... Κούκλα μου... ἄντε λοιπόν κουνή-
 σου...
 ΒΟΥΛΑ: (Φωνάζει ἀπό μέσα). Ἔρχομαι...
 ΜΠΑΜΠΗΣ: (Κάτι βλέπει πρὸς τὰ ἔξω καί τρέχει φωνάζοντας).
 Ταξί... στάσου... ταξί... Κάνε τήμανούδρα σου κι ἔλα...
 περιμένε... (Πρὸς τὰ μέσα). Ἄντε, μανούλα μου, τό ταξί
 περιμένει... (Σφυρίζει εὐχαριστημένος).
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλή διασκέδαση...
 ΜΠΑΜΠΗΣ: Τί γίνεται, Γιαννάκη, πῶς πᾶμε;
 (Ἡ ΒΟΥΛΑ ἔρχεται φουριόζα μισοτραγουδώντας. Εἶναι
 ντυμένη κι αὐτή μέ τὰ καλά της. Ὁ ΜΠΑΜΠΗΣ τήν πιάνει
 ἀγκαζέ καί μισοτραγουδώντας κι αὐτὸς τώρα τὸν
 ἴδιο σκοπὸ θγαίνουν. Ἡ ΑΣΤΑ μπαίνει κρατώντας
 ἀκόμα τή φέτα τό ψωμί. Λέει στό ΣΤΡΑΤΟ σάν νά τὸν
 ξέρει ἀπό χρόνια).
 ΑΣΤΑ: Χτές τή λιποθύμησε στό ξύλο... τώρα τήν πάει μέ τό
 ταξί... Κι οὔτε τό Γιοακείμ δέν ἔβρα... Δέν ἔβαλε μπου-
 κιά στό στόμα του ὄλο τ' ἀπόγεμα... Μπουκιά... Πᾶνε
 ἐκεῖ πάνω στό γιαπί καί παίζουνε μέ τὰ ντουῖδλα... (Στό
 ΓΙΑΝΝΗ). Ἐδῶ εἶσαι...; Θές ψωμί μέ ζάχαρη...;
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέν πεινώ.
 ΑΣΤΑ: Γιατί δέν πᾶς στήν πλατέα;
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Τί νά κάνω;
 ΑΣΤΑ: Νά πάρεις ἀέρα...
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Νά πηγαινοέρχομαι πάνω κάτω καί νά πειράζω τὰ
 κορίτσια;
 ΑΣΤΑ: Ἄντε στό καφενεῖο...
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέ μ' ἀρέσει...
 ΑΣΤΑ: Κι οἱ φίλοι σου ἐκεῖ πᾶνε... ἄντε... Δέν μπορῶ νά σέ

βλέπω ζαρωμένο, ἀμίλητο ἐδῶ μέσα...
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέν μπορῶ στό καφενεῖο...
 ΑΣΤΑ: Στόν κινηματογράφο, γιατί δέν πᾶς;
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Κάθε μέρα πέντε δραχμές κινηματογράφου;
 ΑΣΤΑ: Ἀνέβα στό δέντρο νά βλέπεις... Ὅλοι ἀπ' τό δέντρο
 βλέπουνε.
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Καλά, θά πάω βόλτα... ἐντάξει...
 ΑΣΤΑ: (Στόν ΙΟΡΔΑΝΗ) Θές ψωμί μέ ζάχαρη...; Μή μένεις μέ τή
 φανέλα, θά κρυώσεις κει πάνω... φυσάει...
 (Ἡ ΙΟΡΔΑΝΗΣ δέ δίνει σημασία. Ἡ ΑΣΤΑ τραβᾷ στό
 βάθος. Ἡ ΑΝΝΕΤΩ θγαίνει).
 ΑΝΝΕΤΩ: Κόπιασε μέσα, κύριε Στράτο, κόπιασε... Φάτσα
 ἔχουμε τὸν Ἰμηττό... Κάθε πρωί μᾶς ξυπνᾷ ὁ ἥλιος...
 ἀπὸ κει θγαίνει... Εἶναι σέ ὠραία θέση τό δωμάτιο...
 Ἀπὸ τήν ταράτσα, ὄχι ἐτούτη, τή διπλανή, φαίνεται
 πιάτο ὄλη ἢ Ἀθήνα ὡς τό Φάληρο... Ἔχει ἔρθει κι ὁ
 ἀμερικάνικος στόλος... Κόπιασε... (Ἡ ΣΤΡΑΤΟΣ τήν ἀκο-
 λουθεῖ καί μπαίνουν στό δωμάτιο).
 (Ἀπ' τό βάθος προβάλλουν ἡ ΜΑΡΙΑ καί ἡ ΟΛΓΑ).
 ΜΑΡΙΑ: Μπήκανε μέσα γιὰ νά τό δεῖ...
 ΟΛΓΑ: Ναί, μά ἐγώ τί μπορῶ νά κάνω;
 ΜΑΡΙΑ: Πές το στόν ἄντρα σου, ἐγὼ δέν ἔχω ἄντρα! Ἄν ἦταν
 ἐδῶ θά ἔβλεπες! Μπορεῖς ἐσύ νά πηγαινοέρχεσαι δῶ μέ-
 σα, νά κοιμᾶσαι μ' ἀνοιχτά παράθυρα, νά κάθεσαι μέ τό
 νυχτικό στό σκαλοπάτι, νά πλένεσαι στό πλυσταριὸ ὄλο-
 ταίτσιδη... πές μου, μπορεῖς...; Μπορεῖς ἅμα εἶναι ἕνας
 ξένος ἄντρας δῶ μέσα;
 ΟΛΓΑ: Ἄμα ἔρθει ὁ ἄντρας μου θά τοῦ τό πῶ.
 ΜΑΡΙΑ: Πότε θά ἔρθει;
 ΟΛΓΑ: Θ' ἀργήσει ἀπόψε.
 ΓΙΑΝΝΗΣ: Στό καφενεῖο εἶναι...
 ΟΛΓΑ: Δέν μπορεῖ... Μοῦ ἔχει πει ὅτι...
 ΜΑΡΙΑ: Νά πάει νά τὸν φωνάξει...; Γιάννη, πᾶς;
 ΟΛΓΑ: (Κάπως ἄγρια) Ποῦ νά πάει; Δέν εἶναι στό καφενεῖο
 οἱ σᾶς λέω.

ΜΑΡΙΑ: Ἄφοῦ τόν εἶδε.

ΟΛΓΑ: Λάθος θά 'κανε...

ΜΑΡΙΑ: Τόν εἶδες, ἔτσι δέν εἶπες;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέν... δέν εἶμαι καί βέβαιος.

ΟΛΓΑ: Ἀποκλείεται... Εἶχε νά κοιτάξει γιά μιά δουλειά σήμερα... Θά τέλειωνε ἀργά... Ἄσε πού δέν πατᾶ πιά σέ καφενεῖο... Μοῦ 'καμε ὄρκο πῶς δέ θά χαρτοπαίξει ποτέ πιά... ποτέ...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Ὁ ἄντρας τῆς ΟΛΓΑΣ μπαίνει) Καλησπέρα...

ΜΑΡΙΑ: Γιά σένα μιλούσαμε... Σέ γυρεύαμε... καλά πού ἦρθες.

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Στήν ΟΛΓΑ) Τέλειωσα γρήγορα ὅπως βλέπεις... Ζέστη... (Σκουπίζει τόν ἰδρώτα του).

ΜΑΡΙΑ: Στέλιο, καλά πού ἦρθες...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τί συμβαίνει;

ΜΑΡΙΑ: Ἡ γριά ἔφερε νοικάρη...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τί σοί νοικάρη;

ΜΑΡΙΑ: Ὅ,τι καί νά 'ναι δέν εἶχαμε συμφωνήσει νά μή μᾶς κουβαλήσει ἕναν ξένο;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐννοια σας, θά τό τακτοποιήσω ἐγώ!

ΜΑΡΙΑ: Τόν κουβάλησε κίολας, μέσα εἶναι!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μήν ἀνησυχεῖτε. Αὐτό τό ζήτημα τό ἀναλαμβάνω ἐγώ.

ΜΑΡΙΑ: Ἐνῶ εἶχαμε συμφωνήσει νά μήν τήν ἀφήσουμε νά μᾶς κάνει πάλι ἄνω κάτω, ἡ Βούλα κι ὁ Μπάμπης σημασία δέ δώσανε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σ' αὐτό τό ζήτημα ἐγώ τουλάχιστον εἶμαι ἀνένδοτος... Μέχρι σημείου πού ἐν ἀνάγκη θά φερθῶ καί σκληρά... Τί ἔγινε, Ὀλγα, πού πῆγες;

ΟΛΓΑ: Στή θεία μου... Πές μου τί ἔγινε;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θά σοῦ πῶ... θά σοῦ πῶ... Μέσα βεβαίως μέ τήν ἡσυχία μας... Γιά νά δοῦμε τώρα μ' αὐτό τό γραῖδιο τί θ' ἀπογίνει...

ΟΛΓΑ: Πότε θά μοῦ πεῖς, ἀνυπομονῶ!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄσε με ντέ. Ξέρεις πῶς εἶμαι αὐτή τή στιγμή; Μοῦ

φαίνεται πῶς θά πάρει ὁ διάβολος καί τή γριά καί τό νοικάρη της...

ΜΑΡΙΑ: Εὐτυχῶς πού ὑπάρχει ἕνας ἄντρας σάν καί σένα ἐδῶ μέσα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αὐτό ὄχι! Αὐτό ἐγώ δέ θά τό ἐπιτρέψω...

(Τήν ἴδια στιγμή ἀκούγονται ἀπέξω φωνές... «Νά ἐδῶ μέσα μπήκε, τόν εἶδα ἐγώ»... Ἕνας ἄντρας μπαίνει ἀγριεμένος καί λέει στό ΣΤΕΛΙΟ).

ΑΝΤΡΑΣ: Ἐδῶ εἶσαι...; Μπρός κατέβαινε γρήγορα τό εικοσάρι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Προσπαθώντας νά διατηρήσει τήν ψυχραιμία του)... Σέ μένα μιλάς;

ΑΝΤΡΑΣ: Σέ σένα! Ἄντε μπράβο, κατέβαινε τό εικοσάρι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πρῶτα ἀπ' ὅλα πρόσεχε πῶς μοῦ μιλάς.

ΑΝΤΡΑΣ: Ἐντάξει... φέρε τώρα τό εικοσάρι...

ΟΛΓΑ: Ποιό εικοσάρι...; Ποιός εἶν' αὐτός...;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ὅξω ἀπ' τό σπίτι μου...

ΑΝΤΡΑΣ: (Ἀρπάζει τό ΣΤΕΛΙΟ ἀπ' τό γιαντῶ καί τόν τραβᾶ). Ὅξω...; Πάμε μαζί ὄξω.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κάτω τά χέρια σου...

ΑΝΤΡΑΣ: Φέρε τό εικοσάρι, ρέ... φέρ' τό εικοσάρι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μήν ἀπλώνεις χέρι ἀπάνω μου.

ΟΛΓΑ: Τί ἔγινε...; Στέλιο, τί ἔγινε...;

ΑΝΤΡΑΣ: Εἶναι κλέφτης... Βρήκαμε τρία χαρτιά κάτω ἀπ' τό τραπέζι. Ἐναν ἄσσο καί δύο ντάμες.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κακοθήθειες... Ὀλγα... κακοθήθειες...

ΑΝΤΡΑΣ: Θά δώσεις τό εικοσάρι ἢ ὄχι...;

(Ἡ ΟΛΓΑ σκεπάζει τό πρόσωπο ἀπελπισμένη, καταντροπιασμένη).

ΜΑΡΙΑ: Παναγιά μου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄσε με...

ΜΑΡΙΑ: Ἄσ' τόν ἄνθρωπο ἡσυχο... Ὀλγα!

ΑΝΤΡΑΣ: Ὅχι... τό εικοσάρι μου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποιό εικοσάρι...; Τί σχέση ἔχω γώ μέ τό εικοσάρι...;

ΑΝΤΡΑΣ: Τί τοῦ λές τώρα... Θά σοῦ σπάσω τά δόντια, ρέ σκα-
τοκλέφτη. Δῶς' τό εἰκοσάρι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἄσ' τόν ἄνθρωπο κάτω...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Φωνάξτε τήν ἀστυνομία...

ΑΝΤΡΑΣ: Ποιά ἀστυνομία, ρέ ξεφτίλα... Κλέφτρα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄφησέ με... ἄφησέ με...

ΑΝΤΡΑΣ: Ὅχι, δέ σ' ἀφήνω... Τό εἰκοσάρι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γιάννη, τήν ἀστυνομία...

ΑΝΤΡΑΣ: (Τόν τραδᾷ) Θά σέ πάω ἐγώ στήν ἀστυνομία...

ΜΑΡΙΑ: Βοήθεια... βοήθεια...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄφησέ με, σοῦ λέω...

ΑΝΤΡΑΣ: Τό εἰκοσάρι... τό εἰκοσάρι... Γιά δές κάτι ξεφτίλες...

(Βγαίνουν ἡ ΑΝΝΕΤΩ κι ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ.. Ἡ ΟΛΓΑ τρέμει
σύγκορμη).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄσε με, ρέ μπάσταρδε...

ΑΝΤΡΑΣ: (Τοῦ δίνει μιά γερή γροθιά καί τόν ξαπλώνει χά-
μω)... Μπάσταρδος ἐ; Ἐγώ, ἔ;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θά σοῦ κάνω μήνυση...

ΟΛΓΑ: (Μανιασμένη) Σήκω, χτύπα τον...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θά τοῦ κάνω μήνυση...

ΟΛΓΑ: Χτύπα τον κι ἐσύ...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σᾶς ἔχω μάρτυρες... Θά τοῦ κάνω μήνυση...

ΟΛΓΑ: (Ἐστειριστά) Ὅχι, θέλω νά τόν χτυπήσεις... Χτύπα τον,
σκότωσέ τον...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ὅλγα!

ΟΛΓΑ: Χτύπα τον... χτύπα τον...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐγώ εἶμαι... Ὅλγα... Θά καταφύγω στή δικαιοσύ-
νη...

ΟΛΓΑ: Χτύπησέ τονε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐγώ εἶμαι κύριος... δέν...

ΟΛΓΑ: Χτύπα τον...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ὅλγα...

ΟΛΓΑ: Ὅχι... ὄχι... ὄχι... Χτύπα τον κι ἐσύ...

(Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ στήνεται κατάφατσα στόν ἄλλον καί τοῦ
δίνει μιά γροθιά πού τόν στέλνει σχεδόν ἔξω).

ΑΝΤΡΑΣ: (Φεύγει σκούζοντας). Χαρτοκλέφτες, λωποδύτες,
ξεφτίλες...

(Ἡ ΟΛΓΑ κοιτάζει τό ΣΤΡΑΤΟ).

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Σηκώνεται ἀπό κάτω)... Ἐσᾶς ποιός σᾶς εἶπε νά...
(Φεύγει πρὸς τό δάθος. Ἡ ΟΛΓΑ ξεσπᾷ σέ κλάματα).

ΜΑΡΙΑ: Πάμε μέσα... Ἐλα...(Τήν παίρνει ἀπ' τή μέση καί τήν
παρασέρνει πρὸς τά μέσα).

ΑΝΝΕΤΩ: Θά ξανάρχισε πάλι τό χαρτί... Κι ἅμα ἀρχίσει αὐ-
τός...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Νά μποροῦσα νά τοῦ ἐξηγήσω πόσο ἄσκημα κάνει...

ΑΝΝΕΤΩ: (Στό ΣΤΡΑΤΟ) Μάτωσε τό χέρι σου... Ἐλα νά σοῦ
βάλω λίγο σπύρτο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέ βαριέσαι...

ΑΝΝΕΤΩ: Μᾶς διακόψανε κιόλας, ὅτι πού ἔχαμε βρεῖ μιά συν-
εννόηση... Κόπιασε μέσα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Τήν ἀκολουθεῖ βαριεστημένα. Καθώς περνᾷ ἀπ'
τόν ΙΟΡΔΑΝΗ πού σ' ὄλο τόν προηγούμενο καθγά μήτε
σάλεψε τοῦ λεί)... Μωρέ καλά τήν ἄραξες ἐσύ ἐκεῖ πά-
νω... (Μπαίνουν μέ τήν ΑΝΝΕΤΩ στό δωμάτιο).

ΝΤΟΡΑ: (Μπαίνει ντυμένη γιά ἔξω). Τί ὥρα εἶναι; Ἐχεις καλή
ὥρα;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἐφτά καί εἴκοσι...

ΝΤΟΡΑ: Ἐκεῖνο τό γράμμα τό ἔχασα... Μήπως τό βρῆκε κανεῖς;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τό ἔχασες;

ΝΤΟΡΑ: Ναι... Θυμᾶμαι πού τό δίπλωσα καί τό ἔκαμα τόσο
δά... Δέ βαριέσαι... ἄσ' το θά στείλει ἄλλο... Γειά σου...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πού νά ἔπες;

ΝΤΟΡΑ: Ἐκεῖ δά καθόμαστε... Δέν τό χρειάζομαι... ἄσ' το
(Βγαίνει).

(Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ ψάχνει ἕνα γύρω γιά τό γράμμα. Ἀνάβει
ἕνα σπύρτο γιά νά φέξει. Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ ἀνακάθεται, κοι-
τάζει στήν ἀλλή).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Γιάννης...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τί θέλεις;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έλα σοῦ πῶ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πάλι;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έλα, Γιάννη... Μόνο ἐσένα μιλάω ἐγώ... Έσύ καλή καρδιά... γκιούλ-μπαξέ δική σου καρδιά...

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Πλησιάζει στό ταρατσάκι)... Σ' ἀκούω...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Γιάννης...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναί.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Τί εἶναι ἄστρα;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πλανήτες.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έ...;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πλανήτες...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Κάνει μορφασμό καί κίνηση ἀηδίας). "Ακου σοῦ πῶ ἐγώ... Θεός λέει... Πρέπει γίνει νύχτα... Κακόμοιροι ἄνθρωποι πλαγιάσουνε, ξεκουραστοῦνε, κλείσουνε μάτια τους... Διώχνει ἥλιο, παίρνει μαύρη κόλλα χαρτί κουκουλώνει οὐρανό... Κοιτάζει ἀπό κάτω... "Όχι, καλό λέει... πίσσα σκοτάδι... Παίρνει καρφίτσα, τσούκου τσούκου, τρυπάει ἐδῶ, ἐκεῖ, χιλιάδες τρυπάει... "Ἡλιος φεγγίζει ἀπό μέσα, ἄστρα θγαίνουνε... "Ανθρωπος βλέπει, χαίρεται. Θεός ἀπάνω λέει... Πλαγιάζει ξεκουράζεται, κλείνει μάτια του, μέσα μυαλό του ἄστρα ὄνειρα καλά γίνονται... Γιάννης, πατέρα σου ἄκου... Αυτό εἶναι ἄστρα... (Γέρνει πάλι καί ξαπλώνει ἀνάσκελα).

(Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ ξανάρχεται στή μέση τῆς αὐλῆς, ἀνάβει ἄλλο σπύργο καί ψάχνει πάλι γιά τό γράμμα).

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Δυό μῆνες μετά, μιά Κυριακή πρωί.

Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ μαστορεύει τό ταρατσάκι.

Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ: κάθεται νωχελικά στό σκαλοπάτι τοῦ δωματίου τῆς ANNETΩΣ καί γκρατσονῶ μιά κιθάρα. Τό πονκάμισό του ἀνοιχτό στό στήθος ἀφήνει νά φαίνεται ἕνας χρυσός σταυρός περασμένος στό λαιμό.

Κοντά του ὁ ΣΤΕΛΙΟΣ.

Παραπέρα ἢ ΝΤΟΡΑ κάνει ἡλιοθεραπεία στά πόδια τῆς καί διαβάζει «Θησαυρό».

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τή φτιάχνει, τή διορθώνει, τή στολίζει χρόνια τώρα. Καί τί εἶναι, μιά παλιοταράτσα ἐκεῖ πέρα... Τί σοῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος... (Στό ΣΤΡΑΤΟ) Έχεις πάει ποτέ στόν Ἴππόδρομο;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιά κοροῖδο μ' ἔχεις;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέν ἔχεις δίκιο, ἔξαρεῖται ἀπ' τά προγνωστικά. Λοιπόν βάνω στοίχημα ὅτι ἄ γινότανε νά θάψουνε τόν Ἰορδάνη πάνω στήν ταράτσα ἅμα πεθάνει... ἡ ψυχή του θά ὀθγαῖνε πιό εὐκολα... Έτσι πού λές ὁ Ἴππόδρομος εἶναι ζήτημα προγνωστικῶν... Έχεις τίς πληροφορίες σου, εἶσαι κερδισμένος... Δέν τίς ἔχεις, εἶσαι πρόδατον ἐπί σφαγήν.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πολλά λές...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σοῦ ἐξηγῶ...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Γιάννης, ποῦ εἶναι Γιάννης;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ὁ Ἰορδάνης εἶναι ὁ πρῶτος Φαραῶ πού γνώρισα

προσωπικῶς... Οί Φαραώ τῆς Αἰγύπτου – τό 'χεις ἀκουστά – τόν τάφο τους τόν ἐτοιμάζανε ἀπό παιδιά... καί ξενοιάζανε... 'Ετσι κι ὁ 'Ιορδάνης... Νά πού ἔχουμε καί στήν 'Αθήνα πυραμίδες... ἀπ' ὅλα ἔχουμε... Τήν περασμένη Κυριακή ὁ κουρέας ὁ Μαλαματάς πῆγε μ' ἓνα κατοστάρικο στὸν 'Ιππόδρομο καί γύρισε μέ τρεισήμισι χιλιάδες... 'Εγὼ τοῦ 'πα πού νά ποντάρει...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μπράβο σου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Βλέπω ἐσύ οὔτε μιά ἄσπρη τρίχα δέν ἔχεις... 'Εγὼ εἶμαι γεμάτος... γέρασα... 'Η Ντόρα τό 'ξερε τό μαγαζί, εἶχε ἔρθει...

ΝΤΟΡΑ: Ποιό μαγαζί;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τό δεύτερο. Τό πρῶτο ποῦ νά τό προλάβεις... 'Εκεῖνο τό 'φαγε ἡ κατοχή... ἐσύ ἤσουναι παιδί τότε. Λέω γιά τό δεύτερο... Μπορεῖ νά 'τανε ὄλο-ὄλο μιά πόρτα στήν ὁδὸ 'Αθηνᾶς, ἀλλά ἤρθε φορὰ πού εἶχα μέσα καί διακόσιες χιλιάδες ἐμπόρευμα... 'Ετσι Ντόρα...; Αὐτό τό 'φαγε ὁ Τουρισμός... 'Επρεπε νά καθαρίσουνε οἱ κεντροκοί δρόμοι.

ΝΤΟΡΑ: Μή μέ σκιάζεις, φύγε ἀπ' τόν ἥλιο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πῶς καί δέν πῆγες γιά μπάνιο σήμερα; 'Εσύ πᾶς κάθε Κυριακή...

ΝΤΟΡΑ: Χάλασε τό καρμπυρατέρ... Τ' αὐτοκίνητο τό 'χουμε στό συνεργεῖο.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πότε θ' ἀρραβωνιαστεῖτε;

ΝΤΟΡΑ: Δέν τό σταματᾶτε πιά αὐτό τό βιολί;

ΣΤΕΛΙΟΣ: 'Εγὼ πρώτη φορὰ ρωτᾶω... 'Εχει λεφτά Ντόρα, ἔχει πολλά;

ΝΤΟΡΑ: 'Ετσι φαίνεται.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καί τά 'πιασε μ' αὐτές τίς πίπες τίς ἀντινικὸτ πού φτιάχνει;

ΝΤΟΡΑ: Εἶναι ὀλόκληρο ἐργοστάσιο... δέν τίς φτιάχνει μόνος του.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αὐτό εἶναι, πρέπει νά 'χεις ἓνα κεφάλαιο... 'Εχω κι ἐγὼ ἰδέες πρώτης γραμμῆς, κεφάλαια δέν ἔχω... Τό 'Ασ-

ναπούρ καί τό Μισίρι στήν τρίτη κούρσα θά φέρουνε κάνα ὄχτακοσάρι. Κοσμοϊστορικό δίδυμο αὐτό, θά τό δεῖτε... Τό σύνθετο Μισίρι, 'Ασιάν, Χρυσούλα μπορεῖ νά πιάσει καί τέσσερες καί πέντε χιλιάδες...

ΜΠΑΜΠΗΣ: (*'Ερχεται ἀπ' τό βάθος δρίζοντας*) Τό φελέκι σας, γιά γυναῖκες... 'Αχάριστες... σκύλες...

ΝΤΟΡΑ: Τί πάθατε πάλι;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Χωρίζουμε...

ΝΤΟΡΑ: Πάλι;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τέλειωσε.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Βάστα, ρέ Μπάμπη...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Χωρίζω ... φεύγω...

ΝΤΟΡΑ: Γιατί;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Γυναίκα εἶν' αὐτή, ρέ Ντόρα, γυναίκα; Νά 'τανε ἄλλος θά τήν εἶχε σφάξει στό γόνατο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: 'Εσεῖς προχτές εἴσαστε μιά χαρά!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μὴν μπλέξεις ποτέ... ἀκούς; Μὴν παντρευτεῖς, καημένε μου, κάηκες...

ΒΟΥΛΑ: (*Βγαίνει καί ἀφήνει στά πόδια τοῦ ἄντρα της μιά μικρή βαλίτσα*)... 'Εδῶ σοῦ 'χω τά ἐσώρουχα...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Φέρε καί τ' ἄλλα! 'Ολα!

ΒΟΥΛΑ: Νά περιμένεις...

ΣΤΕΛΙΟΣ: 'Ακούστε...

ΒΟΥΛΑ: Εὐτουνοῦ νά τά πεῖς... Τοῦ δάρβαρου...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πίσω μου σ' ἔχω πρῶι-πρῶι, Κυριακάτικα...

ΝΤΟΡΑ: Βούλα... Βούλα... Βούλα... ἀκουσέ με... (*Τρέχει πίσω ἀπ' τή ΒΟΥΛΑ πού φεύγει στό βάθος*).

ΙΟΥΔΑΝΗΣ: Γιάννης, ρέ παιδιά, ποῦ εἶναι Γιάννης;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Θά φύγω νά δῶ τή γειά μου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποῦ νά τρέχεις, κάτσε δῶ νά... 'Εδῶ τώρα εἴμαστε ὅλοι σά μιά οἰκογένεια...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Θά δγάλω χαρτιά, θά πάω στήν Αὐστραλία...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπορεῖ νά πάει κανεῖς;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πῶς δέν μπορεῖ...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μά θέλει δυό-τρία χρόνια ὥσπου νά πάρεις σειρά...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μέ είκοσι πέντε λίρες μπορείς σέ δυό μήνες νά 'σαι κεί... Ξέρω έναν που κάνει αυτή τή δουλειά...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μόνο μέ είκοσι πέντε λίρες; Μ' έφτάμισι χιλιάδες δηλαδή πάνω κάτω...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ναι... Καί κάτι ναύλα άλλες τέσσερες πέντε χιλιάδες... πές δώδεκα χιλιάδες.

ΣΤΕΛΙΟΣ: ... Μόνο... Καί βολεύεσαι για πάντα... για όλη σου τή ζωή...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Έκει έχει δουλειά, δουλειά όχι άστεϊα. Χέρια νά 'χεις νά δουλεύεις... Κι έτσι νά 'σαι λίγο καπάτσος νά στήσεις μιά δική σου δουλίτσα... Πάει, αυτό είναι, πήρες τ' άπάνω...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Βέβαια, εκεί οί τόποι είναι παρθένοι... Τόν θένε τόν άνθρωπο... Τονέ βαστάνε... νά μή φύγει... Δέν τονέ διώχνουνε διαρκώς...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Βρίσκουνε καί χρυσάφι ακόμη... Ύπάρχουνε έρημιές που δέν πάτησε ακόμη πόδι ανθρώπου... Πάνε καί βρίσκουνε χρυσάφι καί πετρέλαιο... Έτσι όπως στον κινηματογράφο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μέ δώδεκα χιλιάδες...!!!

ΒΟΥΛΑ: *(Ξαναπαίρνει φουριόζα φέρνοντας ένα μπόγο καί τόν αφήνει πλάι στή βαλίτσα. Πίσω της ή ΝΤΟΡΑ)*... Πάρ' τα καί τ' άλλα κι ώρα σου καλή...

ΝΤΟΡΑ: Τρελαθήκατε;

ΒΟΥΛΑ: Μακάρι νά φύγει νά ήσυχάσω...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Όχι, θά μείνω νά μέ τρώς...

ΒΟΥΛΑ: Ντροπή σου... πού μ' έχεις αφήσει άπένταρη τρεις μέρες...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Έγώ...; Φτού... Μιλάει κι από πάνω... Ξέρεις ποιές κάνουνε αυτά που κάνεις εσύ; Ξέρεις; Όποτε δέν έχω φράγκο νά μή μέ λογαριάζεις, νά μή γυρίζεις νά μέ κοιτάξεις, νά μέ κάνεις σκουπίδι... Ξέρεις ποιές τά κάνουνε αυτά...;

ΒΟΥΛΑ: Έγώ τά κάνω αυτά...; Μή λές τέτοιο ψέμα γιατί ο Θεός νά σέ λυπηθεί... άχάριστε....

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ψέματα είναι...;

ΒΟΥΛΑ: Έσύ όποτε δέν έχεις λεφτά ξερχεσαι μουφλούζης, άνάποδος, καδγατζής... Κι εγώ ή καημένη σου λέω τί πειράζει, σέ φιλώ... σέ τρυφερεύω...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Έγώ δηλαδή είμαι τό στραβόξυλο...;

ΒΟΥΛΑ: Παραπονέθηκα ποτέ, άν δέν είχαμε νά φάμε...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κατεβάζεις μιά μουράκλα τόση... ναι ή όχι;

ΒΟΥΛΑ: Έπειδή μου φέρνεσαι βάρβαρα... άμα είσαι άδέκαρος γίνεσαι γουρούνι...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καλά εντάξει! *(Σηκώνει τά πράματά του νά φύγει)*... Άς ξαναφτιάξουμε τή ζουλά μας... Νέοι είμαστε ακόμη...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όχι φούριες, μωρέ, όχι φούριες...

ΜΑΡΙΑ: *(Μπαίνει φουριόζα, χαρούμενη)*... Τό γράμμα είν' άπ' τήν κυρα-Άννετώ...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Βρέ, μάς θυμήθηκε επιτέλους...

ΝΤΟΡΑ: Τί σου γράφει;

ΜΑΡΙΑ: Είναι για όλους μας, ακούστε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Για όλους μας...; Έ, διάβαζε ντέ...

ΜΑΡΙΑ: «Άγαπημένα μου παιδιά, Μαρία, Όλγα, Ντόρα, Βούλα, Στέλιο, Μπάμπη καί σύ Στράτο...»

ΝΤΟΡΑ: Η καημένη, παιδιά της μάς λέει....

ΣΤΕΛΙΟΣ: Είναι σπουδαία γυναίκα!

ΜΑΡΙΑ: «Είμαι καλά σύν Θεώ, τό αυτό επιθυμώ για όλους σας. Έδώ στό χωριό περνά καλά, όλοι χαρήκανε πού μέ είδανε, συγγενείς, φίλοι, γνωστοί, μέ περιποιηθήκανε οί άνθρωποι πού δέν φαντάζεστε... Δυό-δυό έρχούτανε καί μέ καλούσανε νά πάω νά φάω... Πήγα καί εκδρομές καί σέ δυό πανηγύρια κι άναψα ένα κερί για τόν καθένα σας...»

ΒΟΥΛΑ: Η καημένη, ώρα της καλή...

ΙΩΡΑΝΗΣ: Αύτός Γιάννης χάθηκε σήμερα...

ΜΑΡΙΑ: «Σάς θυμάμαι κάθε μέρα, προπαντός τή νύχτα πού καθόμαστε στην αϋλή μας καί τρώγαμε μαζί καί κουβεντιάζαμε καί ζούσαμε πάντα μονοιασμένοι κι άγαπημένοι

σά μιά οικογένεια. Τήν ἄλλη βδομάδα θά λάβετε ἕνα καλάθι φρούτα καί δυό κεφάλια τυρί. Νά τά μοιράσετε...»

ΜΠΑΜΠΗΣ: Θά πιούμε κι ἕνα ποτήρι στήν ὑγεία σου κυρα-Ἄννετώ, ἔννοια σου.

ΜΑΡΙΑ: «Χαιρετίσματα στόν Ἰορδάνη, στήν Ἀστά, στό Γιαννάκη. Σᾶς φιλωῶ ὄλους παιδιά μου καί εὐχομαι καλή ἀντάμωση τοῦ χρόνου». Ἄννετώ... Ἡ καημένη...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐκτακτος ἄνθρωπος... μεγάλη ψυχή...

ΜΑΡΙΑ: Καί τό ἴλεγα πῶς θά ἔχουμε γράμμα της, τήν εἶδα στόν ὕπνο μου.

ΒΟΥΛΑ: Καί μᾶς στέλνει καί φρούτα ἢ καημένη καί τυρί.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καλή σας ὄρεξη... ἐγώ δέ θά ἴμαι ἐδῶ... (Ξεκινᾷ νά φύγει).

ΝΤΟΡΑ: Μπάμπη, μήν τό κάνεις αὐτό...

ΜΑΡΙΑ: Χωρίζουνε πάλι...;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπάμπη, ἔλα ἐδῶ...

ΒΟΥΛΑ: Ἄς φύγει... ἄς φύγει... ἄς φύγει... αὐτός θά κλάψει...

ΝΤΟΡΑ: Ποῦ τήν ἀφήνεις μονάχη, ἔ...; Ποῦ τήν ἀφήνεις;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπάμπη, ἔλα δῶ σοῦ λέω... (Τρέχει καί τόν πιάνει).

ΜΑΡΙΑ: Γιά σκέψου μιά στάλα τί κάνεις...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐκεῖνη πότε μέ σκέφτηκε...; Πότε...;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αὐτό πού κάνεις, κύριε Μπάμπη, εἶναι παλιανθρωπιά...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐγώ δέν εἶμαι παλιάνθρωπος καί μάζεψ' τά λόγια σου, μήν πληρώσεις ἐσύ τά σπασμένα.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Εἶναι ἀναντρία, κύριε Σπαθόπουλε, εἶναι ἀφιλοτιμία καί ἀναντρία...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄκου δῶ... δέ θά μέ μάθεις ἐσύ τί θά πεί ἄντρας καί φιλότιμο. Αὐτό νά ἴρθει ἕνας ἄντρας νά μοῦ τό πεί, ὄχι ἕνας τρίχας...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Χαλᾶς ἕνα σπίτι, αὐτό μονάχα σοῦ λέω... καί χατιρικῶς τά καταπίνω τ' ἄλλα.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄι νά φτιάξεις τό δικό σου, ρέ κόπανε, παλιότερα κι ὕστερα νά φτιάξεις τό δικό μου... Κι ὅποιος

ξανακατευθεῖ στίς δουλειές μου ἄλλη φορᾶ, θά τοῦ ἀλλάξω τά φῶτα...

(Στό μεταξύ ἕνας ἄντρας ἔχει φτάσει στή μέση τῆς αὐλῆς κρατώντας μιά κορδέλα τοῦ μετρήματος. Ἄκουμπᾷ τήν ἄκρη της χάμω καί φωνάζει).

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Φωνάζει) Ἐννιά κι ἐξήντα! (Τό σημειώνει).
(Τώρα τόν προσέχουν).

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Λέει διαστικά) Καλημέρα... (Καί φωνάζει πρὸς τά ἔξω...) Ἔλα τώρα καί πιάσε ἀπό τοῦτο τό σημάδι... (Περνᾷ ἀνάμεσα στοὺς δικούς μας καί πάει πρὸς τό βάθος)... Συγγνώμη... (Μπαίνει ἕνας ἄλλος κρατώντας τήν ἄλλη ἄκρη τῆς κορδέλας).

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ποῦ εἶναι τό κέντρο;

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ἐχω βάλει μιά γραμμή...

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Στοὺς δικούς μας) Κάντε πιό κεῖ, πατάτε τήν κορδέλα, δέν βλέπετε;

ΑΣΤΑ: Ἄαα (Τραδιέται τρομαγμένη).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Παρντόν... Περί τίνος πρόκειται...

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Φωνάζει) Δέκα καί δεκαοχτώ... Τό οἰκόπεδο πουλήθηκε.

ΜΑΡΙΑ: Ποιό οἰκόπεδο;

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Στό Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟ) Πήγαινε ἀπέναντι νά πάρουμε τό πλάτος ... Πουλήθηκε τό οἰκόπεδο, τ' ἀγόρασε ἄλλος...

ΒΟΥΛΑ: Λέτε νά...;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ὡστε τό πούλησε;

ΜΑΡΙΑ: Καί μέ ποιόν θά ἔχουμε νά κάνουμε τώρα;

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Κι ἐδῶ τό ἴδιο... δεκάξι κι ἑβδομήντα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καί ποιός τ' ἀγόρασε, ξέρετε;

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Βλέπει τόν ΙΟΡΔΑΝΗ) Ἐσύ τί κάνεις ἐκεῖ; Μαστορεύεις, βλέπω, ἔ; Ἄσ' τα καλύτερα, δέν ἀξίζει τόν κόπο, μιά ζωή εἶν' αὐτή!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ἔλα σοῦ πῶ!

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ἐμένα;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ἐσένα, ἔλα σοῦ πῶ...

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Σ' άκούω κι από δώ.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Έγώ θέλω έδω...

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Έ άντε νά σου κάνουμε τό χατίρι... (Πλησιάζει).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Όνομά σου;

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Χρήστος.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Άκου σου πώ... έτοϋτος ντουνιας ξερεις τί είναι;

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Όχι... για πές μου έσύ.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Σου πώ έγώ, ναι... Θεός έφτιαξε άλλο ντουνια, καλό ντουνια άπάνω φεγγάρι. Έχεις δεϊ φεγγάρι μέ μπαξέδες, περιβόλια, κάτι άχλάδια ώς μικρά παιδιά; Έφιαξε χωριά μερακλίδικα, παστρικά σά φρέσκο τάλαρο... Καί λαούτα, γυναίκες, φαϊ, πιοτί... όλα τζάμπα... Φάτε, πίεςτε χριστιανοί, δικά σας ούλα. Χαίρεστε, τζάνε μου, έγώ πίο πολλά καρπίζω λέει Θεός... Άθρωποι όμως μπαμπέσηδες... κλεψιά... άτιμία... Καλά λέει Θεός πονηρός... Φτιάνει άλλο ντουνια λειψό, πειναλέο, φαϊ άκριβό... Κατάλαβες; Έφιαξε έτοϋτο ντουνια... Όποιος άπάνω σέ καλό ντουνια σάρτος βουτάει ψυχή του από ποδάρι σιχτίρ λέει καί σβουρίζει έδω κάτω... Αυτό είναι τοϋτος ντουνιας!

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Στους δικούς μας) Ποιός είν' αυτός; Γούστο έχει... Λοιπόν, δεκάξι κι έβδομήντα... (Σημειώνει)... Δέ μοϋ λέτε αυτή ή πολυκατοικία έδω παρακάτω τώρα χτίστηκε;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ναι, έφέτος...

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Μαζεϋει τήν κορδέλα λέγοντας στον Β΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟ). Για ρίξε μιά ματιά στά ντουβάρια. Τοϋβλα είναι ή πέτρα...; Δές άν έχει καί καμιά στέγη από μπετόν... (Στους δικούς μας). Πόσες οικογένειες μένετε έδω; (Η ΑΣΤΑ: χωρίς νά προσέξει κάθεται στό πεζούλι καί πάνω στό βιβλίο των σημειώσεων πού είχε άκουμπήσει εκεί ο Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ).

ΜΑΡΙΑ: Πέντε...

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Οί δυό μένουνε πριν άπ' τό πενήντα... έ;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Οί δυό ναι... Η κυρία από δώ... (Δείχνει τή ΜΑΡΙΤΣΑ)... καί μιά άλλη πού λείπει...

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Αυτή πού τό 'χει ύπενοικιάσει, θαρρώ...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ναι...

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Καλά έκανε...

Β΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Πλησιάζει) Τά πίο πολλά είναι τοϋβλα. Άπό μπετόν μόνο μιά πλάκα έχει.

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Στήν ΑΣΤΑ) Σήκω, κυρά μου, πάνω στό βιβλίο έκατσε;

(Η ΑΣΤΑ σηκώνεται έντρομη. Ο Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ παίρνει τό βιβλίο).

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Στό Β΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟ) Πάμε... (Στους δικούς μας)... Καλημέρα σας...

Β΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Άτονα) ... Καλημέρα...

Α΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Καθώς βγαίνει μέ τον Β΄ ΜΗΧΑΝΙΚΟ κοιτάζοντας τό βιβλίο του). Έχουμε καί λέμε... έννεά κι έξηήντα καί πέντε κι ογδόντα επί δεκάξι κι έβδομήντα... μείον τριάντα καί τριάντα... (Βγαίνουν).

ΜΑΡΙΑ: Σά νά μή στεκόμαστε καλά...

ΑΣΤΑ: Γιατί;

ΜΑΡΙΑ: Λέτε νά μάς διώξουνε... νά χτίσουνε πολυκατοικία...;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ό,τι είναι νά γίνει θά γίνει... Ά μάς διώξουν μάς διώξανε, πρώτη φορά είναι;

ΑΣΤΑ: Κύριε Στέλιο...

ΜΗΑΜΠΗΣ: Τί μέ νοιάζει έμένα...; Έγώ φεύγω... (Σηκώνει τά πράματά του καί φεύγει).

ΜΑΡΙΑ: Μπάμπη...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Άσ' τονε...

ΜΑΡΙΑ: Θα πάω νά τον φέρω πίσω... Πώς θά φύγει, δέν μπορεϊ νά φύγει... Είναι άντρας της...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δικός της άντρας είναι... τί σέ νοιάζει έσένα...

(Η ΒΟΥΛΑ: μπήγοντας νευρικά κλάματα τρέχει μέσα).

ΗΤΟΡΑ: Άς κάνουνε ο,τι τούς κατέθει... Ά πιά... (Ξαπλώνει πάλι για νά κάνει ήλιοθεραπεία).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έλα ντέ... Είδες τί άκουσα εγώ...; Τρίχα μέ είπε, τράκα μέ είπε... Τό τομάρι... Εύτυχώς πού τόν ξεφορτωθήκαμε... Τό κάθαμα...

(Γιά λίγο παύση. Ο ΣΤΡΑΤΟΣ, γκρατσουνά πάλι τήν κιθάρα του).

ΜΑΡΙΑ: (Στό ΣΤΡΑΤΟ)... Σταμάτα πιά κι εσύ μ' αυτή τήν κιθάρα γκρούν-γκρούν όλη μέρα...

ΝΤΟΡΑ: Γιατί...; Παίζει καλά!

ΜΑΡΙΑ: Παίζει καλά, δέ λέω... μά μπορεί κανείς νά τόν άκούει όλη τήν ώρα μέ τά παθιάρικά του...

ΝΤΟΡΑ: Αυτός είναι ώραιος σκοπός, λιγώνει κανείς νά τόν άκούει...

ΜΑΡΙΑ: (Πλησιάζει τή ΝΤΟΡΑ)... Θά βγεις άπόψε;

ΝΤΟΡΑ: Θά βγώ!

ΜΑΡΙΑ: Ποῦ θά πάτε;

ΝΤΟΡΑ: Δέν ξέρω...

ΜΑΡΙΑ: Οί δυό σας πηγαίνετε...;

ΝΤΟΡΑ: Τίς πιό πολλές φορές.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έγώ άλλοτε άμα άκουγα μουσική παραμιλούσα... Μ' έπηρεάζει πολύ ή μουσική...

ΜΑΡΙΑ: (Πλησιάζοντας πρός τό ΣΤΡΑΤΟ πού έχει σταματήσει τήν κιθάρα)... Γιατί δέν παίζεις;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Είπες νά πάψω.

ΜΑΡΙΑ: Καί τί μ' αυτό, έμένα θ' άκούς; Πώς γυαλίζουν έτσι τά μαλλιά σου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπιρλαντίνη...

ΜΑΡΙΑ: Όχι, τό φυσικό τους είναι... Τά καστανόμαυρα έτσι γυαλίζουν...

ΝΤΟΡΑ: Καί κάτι μούσκουλα πού έχει...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Από τή δουλειά... έτσι έχουνε όλοι οί ύδραυλικοί...

ΜΑΡΙΑ: Δέ θά 'θελα νά 'μωνα γυναίκα σου, θά μ' έλιωνες εκεί ανάμεσα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Λές;

ΜΑΡΙΑ: Καί οί ὄμοι σου σά δυό βουνά από πάνω... καί μαλλιαρός... (Γελά νευρικά)... σιχαμένος είσαι, σιχαμένος...

(Γελά ύποχωρώντας και φεύγει στό δάθος).

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Κοιτάζοντας πρός τό δρόμο) Ο 'Αποστόλου είν' αυτός; Βέβαια ό Σταῦρος είναι... Πάει στό καφενεϊο... (Πλησιάζει πρός τούς άλλους). Χαρά Θεοῦ είναι λοιπόν τό καφενεϊο κάθε Κυριακή πρωί... Πηγαίνεις καμά φορά;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Όχι!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Όργασμός! Πρέφα από δῶ, τάβλι από κεϊ, πικέτο, ξερή... Δέ βρίσκεις τραπέζι νά παίζεις... Πολλοί τό στήνουν εκεί άπ' τίς έννια... Άκούνε και τή λειτουργία άπ' τό ραδιόφωνο...

ΝΤΟΡΑ: Αΐσχος!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αΐσχος ναί... ('Απλώνει τό χέρι και πιάνει τό σταυρό πού φορά ό ΣΤΡΑΤΟΣ)... Ωραιός σταυρός... Χρυσός είναι;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δεκαοχτώ καράτια...

ΣΤΕΛΙΟΣ: ...Μέ δώδεκα χιλιάδες μονάχα Κύριε και Θεέ όλη ή Αύστραλία στό χέρι σου... Έδῶ, δέν είναι ζωή έδῶ... Πέντε φορές αρχίησα τή ζωή μου και πέντε φορές βούλιαξα... Καί τί θαρρείτε πώς γύρευα... Ξ; Τί; Ένα μεροκάματο, ένα φαί για τήν Όλγα μου και μένανε. Έκει στην Αύστραλία τό 'χεις σίγουρο ένα φαί... Έτσι λένε... Μέ δώδεκα χιλιάδες... σώνεσαι τό λοιπόν, σώνεσαι... Νά 'παιζα τρεις φορές τό σύνθετο Μισίρι, Άσιάν, Χρυσούλα... Νά τα... Νά τα... Μ' ένα είκοσάρι τήν περασμένη Κυριακή κέρδισα στην ξερή εκατόν είκοσι. Κατεβαίνω στον Ίππόδρομο, αλλά άτυχία μου νά αντικατασταθει ό Περικλής πού θά καθαλούσε τό Μίρ Έλ Κεμπίρ... πάνε τά προγνωστικά μου, πάει και τό εκατόν είκοσάρι, όπως καταλαβαίνεις...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πόσα θές;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έ;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πόσα θές;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Στάσου ντέ... Δέν τά λέω για νά...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δανεικά θά 'ναι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πάλι; Δέν είναι σωστό!
ΣΤΡΑΤΟΣ: Μεταξύ μας τώρα...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Σου χρωστώ ένα σωρό...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Σάμπως θά μου τά φᾶς;
ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄλίμονο...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Φτάνει ἓνα πενηντάρι...; (Τοῦ δίνει).
ΣΤΕΛΙΟΣ: (Τό βουτᾶ σβέλτα καί τό χώνει στήν τσέπη του)... Κι ἐγώ τό ἴδιο ἤμουν... Δάνειζα σ' ὄλο τόν κόσμο. Καί δές με τώρα... Γι' αὐτό νά 'σαι λίγο πιό σφιχτός... Σοῦ μιῶ σά μεγαλύτερος...
ΝΤΟΡΑ: Αὐτή ἡ μύγα...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Μύγα...; (Σηκώνεται ὄλος κέφι, πανευτυχής).
ΝΤΟΡΑ: Μιά παλιόμυγα μ' ἔχει φάει καί δέν ξεκολλάει...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Μά εἶναι νά ξεκολλήσῃ ἀπ' τὰ ζαχαρένια σου μπουτάκια; Ἄχ νά 'μουνά μύγα κι ἐγώ... ἢ νταντελίτσα στό βρακάκι σου... Ἔτσι Στράτο...; Ἡ Ντόρα σέ βρῖσκει πολύ τοῦ γούστου της... τό ξέρεῖς...;
ΝΤΟΡΑ: Ψεύτη...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄκου τη! Ντρέπεται κατάλαβες; Αὐτός ὁ ἄντρας – ἔτσι μοῦ 'λεγε – τί ἄντρας Θεέ μου εἶν' αὐτός... Σοῦ ρίχνει μιὰ ματιὰ καί νιώθεις σκλάβά του... Σκλάβά πού νά πλένεις τά πόδια του καί νά τά σφουγγίζεις μέ τά μαλλιά σου... Ἐπί λέξει αὐτά μοῦ 'λεγε...
ΝΤΟΡΑ: Για μάζεψε τή γλώσσα σου, παλιοψεύταρε... Σάν πολύ θάρρος πήρες... (Τά μαζεῦει γιά νά φύγει).
ΣΤΕΛΙΟΣ: Μή φωνάζεις ντέ... Θαρρεῖς πῶς αὐτός πάει πίσω...; Νά 'χα λεφτά νά χτίσω μιὰ δίλα ἀπό ἄσπρο κοράλλι, νά τή βάλω μέσα... Ἔτσι μοῦ 'λεγε γιά σένα... Αὐτός μάλιστα... Αὐτή ἡ σιγανοπαπαδιά...
(Ἡ ΝΤΟΡΑ φεύγει νευριασμένη).
ΣΤΡΑΤΟΣ: Πολλά λές πάλι...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλά ντέ... ἓνα ἄστειο ἔκανα... ἔτσι ἐπειδή φεύγω... Πρέπει νά τό πῶ τῆς Ὀλγας, ἀλλά θά μπλέξω... Εὐτυχῶς δέν ἀνησυχεῖ πιά ἅμα ἐξαφανίζομαι... (Γελώντας)... Μ' ἔχει μάθει πιά... (Βγαίνοντας). Τί ἔχει τραθήξει κι αὐ-

τή... Ὁ Θεός νά μέ συχωρέσει... (Φεύγει διασπικτός).
ΟΛΓΑ: (Ἐρχεται ἀπ' τό βάθος, ρίχνει μιὰ ματιὰ στό δρόμο κι ὕστερα ἔρχεται κοντά στό ΣΤΡΑΤΟ)... Ποῦ πάει;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέν ξέρω.
ΟΛΓΑ: Γιατί τοῦ δάνεισες πάλι;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Ὅχι δά!
ΟΛΓΑ: Σέ εἶδα...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Ναί, τοῦ δάνεισα...
ΟΛΓΑ: Μοῦ 'χες ὑποσχεθεῖ πῶς δέ θά τοῦ ξαναδώσεις...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Τονέ λυπάμαι.
ΟΛΓΑ: Πού τοῦ δάνεισες εἶναι τρισεχειρότερο...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί, ἀφοῦ νομίζει ὅτι κάποτε θά κερδίσει.
ΟΛΓΑ: Ψέματα λές, δέν τοῦ δανεῖζεις γιατί τόν λυπάσαι, ἀλλά γιά νά τότε ξεφορτώνεσαι ἀπό δῶ, νά τόν διώχνεις...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Ὅ,τι θέλεις λές...
ΟΛΓΑ: Δέ θέλω νά τόν ταπεινώνεις ἔτσι... ἀκούς; Δέ θέλω!
ΣΤΡΑΤΟΣ: Μπορῶ θαρρεῖς νά τόν ἀκούω νά κλαψουρίζει στά ποδάρια μου γιά ἓνα πενηντάρι...;
ΟΛΓΑ: Νά πεθάνει, ἄσ' τονε νά πεθάνει, μά μήν τόν ταπεινώ- νεις ἔτσι... εἶναι ντροπή σου... εἶναι παλιανθρωπιὰ σου...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Ποῦ τό 'δες πῶς τότε ταπεινώνω...
ΟΛΓΑ: Τί νιώθεις κάθε φορά πού δάζεις τό χέρι στήν τσέπη γιά νά τοῦ δώσεις ἔ; Θαρρεῖς πῶς δέν μαντεύω τί νιώ- θεις καί τί θά μουρμουράς ἀπό μέσα σου;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Τί θές νά κάνω;
ΟΛΓΑ: Σταμάτα νά τόν πληρώνεις, νά τί θέλω... Εἶναι σά νά πληρώνεις γιά μένα...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Τί λές ἐκεῖ; Τρελάθηκες;
ΟΛΓΑ: Δέν πρέπει, κατάλαβέ το! Οὔτε νά τοῦ μιᾶς καλά- καλά δέν πρέπει, οὔτε νά τόν κοιτᾶς... Σᾶς βλέπω νά κάνετε παρέα ἐδῶ ἔξω καί μέ πνίγει ἡ ντροπή... Θέλω νά πεθάνω... Πρέπει νά φύγεις ἀπό δῶ μέσα... νά φύγεις... Εἶν' ὁ ἄντρας μου, δέ θέλω νά τόν ταπεινώνεις ἔτσι... Ποιός εἶσ' ἐσύ;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Ποτέ δέν τόν ταπεινώσα, ποτέ. Τοῦ φέρομαι ὅσο

μπορῶ πιό καλά... Ἴσα-ἴσα μάλιστα πού νομίζει πώς τοῦ δανείζω ἀπό ἐχτίμηση! Ὅλη τήν ὥρα μου τραγουδᾷ πώς εἶμαι ὁ καλύτερός του φίλος.

ΟΛΓΑ: Κι ἐσύ μπορεῖς, ἀντέχεις νά τόν ἀκοῦς νά σοῦ τά λέει;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Αὐτός τά λέει...

ΟΛΓΑ: Καί δέ νιώθει ντροπή; Ἐκεῖνος νά σ' ἔχει γιά φίλο του... Ἐμένα νά μ' ἔχει γιά... Καί μεῖς οἱ δύο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἡσύχασε... Δέν ἔχει καταλάβει τίποτα...

ΟΛΓΑ: Θέλω νά φύγεις ἀπό δῶ μέσα...γιατί δέ φεύγεις;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἀπό δῶ μέσα μόνο μαζί θά φύγουμε...

ΟΛΓΑ: Εἶναι καλός... καλός... εἶναι ὁ πιό καλός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καλός... καλός... Ποῦ εἶν' ἡ καλοσύνη του; Ἐνας χαρτοπαίχτης, ἕνας σελέμης εἶναι... νά τί εἶναι... Καί δέ θά σ' ἀφήσω νά πᾶς χαμένη, ἀκοῦς; Δέ θά σ' ἀφήσω μακάρι κι ἂν χρειαστεῖ νά τόν σκοτώσω...

ΟΛΓΑ: Τί καλά πού ἤμουνα πρὶν ἔρθεις...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἄ δέν ἐρχόμουν θά ἔμενες ἐδῶ ὥσπου νά πεθάνεις...

ΟΛΓΑ: Ἄς πέθαινα! Καλύτερα παρά πού ἤρθες ἔτσι πού ἤρθες...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι ἐγώ ἤμουνα καλύτερα... ἔννοια σου... Μ' ἔχεις κάνει ἄλλο ἄνθρωπο... Μ' εἶχανε οἱ δρόμοι καί οἱ παρτές... ἐννιά εἶχ' ὁ μήνας... Γιά γυναῖκες πεντάρα δέν ἔδινα... Κάθε νύχτα ἤμουνα μέ ἄλλη καί τώρα φυτεύτηκα δῶ μέσα καί περιμένω μέ τίς ὄρες ν' ἀλλάξουμε μιά κλεφτή ματιά... Ἐγώ αὐτά δέν τά ἔξερα... Μοῦ ἔβαλες ἄλλο νοῦ ἐδῶ μέσα...

(Παύση).

ΟΛΓΑ: Ποῦ πάει;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Στό καφενεῖο... στόν Ἰππόδρομο... κι ἔχει ὁ Θεός ἔπειτα... Καλά μεσάνυχτα λογάριαζέ τον νά γυρίσει...

Πᾶμε...;

ΟΛΓΑ:

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ὁλγα...

ΟΛΓΑ:

ΣΤΡΑΤΟΣ: Χτές πῆγα ἐκεῖ κι ἔκατσα μόνος μου... μέ τίς ὄρες...

Θαρροῦσα πώς ξανάκουγα τό γέλιο σου... Νά ἔτανε δότσαλα τό γέλιο της... νά ἔτανε θυμᾶρι νά τό μαζέψω νά τό ἔχω ... ἔτσι συλλογιόμουν...

ΟΛΓΑ: Πάω νά ντυθῶ... Θά φύγω πρώτη ἀπ' τήν πίσω πόρτα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ναί...

(Ἡ ΟΛΓΑ φεύγει. Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ εὐχαριστημένος πλησιάζει τόν ΙΟΡΔΑΝΗ).

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κυρ-Ἰορδάνη... Κερνῶ...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Τόν κοιτᾷ ἀστηρά). Ἐσύ κεράσεις ἐμένα...;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἐσένα ναί, σέ κερνῶ ὅ,τι θέλεις.

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Πολύ μικρός ἐσύ κεράσεις ἐμένα!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί; (Ἀνεβαίνει ἕνα-δύο σκαλιᾶ).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Μήν πατάς σκάλα μου...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τί θά πάθει;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δέ θέλω πατάς σκάλα... Κάτω ποδάρια σου...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί μοῦ φωνάζεις...; Σέ πείραξα ποτέ ἐγώ...;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δουλειά σου...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κρίμα... ἐγώ σέ γουστάρω...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ἀκοῦς ἐκεῖ... κεράσει αὐτός ἐμένα... Οὔστ... Ἄμα εἶπα κεράσω ἐσένα γιατί ἐσύ ὄχι ἔ; Οὔστ! Τώρα δουλειά σου ἐσύ... δουλειά μου ἐγώ!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί ὄχι; (Κοιτάζει τό ρολοῖ του καί μπαίνει στό δωμάτιό του).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Γιάννης μωρέ, ποῦ εἶναι Γιάννης;

(Ὁ ΣΤΕΛΙΟΣ μπαίνει στήν ἀλλή κρατώντας τά πράγματα πού εἶχε πάρει φεύγοντας ὁ ΜΠΑΜΠΗΣ. Τ' ἀφήνει χάμω καί φωνάζει μέ τρόπο πρὸς τά ἔξω).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπάμπη, ἔλα...

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Ἐρχεται πρὸς τά μέσα ἀργά κοιτάζοντας πρὸς τό βάθος). Μέσα εἶναι...;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μέσα... Κάτσε... (Κάθονται κάπου).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τσιγάρο;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Φχαριστώ. Φωτιά έχω εγώ... (Δίνει φωτιά κι ανά-
βουνε).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Φχαριστώ, Στέλιο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: ... Πάει λοιπόν σ' ένα μπακάλικο και ζητᾶ πιπέρι...
Τοῦ δίνουνε κουκί, ἄτριφτο... Τριμμένο λέει... Τριμμένο
δέν έχει. Πάει σ' ἄλλο μπακάλικο... Πιπέρι λέει... Τοῦ
δίνουνε πάλι ἄτριφτο... Τριμμένο; Ἐδῶ τοῦ λένε ὁ κα-
θένας τό παίρνει ἔτσι καί τό τρίβει ὁ μόνος του. Πονηρός
ὁ φίλος...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ρωμιός...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄτσιδα...
(Γελᾶνε εὐχαριστημένοι).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Νοικιάζει δέκα ἀράπηδες, ἀγοράζει δέκα γουδιὰ καί
τούς στρώνει στό κοπάνισμα... Τά βάζει σέ φακελάκια
ζελατίνα, ἀλά ὁδὸ Ἀθηνᾶς, κι ἀρχινᾶ τό ἐμπόριο... Ἔ,
τά δέκα γουδιὰ γίνανε εἴκοσι, τά εἴκοσι πενήντα, τά πε-
νήντα ἑκατό, τά ἑκατό χίλια... καί τά χίλια γουδιὰ...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πόσα...;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ὅχι, πές μου ἐσύ...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δυὸ χιλιάδες...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐνα ἐργοστάσιο μέ δέκα χιλιάδες ἐργάτες...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Αὐτά εἶναι.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σήμερα εἶναι ἕνα ἀπό τά πρῶτα πορτοφόλια στή Βε-
νεζουέλα. Αὐτό εἶναι κόλπο, νά πετύχει κανεὶς μιὰ ἰδέα,
μιὰ καλή μηχανή καί τήν κάνει φάμπρικα.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Στήν Αὐστραλία εἶναι καλύτερα ἀπ' τή Βενεζουέ-
λα.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πολύ καλύτερα. Ἐκεῖ βρέθηκε τό μεγαλύτερο δια-
μάντι τοῦ κόσμου...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καί νά τραβήξουμε μέσα, ἐκεῖ πού 'λεγες.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μέσα, σέ μέρη ἀπάτητα.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δῶσε μου μέρος, δῶσε μου τόπο νά χυθῶ... Ξέρεις
τί μποροῦν νά κάνουνε τούτα τά χέρια...;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καί τούτα ξέρεις τί μποροῦνε νά κάνουνε;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Φύγαμε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Φύγαμε...

(Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ, βγαίνει ἀπ' τό δωμάτιό του ἔτοιμος νά φύ-
γει).

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Βλέπει τό ΣΤΕΛΙΟ καί τόν ΜΠΑΜΠΗ). Γύρισε;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τί γύρισα...; Φεύγουμε μαζί... (Περνᾶ τό χέρι κι ἀγ-
καλιάζει τόν ΜΠΑΜΠΗ ἀπό τούς ὤμους)... Ἔτσι Μπάμπη;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄμέ...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιά πού;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Στήν Αὐστραλία... Σέ δυὸ μῆνες τό πολύ σέ βλέπω
στόν Πειραιά νά μᾶς κουνᾶς τό μαντίλι ἀπ' τή στεριά...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τό πολύ σέ δυὸ μῆνες...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἐλεγα πῶς τώρα θά 'παιζες τήν πρέφα σου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κι ἐγώ ἔτσι ἔλεγα... μά βρήκα στή γωνιά τόν
Μπάμπη καί...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐγώ κι ὁ Στέλιος ἔχουμε φάει ψωμί κι ἀλάτι μαζί
κι ἂν ἀρπαζοῦμαστε καμιά φορὰ...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἀνθρωποι εἴμαστε... Πάρε τό πενήντάρι σου...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἄσ' το... κράτα το...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πάρ' το μιὰ καί δέν τό χρειάστηκα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θά τό χρειαστεῖς τ' ἀπόγεμα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπά δέ βαριέσαι... δέν ἔχει σωτηρία μέ τήν πρέφα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Βάστα το πού σοῦ λέω... μοῦ τό δίνεις μαζί μέ τ'
ἄλλα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλά θά τό φυλάξω... Φεύγεις ἐσύ;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Naί, πάω μιὰ βόλτα... Μονάχος μου τί νά κάνω ἐδῶ;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Στό καλό... καλή διασκέδαση... Ἐχεις βρεῖ καμιά
νοστιμούλα; Πῶς τή βγάζεις ἐσύ κρυφὸ ποτάμι...; Κι
ἔτσι πού λές... Σέ βλέπω στόν Πειραιά νά μᾶς κατενο-
δώνεις μ' ἕνα κουτί λουκούμα... (Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ φεύγει).
Καλό παιδί... Λιγομίλητος ἀλλά καλός... Μπάμπη, ἔφτα-
σα... Ἐνα λεφτό νά πῶ στήν Ὀλγα πῶς εἶμαι δῶ...

ΒΟΥΛΑ: (Ἐρχεται ἀπ' τό βάθος ντυμένη γιὰ ἔξω)... Πού πᾶς...;
Ἡ Ὀλγα ἔφυγε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐφυγε; Πού πάει...;

ΒΟΥΛΑ: Δέν ξέρω ... ντύθηκε κι ἔφυγε.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέν εἶπε ποῦ πάει;
ΒΟΥΛΑ: Γιά δές ἄν εἶπε στή Μαρίτσα, ἐμένα δέ μου εἶπε τίπο-
τε!
ΣΤΕΛΙΟΣ: Γιατί δέ λέει ποτέ της...; (Φεύγει στό δάθος. Ἡ ΒΟΥ-
ΛΑ κάνει νά πάει πρὸς τὸ δρόμο. Ὁ ΜΠΑΜΠΗΣ τὴν κό-
βει μέ μισό μάτι).
ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐσύ γιὰ ποῦ μέ τό καλό;
ΒΟΥΛΑ: Φεύγω κι ἐγώ...
ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐξάσες νά πάρεις τὰ πραγματάκια σου...
ΒΟΥΛΑ: Νά τὰ δώσεις σ' ἄλλη... δέν τὰ θέλω...
ΜΠΑΜΠΗΣ: Καλά... ἐτοίμασε τώρα νά φᾶμε.
ΒΟΥΛΑ: Νά ἐτοιμάσεις μόνος σου... ἐμένα νά μέ ξεχάσεις.
ΜΠΑΜΠΗΣ: Θά λερωθῶ... φοράω τό καλό μου κοστούμι.
ΒΟΥΛΑ: Σκασίλα μου. (Προχωρεῖ νά φύγει. Ὁ ΜΠΑΜΠΗΣ τὴν
ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι καὶ τὴν παίρνει στήν ἀγκαλιά του).
ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐνα μόνο σοῦ λέω... Ὡς τὴ γωνιά πῆγα κι ἐνωσα
ἐρημιά Κυρίου... Σκέψου νά πῆγαινα καὶ παρακάτω...
Ἐπίτηδες ἔκατσα στή γωνιά γιὰ νά βρεθεῖ κανένας νά
μου πεί: «Ἄι γύρνα σπίτι σου, στό κορίτσι σου, ποῦ πᾶς
τρελέ; Ἐτσι ἀφήνουνε μιάν ἀγάπη καὶ φεύγουνε... Ἄι
Μπάμπη, γύρνα σπίτι σου...»
ΒΟΥΛΑ: ...Σαλάτα θές;
ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐσένα θέλω.
ΣΤΕΛΙΟΣ: (Ἐρχεται ἀπὸ μέσα σκεφτικός)... Οὔτε στή Μαρίτσα
εἶπε... Ἐβαλε λέει τὰ καλά της κι ἔφυγε...
(Ἡ ΒΟΥΛΑ κάνει νά σηκώσει τὴ βαλίτσα τοῦ ΜΠΑΜΠΗ).
ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄσ' τη θά τὴ φέρω ἐγώ.
ΒΟΥΛΑ: (Σιγά). Πές του νά ῥθει νά φάει μαζί μας. (Φεύγει
πρὸς τὰ μέσα).
ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέ φταίει αὐτὴ... Θά νόμιζε πῶς δέ θά ξαναγυρίσω
ὡς τό βράδυ γι' αὐτό ἔφυγε...
ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐ, βέβαια, ἀλλιῶς θά ἔμενε σπίτι της.
ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄλλοτε δέν ἔκανε βῆμα ἀπ' τό σπίτι χωρὶς νά μου τό
πεῖ... Τώρα ὁμως πᾶμε ὅλο καὶ χειρότερα... Ἄγανάκτησε
πιὰ μαζί μου, μ' ἐννοεῖς; Ἄγανάκτησε... Προπάντων

ἀπὸ κείνο τό βράδυ ποῦ ἔγινε ὁ καθγᾶς γιὰ τό εἰκοσά-
ρι... Ἐέπεσα πολὺ στὰ μάτια της, καταλαβαίνεις; Ἐέπεσα
ὅσο δέν παίρνει, σκουπίδι γίνηκα... Κι ἐπειδὴ αὐτός ὁ
Στράτος τοῦ ἔδωσε μιὰ γροθιά – τί εἶναι μιὰ γροθιά κι
ἐγὼ μποροῦσα νά τὴ δώσω – κι ὁμως ἐπειδὴ τοῦ ἔδωσε
μιὰ γροθιά ὅλο γι' αὐτόνε μιλάει, λές καὶ εἶναι ὁ Κω-
σταντῖνος ὁ Παλαιολόγος... Ἐννοεῖς πόσο χαμηλά μέ
βλέπει; Γι' αὐτό πρέπει νά ξαναπάρω ἀπάνω μου, πρέ-
πει νά πᾶμε στήν Αὐστραλία...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐγὼ μιὰ φορά τ' ἀποφάσισα!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μαζί θά φύγουμε... Δῶσ' τὸ χέρι σου...

(Σφίγγουν τὰ χέρια).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μέ τό καλό!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μέ τό καλό!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δυὸ μαζί εἶν' ἀλλιῶς!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Στὴν ἀρχὴ θά δουλέψουμε σκυλίτσια... Ἐτσι;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Σύμφωνοι!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέ θά ξεδεύουμε πεντάρρα ὅσο νά κάνουμε κομπόδε-
μα... Κι ὕστερα θά βάλουμε τό μυαλό μας νά βροῦμε μιὰ
καλὴ μηχανή...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Σάν τό πιπέρι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μωρέ θά βρῶ ἀνώτερη ἐγώ! Κι ὄχι μιὰ, δέκα... ἔκα-
τό... χίλιες θά βρῶ... Ἄς φύγω ἀπὸ δῶ ποῦ μέ πλακώ-
νουνε τόσα βάσανα, ποῦ μέ φωνάζουνε τρακαδόρο,
καρπαζοεισπράχτορα... ἄς πατήσω καινούριο χῶμα καὶ
θά δεῖς... Τότε, Μπάμπη, ἐννοια σου... τότε σωθήκαμε
πιὰ...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐτσι λέω κι ἐγώ... σωθήκαμε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Μέ βαθιὰ ἀνακούφιση)... Δόξα τῷ Θεῷ...

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Ἐνάμιση μήνα ἀργότερα.

Εἶναι βράδυ. Ἡ ΟΛΓΑ εἶναι μονάχη στήν αὐλή. Ξαφνικά σηκώνεται καί κοιτᾶ χαρούμενη πρὸς τὸ δρόμο.

Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ μπαίνει.

ΟΛΓΑ: Γιατί ἄργησες ἀπόψε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πρώτη φορά μου τό λές αὐτό...

ΟΛΓΑ: Δέ σ' ἀρέσει;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πές το ὅσες φορές θέλεις κι ὅπως θέλεις... Πῶς τό 'παθες κι εἶπες μιά γλυκιά κουδέντα...;

ΟΛΓΑ: Σέ περίμενα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τ' ἄλλα βράδια δέ μέ περίμενες;

ΟΛΓΑ: Ὅλα!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τότε γιατί δέ μου 'πες ποτέ μιά λέξη...

ΟΛΓΑ: Ἀπόψε εἶν' ἄλλιῶς...! Δέ νιώθεις τίποτα;

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Κοιτάζει ἕνα γύρω)... Λείπουνε ὄλοι;

ΟΛΓΑ: Ναί. Τί ἡσυχία, ἔ;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πῶς ἔτσι...;

ΟΛΓΑ: Δέν εἶν' ὠραία...;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Λές καί σταμάτησε μιά μεγάλη μηχανή. Πῶς ἔγινε τέτοιο θάμα;

ΟΛΓΑ: Μόλις φύγανε ὁ Μπάμπης κι ἡ Βούλα σκορπίσανε κι οἱ ἄλλοι σάν κυνηγημένοι. Λές καί δέν τοὺς χωροῦσε ὁ τόπος...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ὡστε ὦρα του καλή τό ζευγαράκι, ἔ;

ΟΛΓΑ: Νά 'σουνα δῶ νά 'βλεπες! Κλαίγαμε ὄλοι.

ΣΤΡΑΤΟΣ: "Ωστε φύγανε... Τώρα θά κάθονται ἀγκαλιά στή γέφυρα τοῦ βαποριοῦ καί θά μιᾶνε γιά τήν Αὐστραλία..."

ΟΛΓΑ: Μόνο ἐκεῖνος δέν ἦταν ἐδῶ...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πού εἶναι;

ΟΛΓΑ: Δέν ξέρω... Λεῖπει ἀπ' τό μεσημέρι.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δηλαδή... τώρα εἴμαστε οἱ δυό μας ἐδῶ;

ΟΛΓΑ: Ναί καί πρὶν ἔρθεις ἤμουνα ἐδῶ μονάχη... ὀλομόναχη... Δέν τό ξαναθυμᾶμαι τέτοιο πράμα δῶ μέσα... Γι' αὐτό ἐνωσα πῶς ἄργησες! Τό 'νωσα τόσο πολύ πῶς σέ περίμενα... Καί τούτη τήν αὐλή πού μου κόβει τήν ἀνάσα... θυμᾶσαι νά 'κατσα ποτέ ἐδῶ ἔτσι ὅπως οἱ ἄλλοι;

ΣΤΡΑΤΟΣ: "Ὁχι!

ΟΛΓΑ: Ποτέ! Τή σιχαίνομαι, εἶναι ἡ κόλασή μου... Κι ὁμως ὅση ὥρα σέ περιμένα οὔτε παλάτι νά 'τανε... Τήν πόνεσα, τήν ἀγάπησα ὡς κι αὐτήν... γιατί εἶχα τή χαρά πῶς κι ἐσύ ἐδῶ θά ἐρχόσουν.

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Τρίβει ἄγρια μέ τό χέρι του τό σβέρο, τό πρόσωπό του). Οἱ ἄλλοι κάθονται ἀγκαλιά στή γέφυρα τοῦ βαποριοῦ. Κοιτᾶνε τή θάλασσα, ἀνασαίνουνε καθαρό ἀέρα, ρίχνουνε τή γόπα τους στά κύματα καί μιᾶνε γιά τήν Αὐστραλία... Καί τί βγαίνει δηλαδή πού μέ περιμένεις; Σέ λίγο θά γυρίσουνε ὅλοι καί θά πνιγοῦμε πάλι μέσ στίς βρυσίδες καί τή βρώμα...

ΟΛΓΑ: "Ὁση χαρά μπορῶ νά σοῦ δώσω, σοῦ τή δίνω, τί ἄλλο νά κάνω;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί νά μή μέ περιμένεις στό σπίτι μας, στό δικό μας τό σπίτι, στό σπίτι ἐμᾶς τῶν δυονῶ...

ΟΛΓΑ: "Ὁχι!

ΣΤΡΑΤΟΣ: "Ὀλγα, ἄκου! Ἐμένα αὐτά πού μου λές δέ μου τά 'χει ξαναπεῖ γυναίκα... Κανένα στόμα δέ μου ζέστανε ἔτσι τήν καρδιά... οὔτε κι ἡ ἴδια ἡ μάνα μου... Δέ θέλω αὐτά πού μου λές νά τ' ἀκούω δῶ πέρα... Θαρρῶ πῶς πέφτουν χάμω καί τά πατᾶνε μέ τά βρωμοπόδαρά τους ἡ 'Ασά, ὁ Γιορδάνης, ὁ ἄντρας σου...

ΟΛΓΑ: Δέν μπορῶ νά τόν ἀφήσω!

ΣΤΡΑΤΟΣ: "Ἄνοιχ' τά μάτια σου... δές τονε ξάστερα... ἓνα ρε-μάλι εἶναι... σκουπίδι, χαμένο κορμί... Ἐτσι νά παίξει πρῶφα καί νά τοῦ ποῦνε ἡ γυναίκα σου ἐφυγε... θά συνεχίσει τόν τζόγο... Θά σέ πούλαγε γιά λίγα χιλιάρικα καί μέ στοίχημα...

ΟΛΓΑ: Ἐτσι νομίζεις γιατί δέν τόν ξέρεις! Χτές ὁμως ὅλη νύχτα ἔκλαιγε...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἐκλαιγε;

ΟΛΓΑ: Μ' ἓνα παράπονο ... σά νά 'τανε μωρό παιδί...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί;

ΟΛΓΑ: Ἐλεγε πῶς χάλασε τή ζωή μας, πῶς φταίει αὐτός, πῶς ἂν μποροῦσε νά ξαναρχίσει ἀπαρχῆς...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πῶς τοῦ 'ρθε;

ΟΛΓΑ: Ἐπειδῆ θά φεύγανε οἱ ἄλλοι... Ἦθελε νά 'φευγε κι αὐτός... Αὐτοί σωθήκανε, ἔλεγε, αὐτοί σωθήκανε... κι ἔκλαιγε...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θέλει νά πάει νά βρεῖ λεφτά... νά παίξει... Κι ὕστερα; Ἐσένα θά σ' ἄφηγε δῶ κι οὔτε θά σκοτιζότανε ποτέ τί γίνεσαι...

ΟΛΓΑ: Μ' ἀγαπάει...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ναί, μά ἐσύ ἀγαπᾶς ἐμένα!

ΟΛΓΑ: "Ἄν τόν ἀφήσω θά πάει χαμένος ὀλωσδιόλου... ὅσο εἶμαι μαζί του...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ναί πῶς, ἐμένα μου λές... Ἐέρεις πόσα λεφτά τοῦ 'χω δανείσει ἀπό τή μέρα πού τοῦ κόλλησε νά φύγει γιά τήν Αὐστραλία; Χίλιες πεντακόσιες δραχμές! Δεκαπέντε κατοστάρικα μετρημένα. Καί ξέρεις μέ ποιᾶ συμφωνία τοῦ δίνω κάθε μέρα τό κατοστάρικο; Νά πάει νά παίξει καί νά γυρίσει μεσάνυχτα... Κατάλαβες; Αὐτός μάτια μου ξέρει ὅτι κάτι ἔχουμε μεις οἱ δυό, ἀλλά μ' ἓνα κατοστάρικο εἶν' ἐντάξει... Τέτοιος ρουφιάνος εἶναι κι ἐσύ κάθεσαι καί μου τόν βγάζεις ἄγγελο καί τόν λυπᾶσαι.

ΟΛΓΑ: "Ὁχι... δέν ξέρει τίποτα... τίποτα δέν ὑποψιάζεται...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι ἂν εἶναι ὅπως τά λέω... τότε τί θά κάνεις;

ΟΛΓΑ: Ό,τι μου πεις!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Νά φύγουμε από δω μέσα οι δυό μας.

ΟΛΓΑ: Ναί!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δουλεύω σά σκυλί, δέν ξεδεύω πεντάρα καί κερ-
δίζω πολλά... Δές... (Τῆς δίνει ένα διβλιάριο). Έβαλα
άλλα δυό χιλιάρικα στήν Τράπεζα... Δουλεύω σά σκυ-
λί... Ποτέ δέν ἔβγανα τόση πολλή καί τόσο καλή δου-
λειά...

(Ο ΣΤΕΛΙΟΣ μπαίνει, κοντοστέκει. Ἀπορεῖ πού τούς
βλέπει ἔτσι κοντά-κοντά. Παύση. Τόν βλέπουν κι οἱ ἄλ-
λοι καί ταράζονται. Ἐχουνε κάτι πού τούς προδίδει. Ἡ
ΟΛΓΑ δαστᾶ ἀκόμη τό διβλιάριο Τραπέζης τοῦ ΣΤΡΑ-
ΤΟΥ).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλησπέρα... (Ἀφήνει στό πεζούλι ένα πακέτο πού
δαστᾶ).

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καλησπέρα...

ΟΛΓΑ: Ποῦ ἤσουνα;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πάψε πιά νά μέ ρωτᾶς πού ἤμουνα καί πού ἤμουνα
ὄλη τήν ὥρα. Ἄντρας εἶμαι, ὅπου ἤθελα ἤμουνα. Σε
ρωτῶ ἐγώ τί κάνεις ἐδῶ;

ΟΛΓΑ: Τί βλέπεις νά κάνω;

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Μέ φόβο μαζί καί προσπάθεια νά τό ρίξει σ'
ἀστεῖο). Ἔτσι τό 'πα! Μήπως δέν τό βλέπω καί μόνος
μου; Τίποτα δέν κάνεις... κουβεντιάζεις...

ΟΛΓΑ: Τότε τί φωνάζεις;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τήν ἔχω κακομαθημένη... Ἔτσι νά τῆς πῶ μιά κου-
βέντα παραπάνω, τό παίρνει ἐπί πόνου...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ὁρες-ῶρες πετᾶς κάτι κουβέντες... Σοῦ τό 'χω πει
κι ἄλλοτε!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέν εἶμαι στά καλά μου σήμερα, πάω νά ρίξω λίγο
νερό στά μούτρα μου... (Φεύγει στό δάθος).

ΟΛΓΑ: Πρέπει νά φύγουμε... μά πῶς νά φύγουμε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θά τά ξεκαθαρίσω ἐγώ τά πράματα... θά δεῖς!

ΟΛΓΑ: Πῶς;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θά τοῦ τά πῶ ὅλα καθαρά καί ξάστερα... ἀντρίκια!

Κ. Μπάκας, Α. Παπαγιάννη, Γ. Λαζάρης, Τ. Πανταζοπούλου, Δ. Χατζηγάκος, Μ. Χριστιδής,
Σπ. Κωνσταντόπουλος, Μ. Κωνσταντάρου, Ε. Σώκου, Ν. Μπιρμιλίτης.

Δ. Μπάλας, Τ. Παντζοπούλου, Θ. Κατασφάκης, Δ. Χατζημάργος, Ν. Αγγελίδου, Ε. Σώκου, Γ. Λαζάνης

Καθόλου δέ θά τότε νοιάξει, βάνω τό χέρι στή φωτιά...
θά νιώσει καί ξαλάφρωμα ἅμα τοῦ φύγεις, σ' τό λέω καί
θά τό θυμηθεῖς.

ΟΛΓΑ: Ὅχι ἀκόμα, μήν τοῦ πεῖς τίποτα... σέ παρακαλῶ...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἄδικα ἀργοῦμε... ἄδικα βασανίζομαστε...

ΟΛΓΑ: Ἄν τό πίστευα κι ἐγώ πῶς δέ θά τότε νοιάξει...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἄσε με νά τοῦ μιλῶ καί θά δεῖς. Νά τώρα, πού
λείπουνε κι οἱ ἄλλοι κι εἴμαστε οἱ τρεῖς... Ὅ,τι καί νά
γίνει δέ θά μᾶς ἀκούσει κανένας ἄλλος, κανένας δέ θά
τό μάθει...

ΟΛΓΑ: Ὅχι, δέ θέλω...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί;

ΟΛΓΑ: Ἄν ἦτανε ὅπως τά λές δέ θά ἔλεγε ποτέ του λέξη... Δέ
θά θύμωνε... Τόν εἶδες τώρα δά πῶς ἔκανε πού μᾶς εἶδε
μαζί; Ἐχει ὑποψίες καί πονάει... δέν τό βλέπεις;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἐχει ὑποψίες ὁ ἄτιμος, ἀλλά δέν πονάει... αὐτή εἶ-
ναι ἡ διαφορά... Ὅ,τι κάνει εἶναι μόνο φιγούρα γιά νά
μπορεῖ νά μοῦ ξηλώνει πιό πολλά... Ξέρεις πόσα τοῦ ἔχω
δανείσει;

ΟΛΓΑ: Οὔτε θέλω νά ξέρω!

(Ἡ ANNETΩ μπαίνει καί μόλις τούς βλέπει ἀρχίζει νά
τραγουδᾷ τή «Ραμόνα». Ἀνεβαίνει τήν ξύλινη σκάλα,
ξεκλειδώνει τό πατάρι καί μπαίνει μπουσουλώντας).

ΟΛΓΑ: Πρέπει νά πάω μέσα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Μείνε λίγο, ἀλλιῶς ἢ γριά θά ψυλλιασεῖ.

ΟΛΓΑ: Πρέπει νά φύγουμε... πρέπει!

(Ἡ ANNETΩ ἀπό τό πατάρι πετᾷ κάτω κάτι σκουπίδια.
Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ τή βλέπει καί τόν πιάνουν οἱ διαδῶλοι του).

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέ μοῦ λές, στήν Ἄγγλία ἔτσι κάνετε;

ANNETΩ: Ἐδῶ δέν εἶναι Ἄγγλία, εἶναι Βύρωνας.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἄκου δῶ, γριά καρκάξα, σοῦ τό λέω γιά τελευταία
φορά... Ἐτσι καί ξαναπετάξεις στήν πόρτα μου σκουπί-
δια θά σέ δουτήξω σηκωτή καί θά σέ πετάξω στό ρέμα...

ANNETΩ: Θά τά ποῦμε ὄλα μεθαύριο στό Δικαστήριο ... μή
βιάζεσαι.
ΟΛΓΑ: Ἄσ' τη, μήν τῆς μιᾶς.
ANNETΩ: Γιατί, τσαρίνα μου, νά μή μοῦ μιλάει... μονοπώλιο
τόν ἔχεις;
ΟΛΓΑ: Σοῦ ἴστριψε;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Σέβομαι τά χρόνια σου, ἀλλιῶς θά σοῦ ἴδειχνα ἐγώ...
ANNETΩ: Κράτα τό σεβασμό σου γιά τίς παντρεμένες κι ἄς εἴ-
ναι καί νέες.
ΟΛΓΑ: Τί θές νά πεῖς;
ANNETΩ: Θές νά τό πῶ;
ΟΛΓΑ:
ANNETΩ: Πάει αὐτή!
ΣΤΡΑΤΟΣ: Τί διάολο σ' ἐπιασε πάλι μαζί μου ἔ; Δέ μοῦ λές;
ANNETΩ: Πήγαινε νά ρωτήσεις τό δικηγόρο μου, ὁδός Σαντα-
ρόζα ἓνα δέλτα.
ΣΤΡΑΤΟΣ: Αὐτά ἐδῶ τά σκουπίδια μπρός στήν πόρτα μου
ποιός τά ἴριξε;
ANNETΩ: Δέν εἶναι πόρτα σου, πόρτα μου εἶναι!
ΣΤΡΑΤΟΣ: Τό ἴχω νοικιάσει τό δωμάτιο γιά ὄχι; Δέ σέ πλή-
ρωσα νοίκι καί προκαταβολές ὅσα μοῦ ζήτησες;
ANNETΩ: Καί τί μ' αὐτό; Γιά ὄχτακόσια χρόνια τό νοίκιασες;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιά ἓνα χρόνο... Εἶμαι τέσσερες μῆνες ἐδῶ, θά μείνω
ἄλλους ἔξι...
ANNETΩ: Ποιό χρόνο, καλέ, ποιό χρόνο μοῦ κοπανᾶς ὄλη τήν
ῶρα; Κάναμε κανένα χρονιάρικο συμβόλαιο;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Ναί!
ANNETΩ: Τό χαρτί, δεῖξ' τό χαρτί.
ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέν κάναμε χαρτί, λόγο δώσαμε!
ANNETΩ: Τά λόγια δέν πιάνουνται...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Τά δικά μου πιάνουνται...
ANNETΩ: Ἐμεῖς στήν Ἀγγλία μόνο χαρτιά ἀναγνωρίζουμε...
ΜΑΡΙΑ: (Ἐρχεται ἀπέξω). Τί ἔπαθε πάλι ὁ περιστεριώνας;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Πῶς τήν ἀντέξατε τόσα χρόνια μαζί σας καί δέν τήν
ἔχετε πνίξει;

ANNETΩ: Νά πνιγεῖς καί νά ντουμπανιάσεις.
ΜΑΡΙΑ: Τί γλώσσα εἶν' αὐτή, δέν ντρέπεσαι γριά γυναῖκα;
ANNETΩ: Ἐσοῦ δέ ντρέπεσαι νά λείπει ὁ ἄντρας σου καί νά
γυρίζεις ἀπ' τό πρωί ὡς τό βράδυ;
ΜΑΡΙΑ: Ξέρουνε ὄλοι ποῦ πάω...
ANNETΩ: Ναί μά κείνα τά σημάδια στό λαιμό κανεῖς δέν ξέρει
ἀπό ποῦ εἶναι...
ΜΑΡΙΑ: Χτύπησα...
ANNETΩ: Ἄπάνω στά χεῖλια του χτύπησες; Αὐτά εἶναι ρουφή-
γματα...
ΜΑΡΙΑ: Τά εἶδες καλά;
ANNETΩ: Γιατί τά κρύβεις ἔ; Δεῖξ' τα ντέ φανερά, δεῖξ' τα...
Νά κατέβω; Μ' ἀφήνεις νά τά δῶ; Στάσου, κατεβαίνω...
ΜΑΡΙΑ: Καί ποιὰ εἶσαι σύ ποῦ θά σ' ἀφήσω νά μέ ψάξεις;
ANNETΩ: Ραμόνα, θυμήσου πάλι τά παλιά...
ΜΑΡΙΑ: (Πάει καί παίρνει τή σκάλα).
ANNETΩ: Ποῦ τήν πᾶς τή σκάλα;
ΜΑΡΙΑ: Ἔτσι νά μήν μπορεῖς νά κατέβεις... νά ψοφήσεις ἐκεῖ
πάνω...
ANNETΩ: Πάρ' τηνε... πάρ' τηνε... Ραμόνα, θυμήσου πάλι τά
παλιά...
(Ἡ ΜΑΡΙΑ: ἀφήνει ὑποταχτικά τή σκάλα στή θέση της).
ANNETΩ: Πάει κι αὐτή! (Μπαίνει στό πατάρι).
ΣΤΕΛΙΟΣ: (Ἐρχεται ἀπ' τό θάθος). Ἐξί ἡ ὥρα... Εἶναι ἔξι κιό-
λας ἡ ὥρα, τό πήρατε μυρωδιά; Τώρα τά παιδιά θά
ἴχουνε κάμει καμιά ἐξηνταριά μίλλια. Στίς τρεῖς, λείει,
ἔφυγε τό πλοῖο... Σπουδαῖο πλοῖο... Κόβει εἴκοσι μίλλια
τήν ὥρα... Στίς εἴκοσι μία τοῦ μηνός θά ἴναι κιόλας στήν
Αὐστραλία...
ΜΑΡΙΑ: Τί ἔγινες; Σέ γύρευε ὁ Μπάμπης... ἡ Βούλα...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Πολύ μέ γυρέυανε;
ΜΑΡΙΑ: Βέβαια, στεναχωρηθήκανε... δέν μπορούσανε νά κατα-
λάβουνε τί ἔπαθες...
ΟΛΓΑ: Μαζί τ' ἀποφασίσατε, μαζί τά λέγατε καί τώρα οὔτε νά
τούς ἀποχαιρετήσεις δέ φάνηκες... Μόνο λόγια εἶσαι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: "Όχι, "Όλγα... νά ἐδῶ δές... (Πιάνει τό πακέτο νά τ' ἀνοίξει).

ΟΛΓΑ: Τί εἶναι αὐτά;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Λουκούμια καί κουραμπιέδες... Πήγα νά οἰκονομήσω ἓνα δυό κουτιά λουκούμια... γι' αὐτό ἄργησα... Δέν ἤθελα νά τούς χαιρετήσω μέ ἄδεια χέρια...

ΟΛΓΑ: Καί γιατί ἔγινες ἄφαντος; Ἄφου τό ἔξερές πῶς κατά τίς δύο θά φύγουνε ἀπό δῶ...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μά γώ πήγα στόν Πειραιά, "Όλγα, καί τούς γύρευα... Ἐφαγα τό Τελωνεῖο μά δέν τούς βρήκα... πουθενά δέν τούς βρήκα... Παρακάλεσα, προσκύνησα, ναῦτες, ἀξιωματικούς νά μ' ἀφήσουνε νά μπῶ στό βαπόρι, μά δέ μ' ἀφήσανε... Νά δώσω τά λουκούμια καί θά κατέβω ἀμέσως, αὐτοί τίποτα... Σᾶς παρακαλῶ πολύ πᾶμαζί νά τούς τά δώσω μονάχα καί νά τούς χαιρετήσω... Τίποτα... Κάντε μου τή χάρη, δώστε τα ἔσεῖς καί πέστε ἀπ' τό Στέλιο νά μή θαρροῦνε πῶς εἶμαι καί κάνα γουρούνη... Τίποτα...

ΜΑΡΙΑ: Οὔτε ἀπό μακριά δέν τούς εἶδες; Δέν ἦτανε στό κατάστημα ἅμα ἔφευγε τό βαπόρι;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέ βλέπω καί καλά, ἦτανε καί τόσοι ἄνθρωποι... Μιά φορά ἐγώ φώναζα... Καλό ταξίδι... φώναζα, Μπάμπη μου, Βούλα μου, κουνουῖσα τό μαντίλι μου, τά λουκούμια... Μπορεῖ λέω ἐκεῖνοι νά μέ βλέπουνε...

ΜΑΡΙΑ: Ἐκεῖνοι σίγουρα θά σέ βλέπανε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Λές; Μά ἐγώ δέ βλέπω καί καλά...

ΜΑΡΙΑ: Ἄπ' τό βαπόρι ἀπάνω βλέπει κανεῖς πιό καλά τούς κάτω...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αὐτό τό ἔχω ξανακούσει... Λέτε λοιπόν νά μέ εἶδανε;

ΜΑΡΙΑ: Θά σέ εἶδανε ἔννοια σου... ὁ Μπάμπης ἔχει μάτι τηλεσκόπιο. (Φεύγει πρὸς τό δάθος).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄ, ρέ Μπάμπη...

ΟΛΓΑ: Ἐφαγες;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέν πεινώ... Αὐτά τά γλυκά τώρα... "Όλγα, βλέπεις

ἐγώ σοῦ ἔφερα λουκούμια καί κουραμπιέδες... Ἄντρας κουβαλητής, ὄχι ἄστεῖα...

(Ἡ ΟΛΓΑ παίρνει τά δυό κουτιά καί λίγο νευριασμένη φεύγει κι αὐτή πρὸς τό δάθος).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τῆς ἀρέσουνε πολύ τά γλυκά. Ἄλλοτε τῆς ἔφερα ταχτικά ἀπό τά καλύτερα ζαχαροπλαστεῖα... Τά κουτιά τά ἔχει ἀκόμα καί βάζει μέσα κουμπιά, κλωστές, μπουκαλάκια... Αὐτά μᾶς μείνανε... ἄδεια κουτιά ἀπό σοκολατάκια καί φρούι γλασσέ... ἄδεια κουτιά...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τά βλέπεις πού μου ἔλεγες πῶς θά ἔρθω μ' ἓνα κουτί λουκούμια στόν Πειραιά νά σέ κατευοδώσω; Ἄντί γιά μένα πήγες ἐσύ κι ἔμεινες καί ρέστος...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θαρρεῖς πῶς δέ θά φύγω...; Σέ δυό τρεῖς μῆνες μπαρκάρω κι ἐγώ, ἔννοια σου... Μπορεῖ νά ἔναι καί καλύτερα πού φύγε πρῶτα ὁ Μπάμπης... Ἐτσι θά βρῶ μιά δάση ἅμα πάω... Ἐέρεις τί μου ἔπε; Μέ τά πρῶτα λεφτά πού θά πιάσει θά μου στείλει γιά νά δάλω μπροστά τά χαρτιά μου.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἐκεῖ ὁμως πρέπει νά τά κόψεις αὐτά πού ξέρεις...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποιά;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τά χαρτιά, τί ἄλλο;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Νομίζεις πῶς μ' ἀρέσει νά παίζω;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Σ' ἀρέσει, δέ σ' ἀρέσει ἐκεῖ ξημεροβραδιάζεσαι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐνας Θεός ξέρει τί τραβῶ ἅμα πιάνω τράπουλα... Σφίγγεται ἡ καρδιά μου, βαράει νά σπάσει, δέν μπορῶ ν' ἀνασάνω κανονικά καί μέ κόβει κρύος ἰδρώτας! Ἐέρεις πῶς μέ φωνάζουνε στό καφενεῖο;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ποῦ νά ξέρω;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κιτριλιάρη! Κιτριλιάρη... ἐπειδή χάνω τό χρώμα μου. Οἱ ἄλλοι νομίζουνε πῶς κιτρινίζω ἀπ' τήν κακία τοῦ παιχνιδιοῦ, ἀπό τή μανία μου... Ἐμένα ρῶτα ὁμως νά σοῦ πῶ τί μαρτύρια τραβῶ ἅμα παίζω, μου ἔρχεται λιγοθυμιά... Τό σιχαίνομαι τό χαρτί, καταλαβαίνεις, τό σιχαίνομαι καί τό χαρτί κι ὅσους τό παίζουνε...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τότε γιατί παίζεις;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πώς αλλιώς νά κερδίσω; Τρία μαγαζάκια άνοιξα
καί κλείσανε. Τώρα είμαι γραφέας στό 'Υπουργείο 'Εμ-
πορίου. Αύριο αλλάζει ή Κυβέρνηση... Διῶχ' τους αυ-
τούς, φέρε άλλους... Για μία έλπίδα παίζω, νά γιατί παί-
ζω... Τώρα θέλω δώδεκα χιλιάδες για νά φύγω, ποῦ νά
τά βρω ἄ δέν παίζω;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Μά σύ ὄλο χάνεις...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Χάνω, αλλά παίζω κι ἅμα παίζεις έλπίζεις... ἐνῶ
ἅμα δέ κάνεις τίποτα...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Μιά φορά ἅμα πᾶς μέ τό καλό, αὐτά πρέπει νά τά
ξεχάσεις...
ΣΤΕΛΙΟΣ: 'Όλα, Στράτο, ὅλα!
ΑΣΤΑ: (Μπαίνει ἐρχόμενη ἀπέξω). Καλησπέρα... (Τραβᾶ πρός
τό βάθος).
ΣΤΡΑΤΟΣ: Καλησπέρα...
ΣΤΕΛΙΟΣ: 'Όλα, Στράτο, θά τά κόψω ὅλα... θά τό δεῖς... Εἶναι
λοιπόν μυστήριο πρᾶμα...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Ποιό;
ΣΤΕΛΙΟΣ: Νά, κάθομαι καί σκέφτομαι... σκέφτομαι... Μπορῶ
νά σοῦ πῶ ὅ,τι σκέφτομαι χωρίς νά γελάσεις σέ βάρος
μου;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέ γελῶ εὐκολα ἐγώ...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Πιστεύω πῶς είμαι ἐξυπνος ἄνθρωπος, ἄξιος ἄν-
θρωπος. Πῶς ξέρω ἕνα σωρό πρᾶματα κι ἔχω μεγάλες
ικανότητες. Πῶς είμαι πολύ σοβαρός καί θετικός χαρα-
κτήρας, τίμιος, εὐθύς – πού λένε – πῶς είμαι ἀξιοπρεπέ-
στατος, ἐξαιρετικός ἄνθρωπος. Θά μοῦ πεις, κύριε, ποῦ
'ν' τα ὅλ' αὐτά, ἐγώ δέ βλέπω τίποτα. Συμφωνῶ, κι ἐγώ
δέ βλέπω τίποτα. 'Αλλά μόλις πατήσω στήν Αὐστραλία
ὅλα αὐτά θά τά δεῖς... Τό ξέρω πῶς ἔτσι θά γίνει... Μέ-
χρι πού πιστεύω πῶς θά ξέρω καί τή γλώσσα ἀπ' τήν
πρώτη μέρα... Γι' αὐτό πρέπει νά πάω, καταλαβαίνεις,
πρέπει.
ΣΤΡΑΤΟΣ: Καί... ἡ γυναίκα σου;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θά 'ρθεῖ καί θά βρεῖ ἕναν ἄλλον ἄνθρωπο, ὅπως τόν
ὄνειρεύτηκε κορίτσι.
ΣΤΡΑΤΟΣ: Κι ὥσπου νά 'ρθεῖ, μέ τί λεφτά θά ζεῖ ἐδῶ πέρα;
ΣΤΕΛΙΟΣ: Θά τά βολέψω ὅλα πρῖν νά φύγω... Δέν ἔχω σκεφτεῖ
ἀκόμα, αλλά θά τά βολέψω...
(Ἡ ΟΛΓΑ ἔρχεται ἀπ' τό βάθος καί τραβᾶ πρός τά ἔξω).
ΣΤΕΛΙΟΣ: 'Εδῶ τά λέμε...
ΟΛΓΑ: 'Εγώ βγαίνω λίγο...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποῦ πᾶς;
ΟΛΓΑ: Δέ θ' ἀργήσω!
ΣΤΕΛΙΟΣ: Καί τί μ' αὐτό; Δέν κάνει νά μοῦ πεις ποῦ πᾶς;
ΟΛΓΑ: Εἶπα πῶς δέ θ' ἀργήσω...
ΣΤΕΛΙΟΣ: Καλά, ἐντάξει... 'Εγώ ρώτησα ἔτσι ἀπό...
(Ἡ ΟΛΓΑ βγαίνει).
ΣΤΕΛΙΟΣ: Τά βλέπεις; Τήν ἔχω καλομαθημένη. Ποτέ δέ βάρεσα
τή γροθιά μου στό τραπέζι σάν ἄντρας... Εἶμαι πολιτι-
σμένος ἄνθρωπος... Τή γυναίκα μου τήν ἤθελα κυρία...
Μ' ἐννοεῖς;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Τήν ἀγαπᾶς ἀκόμα;
ΣΤΕΛΙΟΣ: Μόλις πατήσω στήν Αὐστραλία θά τήν ἀγαπῶ πάλι
ὅπως πρώτα...
ΣΤΡΑΤΟΣ: Δηλαδή... τώρα δέν τήν ἀγαπᾶς;
ΣΤΕΛΙΟΣ: 'Εχουμε σακατευτεῖ τώρα, μέ νιώθεις; 'Εχουμε ρη-
μάξει... Σοῦ μιλῶ καί πάλι σάν ἀδερφός... Εἶναι ἐλληνο-
ρῶσα, τό ξέρεις;
ΣΤΡΑΤΟΣ: Τό 'χω ἀκουστά...
ΣΤΕΛΙΟΣ: 'Ητανε ὠραία, ἦτανε ἀλλιότικη. Μόλις τήνε προ-
τόδα μπήχτηκε ἕνα ἀγκάθι μέσα μου. Τότε εἶχα ἀκόμα
τό μαγαζάκι... ἤμουνα κάτι... Τήν ἔφερνα γύρω-γύρω ἐπί
βδομάδες... ἕξοδευα... ὥσπου εἶπε τό ναί... Μέ πήγε στους
γονιούς της... Τότε ζούσανε ἀκόμη, Θεός σχωρέσ' τους.
Μιλούσανε ρώσικα μεταξύ τους... Εἶχανε καί σαμοβάρι
... καί μοῦ κάνανε τό τραπέζι μέ φαγιά ρούσικα... Σα-
λάτα μέ χοιρινό, σούπα μπόρος καί τά τέτοια... 'Η μάνα

της τή φώναζε "Όλια... 'Ο γάμος γίνηκε στη ρούσικη εκκλησία. Νά σέ είχα νά 'βλεπες... Χορωδία... καί ή εκκλησία γεμάτη άριστοκράτες - ξεπεσμένοι όλοι - αλλά άριστοκράτες. Πήρα δηλαδή σπουδαία γυναίκα, μ' έννοεις; 'Ενώ έγώ τί ήμουν; 'Ο γέρος μου ήτανε γκαρσόνι στά «'Ολύμπια»... Στην άρχή πήγαμε καλά, ύστερα όμως έχασα τό μαγαζί, μέ πήρε ή κάτω βόλτα, έμεινα ταπί... Κι είχα σπουδαία γυναίκα, μέ νιώθεις; 'Επρεπε νά οικονομήσω, νά μήν ξεπέσω, νά μή νομίζει πώς είμαι άχρηστος, άνίκανος, πώς έκανε λάθος πού μέ πήρε. Μά πιά δέν είχα σωσμό, από χειρότερο στό χειρότερο, από φτώχεια σέ φτώχεια καί κείνη από πάνω μου καί νά ξέρω πώς μέ περιφρονεί... Μήν πάρεις ποτέ σπουδαία γυναίκα, άκοϋς, ποτέ! Είμαι μαρτύριο, κόλαση είναι! Γίνεται τύραννος, σιγά-σιγά ή άγάπη σου πάει στό διάολο, τήνε φοβάσαι... κι ύστερα χωρίς νά τό καταλάβεις νιώθεις πώς τήν μισείς, πώς τήν έχτρεύεσαι...

ΣΤΡΑΤΟΣ: 'Ητανε, δηλαδή, κακιά μαζί σου;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέ μου 'πε ποτέ μιά λέξη άσκημη. Ούτε μιά! Μά δέ χρειαζότανε νά πει! Δέν τό 'βλεπα καί μόνος μου ότι πήγε στράφι μαζί μου; 'Οτι τήν ξριξα σέ τούτη τήν αυλή... Βλάκας ήμουν; Δέν ξέρω τί θά σκέφτεται;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τή μισείς δηλαδή;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέ θέλω τό κακό της, όχι! Τό καλό της θέλω... 'Ας πατήσω στην Αϋστραλία καί θά δεις, θ' αλλάξουνε όλα... όλα... Θά σου ξοφλήσω καί κείνα πού σου χρωστώ.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέ βαριέσαι, αυτά σκέφτεσαι;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καί δέβαια, άφου σ' τά χρωστώ.

ΣΤΡΑΤΟΣ: 'Εγώ τά 'χω ξεγράψει.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γιατί; Μ' έχεις για κανένα τρακαδόρο πού παίρνει δανεικά κι από δώ πήγανε...;

ΣΤΡΑΤΟΣ: 'Οχι ντέ, αλλά μεταξύ μας δέν είναι ζήτημα για λίγα κατοστάρικα. Αυτό ήθελα νά πώ. Κι όποτε θές κι άλλα ζητά μου.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μέ τί μούτρα, σου χρωστώ τόσα.

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θές;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Είμαι κάτι λάχανα στό καφενεϊο. Κάτι κοινομημένοι έργολάβοι. 'Εδώ δές... (Βγάξει ένα τεφτέρι)... Τά 'χω όλα σημειωμένα... καί τά δικά σου καί τών άλλωνών... Στρατός... χρέωσις δραχμαί χίλιες πεντακόσιες... Μαλαματάς, χρέωσις δραχμαί εκατόν πενήντα... Μαρίτσα, χρέωσις δραχμαί διακόσες τριάντα... 'Αννετώ διακόσες... 'Όλα μέ τίς ήμερομηνίες τους... σωστό λογιστήριο... Σου τά δείχνω για νά μή νομίζεις ότι...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τό ξέρω, γι' αυτό σου λέω καί γώ όποτε θές κι άλλα καί τώρα αν έχεις ανάγκη...

ΣΤΕΛΙΟΣ: 'Οχι...

ΣΤΡΑΤΟΣ: 'Αφου δέν έχεις φράγκο, τό ξέρω... (Βγάξει νά του δώσει).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέ θέλω σου λέω...

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Του βάζει στην τσέπη ένα χαρτονόμισμα. 'Η ANNETO απ' τό πατάρι ρίχνει μιά κλεφτή ματιά)... Πάρ' το... πάρ' το κι άσ' τήν κουδέντα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γιατί επιμένεις άφου σου λέω δέ θέλω... (Τό βγάξει απ' τήν τσέπη του).

ΣΤΡΑΤΟΣ: 'Ασε τώρα τά νάζια... άφου σέ ξέρω ότι στό τέλος θά τό πάρεις... (Τό ξαναχώνει στην τσέπη του ΣΤΕΛΙΟΥ).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέ μπορώ νά χρεώνομαι...

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Του πιάνει τό χέρι καθώς πάει νά ξαναβγάλει τό χαρτονόμισμα απ' τήν τσέπη του)... Δέν τό κόβεις...; 'Από πότε μου 'γινες ντροπαλός; (Τόν χτυπά φιλικά στην πλάτη)... 'Αντε μπράβο, κι άμα πās στην Αϋστραλία μου τά ξοφλās μαζωμένα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Σηκώνεται)... Πρέπει νά πάω στην Αϋστραλία... Πρέπει...

ΑΣΤΑ: ('Ερχεται απ' τό δάθος) Κύριε Στέλιο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: 'Ασε με νά χαρείς τά παιδιά σου, έγώ έχω τά δικά μου δάσανα...

ΑΣΤΑ: Σέ ποιόνε νά τά πώ; 'Εσύ ξέρεις...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μά πώς μ' ἔχεις πάρει ἔτσι, μπορεῖς νά μοῦ πεῖς;
"Ὅ,τι κλάψα ἔχεις σέ μένανε τή φορτώνεις λές κι εἶμαι ἡ
Παναγιά ἢ Παρηγορήτρα... Τί καταλαβαίνεις; Εἶμαι γώ
τώρα γιά νά παρηγορῶ ἄλλους;

(Ἡ ANNETΩ θγαίνει στήν πόρτα τοῦ παταριού).

ΑΣΤΑ: Ἐσύ ξέρεις...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τήν τύφλα μου ξέρω! Ἐσύ μ' ἔχεις πάρει γιά μορ-
φωμένο ἄνθρωπο καί θές νά σοῦ διαλευκάνω τά προ-
βλήματά σου. Ἐ, λοιπόν, σοῦ τό λέω μιά κι ὄξω. Οὔτε
μορφωμένος εἶμαι οὔτε καί χρειάζεται μόρφωση ἡ
κλάψα σου... Ἄντε... ἄσε με τώρα γιατί ἔχω καί δου-
λειές...

ANNETΩ: Ἐχει ραντεβού μέ τήν ντάμα σπαθί. Δέν τόν εἶδες
τόν Ἰούδα πού πήρε πάλι τά ἀργύρια τῆς προδοσίας;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐσένα ποιός σοῦ μιλάει;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἄι στή δουλειά σου, μήν τῆς δίνεις σημασία!

ANNETΩ: Μεθαύριο στό δικαστήριο θά σοῦ πῶ ἐγώ ποιανῆς νά
μή δίνει σημασία.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Στό Δικαστήριο θά σέ μάθω ἐγώ πῶς νά φέρεσαι!

ANNETΩ: Φέρε πρώτα τό διακοσάρι πού μοῦ χρωστᾶς κι
ἔστερα νά μέ μάθεις νά φέρομαι... Σκάρτε... Ψευδομάρ-
τυρα... Ρεζίλη...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δῶσ' της τα... (Βγάζει καί τοῦ δίνει λεφτά).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐσύ...; Ὅχι!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ντροπή νά σ' ἔχει στό χέρι αὐτή ἡ κάμπια...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Ἀρπάζει τά λεφτά ἀπ' τό χέρι τοῦ ΣΤΡΑΤΟΥ καί κά-
νει ν' ἀνέβει στό πατάρι).

ANNETΩ: Πουλημένε!

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Κοντοστέκει καί κοιτάζει μιά τόν ἕναν, μιά τήν
ἄλλη μή ξέροντας τί νά κάνει).

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δῶσ' τα πού σοῦ λέω...

ANNETΩ: Ψευδομάρτυρα... Πουλημένε δλόκληρε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄσε, τῆς τά χρωστῶ... (Τά χώνει στό χέρι τοῦ ΣΤΡΑ-
ΤΟΥ καί φεύγει στό βάθος).

ANNETΩ: Πάει αὐτός...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἐέρεις σάν τί μοιάζεις ἐκεῖ πάνω; Σάν ὀχιά! (Κλει-
δώνει τήν κάμαρά του).

ANNETΩ: Ἐννοια σου καί δέ δάγκωσα κανέναν ἀκόμα! Τό
φαρμάκι μου τό φυλάω γιά σένα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Κοίτα μονάχα μήν τό καταπιεῖς. (Φεύγει πρὸς τό
δρόμο).

ΑΣΤΑ: Ἄμαρτία...

ANNETΩ: (Κατεβαίνοντας ἀπ' τό πατάρι). Ἐγώ τί φταίω;
Ἐμεῖς στήν Ἀγγλία αὐτά οὔτε ἀκουστά δέν τά εἶχαμε...

(Ἡ ΙΟΡΔΑΝΗΣ μπαίνει. Κρατᾶ τό κρεμαστό κατσαρόλι
πού δάζει μέσα τό φαῖ του πού παίρνει στήν δουλειά. Ἡ
ΑΣΤΑ μόλις τόν δεῖ πάει πρὸς τό δρόμο του).

ΑΣΤΑ: Ἰορδάνη, ἄκου... ἄκου Ἰορδάνη...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Χωρίς νά τήν κοιτάζει)... Ἐ;

ΑΣΤΑ: Ἦρθανε πάλι σήμερα καί μᾶς μετρούσανε...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ποιός;

ΑΣΤΑ: Οἱ Μηχανικοί!

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Γυρίζει πρὸς τό μέρος της καί τήν κοιτᾶ κατάμα-
τα). Πότε;

ΑΣΤΑ: Σήμερα τό πρωί! Πολλοί ἤρθανε, πέντε ἔξι θά 'τανε...

ANNETΩ: Ἐξι!

ΑΣΤΑ: Τήν πρώτη φορά ἤρθανε δύο, τήν ἄλλη τρεῖς, σήμερα
ἔξι μηχανικοί...

(Ἡ ΙΟΡΔΑΝΗΣ κάθεται στό πεζούλι σά νά φορτώθηκε
ἕνα δάρος).

ΑΣΤΑ: Φέρανε καί μηχανή σήμερα...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Τί μηχανή;

ΑΣΤΑ: Σάν τηλεσκόπιο ἕνα πράμα... καί κείνος μέ τά γυαλιά
καί τή ρεμπόμπλικα μᾶς κοίταζε μιά ὥρα μέσα ἀπό τό
τελεσκόπιο.

ANNETΩ: Δέν κοίταζε μᾶς, τό ξύλο κοίταζε...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Πιάνει τό χέρι τῆς γυναικας του καί τήν τραβᾶ -
ἀλλά μαλακά - νά κάτσει κοντά του). Ἐδῶ, Ἄσπᾶ...
(Κάθονται κοντά πλάι-πλάι)... Τί ξύλο κοίταζε;

ΑΣΤΑ: Ένα μεγάλο, άψηλό, γεμάτο μαύρα νούμερα και κόκκινα νούμερα...

ΑΝΝΕΤΩ: Ένας δάσταγε τό ξύλο κι ό άλλος τό κοίταζε άπ' τό τελεσκοπίο. Αύτός πού δάσταγε τό ξύλο ήταν άλλήθωρος.

ΑΣΤΑ: Πήγε τό Γιοακείμ – παιδί είναι – πήγε από κοντά νά δει και κείνος μέ τή ρεμπούμπλικα του 'δωσε μιά ξανάστροφη... ζαλάδα τό 'πιασε τό καημένο...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Τί είπανε;

ΑΣΤΑ: Τίποτις, μόνο μεταξύ τους μιλούσανε...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Τί λέγανε;

ΑΣΤΑ: Νούμερα...

(Η όψη του ΙΟΡΔΑΝΗ έχει μείνει σκοτεινή κι ασάλευτη. Τά μάτια του λές και τραδήχτηκαν μέσα).

ΑΝΝΕΤΩ: Θά τό δείτε... Άργά ή γρήγορα θά τά μαζέψουμε και θά τρέχουμε άλλοι... Και σάν ξαναπεράσουμε από δώ δέ θά τόν γνωρίσουμε τό δρόμο μας... Όλα από δώ θά 'χουνε φύγει... κάμαρες, πεζούλια... ως και τά χώματα πού πατάμε θά τά 'χουνε πάρει και θά τά 'χουνε πετάξει... Ποιός ξέρει ποι... Και πάνω άπ' τήν αυλίτσα μας θά 'χουνε βάλει μιά πολυκατοικία πολυτελέστατη! Παράξενο έ;

ΑΣΤΑ: Έμεις ποι θά πάμε;

ΑΝΝΕΤΩ: Όσοι μένουνε δώ από πριν άπ' τό πενήντα θά πάρουνε κι άποζημίωση... Η Μαρίτσα κι εγώ θά πάρουμε κάτιτις... Κρίμα νά μήν έχετε έρθει πριν άπ' τό πενήντα...

(Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ σηκώνεται).

ΑΣΤΑ: Τί θές;

(Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ, δέ μιλά. Χωρίς νά 'ναι στραμμένος προς τό μέρος της άκουμπά άτσαλα τό χέρι του στά μαλλιά της).

ΑΣΤΑ: Πέ μου...

(Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ κουνά άρνητικά τό κεφάλι του και πάει προς τό ταρατσάκι).

ΑΣΤΑ: Ίορδάνη...

(Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ άνεβαίνει στό ταρατσάκι. Η ΑΣΤΑ, τόν κοιτάζει περίλυπη).

ΑΣΤΑ: Νά σοι φέρω τό κρασί σου;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ:

ΑΣΤΑ: Νά σοι φέρω τό κρασί σου και τό φαί σου;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ:

ΑΣΤΑ: Θές τό ντουφέκι σου...; Ένα σωρό γάτοι είναι στά κεραμίδα...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ:

(Ο ΣΤΕΛΙΟΣ έρχεται άπ' τό βάθος).

ΑΣΤΑ: (Στό ΣΤΕΛΙΟ)... Ήρθανε πάλι σήμερα και μάς μετρούσανε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τ' άκουσα... (Πλησιάζει στήν πόρτα του δωματίου του ΣΤΡΑΤΟΥ. Παίζει νευρικά στό χέρι του τό στανρό πού φοροούσε ό ΣΤΡΑΤΟΣ . Η ΑΣΤΑ, φωνάζει «Γιοακείμ» και φεύγει προς τό δρόμο)... Στράτο... Στράτο... Στράτο...

ΑΝΝΕΤΩ: Δέν είναι δώ, έφυγε!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποι πήγε;

ΑΝΝΕΤΩ: Έμένα ρωτάς;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μά καλά, τώρα ήτανε δώ...

ΑΝΝΕΤΩ: Μόλις πήγες μέσα τό 'σκασε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μόλις πήγα μέσα;

ΑΝΝΕΤΩ: Ναι... κλείδωσε κι έφυγε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Και ποι πήγε...;

ΑΝΝΕΤΩ: Ποι θές νά ξέρω... Δέ λέει έσένα πού είσαι φίλος του – μαύρη φιλία δώ πού τά λέμε – έμένα θά πει...; Άλλά γιατί νά σοι δώσει λογαριασμόν, έδω ούτε ή γυναίκα σου δέ σοι λέει ποι πάει...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Έ;

ANNETΩ: Δέν κοιτᾶς τό χάλι σου λέω γώ, μόνο θές νά 'σαι κι ἐναντίον μου...

(Ὁ ΣΤΕΛΙΟΣ: ἀνάβει τσιγάρο. Ἡ ANNETΩ. βάζει κι αὐτὴ τσιγάρο στό στόμα της).

ANNETΩ: Μοῦ δίνεις ν' ἀνάψω;

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Τῆς δίνει φωτιά. Ἡ ANNETΩ: βλέπει τό σταυρό πού κρατᾶ).

ANNETΩ: Αὐτός ὁ σταυρός δικός του εἶναι;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δικός του...

ANNETΩ: Κι αὐτόν σου τόν ἔδωσε;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέ μοῦ τόν ἔδωσε... Γιατί τό λές; Εἶδες νά μοῦ δώσει τίποτε ἄλλο;

ANNETΩ: Δέ σου δανεῖζει ὅλη τὴν ὥρα;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐγώ τοῦ ζητῶ!

ANNETΩ: Κι αὐτός σου δίνει ἀβέρτα, ἐνῶ εἶναι σπάγγος.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποῦ τό 'δες ὅτι εἶναι σπάγγος;

ANNETΩ: Τόν εἶδες ποτέ νά πάει νά γλεντήσῃ, νά ξεδέψῃ;

"Ὀλο δῶ μέσα κάθεται σάν κορίτσι τοῦ σπιτιοῦ.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Εἶναι ἡσυχος ἄνθρωπος...

ANNETΩ: Ἐμένα μοῦ λές; Ἄν εἶχες μάτια...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Ἐξαλλος). Σκάσε...

ANNETΩ: Τί ἔπαθες;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σκάσε, γιατί δέ θέλω πολύ... Μοῦ 'χουνε μπεῖ ἕνα σωρό διαόλοι δῶ μέσα... (Χτυπᾶ μέ τό χέρι τό κεφάλι του).

ANNETΩ: Πάλι καλά... ἐγώ ἔλεγα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δέ μοῦ λές, τί μασᾶς ἐκεῖ πέρα, μίλα καθαρά...

ANNETΩ: Ἐσύ τά μασᾶς, ὄχι ἐγώ... Πές μου πρῶτος μιά καθαρή κουβέντα νά σοῦ πῶ ἕκατό...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Παύση)... Τό σταυρό ξέρεις ποῦ τότε βρῆκα...; Μέσα σέ μᾶς... κρυμμένο κάτω ἀπό τό χαρτί πού βάζει στά ράφια τῆς κουζίνας... Ὅσες φορές τοῦ 'πα νά 'ρθεῖ μέσα, ποτέ δέν ἦρθε! Τώρα πῶς βρέθηκε μέσα ὁ σταυρός του; καί μάλιστα κρυμμένος κιόλας νά μήν τότε δῶ...; Τί

γίνεται δηλαδή, μπαινοβγαίνει στό σπίτι μου τὴν ὥρα πού λείπω;

ANNETΩ: Προχτές – νά τέτοια ὥρα – τούς βρῆκα νά κάθονται κοντά κοντά καί νά τά λένε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πάλι...; Ποῦ καθόντανε... μέσα...;

ANNETΩ: Ἐκεῖ στό πεζούλι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποιός ἄλλος ἦταν ἐδῶ;

ANNETΩ: Κανένας, οἱ δυό τους...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τί θές νά πεῖς δηλαδή...;

ANNETΩ: Ἐγώ τίποτα... Αὐτά πού φοβᾶσαι λέω...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπορεῖ νά 'ναι καί ἰδέα μου, γιατί ἀπό κείνη τὴ νύχτα μέ τό εἰκοσάρι... Κι ἔπειτα δυό-τρεῖς φορές πού ὅποτε λείπει αὐτὴ λείπει κι αὐτός... Καί τώρα ὁ σταυρός... κι αὐτό τό ἄλλο πού τούς βρῆκα ἐδῶ...

ANNETΩ: Καί πού σου δανεῖζει ὅλη τὴν ὥρα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Λές δηλαδή πῶς μοῦ ρίχνει στάχτη στά μάτια;

ANNETΩ: Γιά νά βλέπει ἡ Ὁλγα τί ρεμάλι εἶσαι!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κρυφά μοῦ δανεῖζει, ἐκείνη δέν ξέρει τίποτα.

ANNETΩ: Κι ἐγώ σοῦ λέω πῶς κι αὐτὴ τό ξέρει.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Λές δηλαδή νά 'ναι συνεννοημένοι;

ANNETΩ: Ὁ Θεός ξέρει...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μωρέ ἐσύ ξέρεις πιό πολλά... Μίλα!

ANNETΩ: Θά πᾶς μάρτυρας στό Δικαστήριο ἐναντίον μου;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θά κάμω ὅ,τι θές ἐσύ, θά 'ρθῶ δικός σου μάρτυρας.

ANNETΩ: Τούς εἶδε ὁ Κυριάκος ὁ περιπτεράς κάτω στή θάλασσα, κοντά στή Βουλιαγμένη...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τί...;

ANNETΩ: Αὐτός φταίει... Αὐτὴ εἶναι ἀρνὶ τοῦ Θεοῦ... Τὴ βρῆκα μαραμμένη μαζί σου... Τί θαρρεῖς, νέα γυναίκα εἶναι... Δέ λέω πῶς ἔκαμε καμιά ἀτιμία... Αὐτά γίνονται κάθε μέρα... Ἡ Ὁλγα εἶναι νέα, ὁμορφη, κακοπερνᾶ μαζί σου... ἢ καρδούλα της λαχταρᾶ... Ἐγώ τό 'ξερα πῶς ἔτσι θά γίνῃ... Τό περίμενα πῶς θά σοῦ πετάξῃ μιά μέρα καί θά φύγῃ. Νά τώρα ἔλαχε αὐτός καί τὴν ξελόγιασε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Τινάζεται πάνω)... 'Ο Κυριάκος εἶπες πώς τούς εἶδε,
ἔ;

ΑΝΝΕΤΩ: Πού πᾶς;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Νά μοῦ πεί... Νά ρωτήσω ... Νά μάθω...

ΑΝΝΕΤΩ: Στάσου...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πῶς νά πάω... Πού νά πάω...;

ΑΝΝΕΤΩ: Στέλιο, δέ σοῦ τά μαρτύρησα ἀπό τήν καμία πού τοῦ
'χω... Στή ζωή τῆς κόρης μου... γιά τό δικό σου τό καλό
τά εἶπα... Γιά νά μήν εἶσαι ἕνας ρεζίλης...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ρεζίλης... Ρεζίλης... ἔ; Αὐτό εἶναι... 'Ολοι νομίζετε
πώς εἶμαι γεννημένος ρεζίλης... Δέν εἶμαι ὅμως... Δέν
εἶμαι...(Φεύγει σ' ἔξαλλη κατάσταση).

ΑΝΝΕΤΩ: Στάσου... (Φοβισμένη)... Τώρα...; (Πάει ν' ἀνέβει στό
πατάρι καί μετανιώνει. Πάει κοντά στό ταρατσάκι.
Προσφέρει τσιγάρο στόν ΙΟΡΔΑΝΗ). Κάνε τσιγάρο...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Παίρνει).

ΑΝΝΕΤΩ: (Τοῦ δίνει καί φωτιά)... Κατάλαβες; Πῆγε καί μοῦ
πῆρε ἐγγλέζο καί μ' ἄφησε ἔρημη καί μονάχη δῶ πέρα...
Τήν ἀνάθρεψα, τή μεγάλωσα, ἔφαγα τά χρόνια μου καί
τί εἶδα...; Μοῦ 'δωσε μιά μούτζα κι ἔφυγε μέ τόν Τζόννυ
της... Γιατί νά μήν πάρει ἕνα δικό μας παιδί; Θά 'χα καί
γώ κάποιονε, θά 'χα ἕνα σπίτι, θά 'βλεπα τό παιδί μου...
τά ἐγγόνια μου... Στερῶ ἀπ' τόν ἑαυτό μου γιά νά τῆς
στέλνω νά φτιάχνει κάνα φόρεμα, κάνα παπούτσι...
'Εκεῖνος ὁ κοκκινομούρης, ὁ στυφός, ὁ μασέλας τῆς τά
δίνει μέ τό σταγονόμετρο... 'Εγγλέζος σοῦ λέει ὁ ἄλλος...
Μωρέ σκατά στά μούτρα του... Πέρυσι πού πῆγα φαγώ-
θηκε ὁ ἀναίσθητος ὥσπου νά φύγω... Μόνο πουτίγκα
ἤξερε νά τρώει καί νά μιλά γιά ποδόσφαιρο ὅλο τό βρά-
δυ... Μ' ἔδιωξε κατάλαβες, ὁ γαμπρός μου ὁ λόρδος...
«Τί νά κάνω, μαμά...;» ἔτσι μοῦ 'πε... «Τί νά κάνω μα-
μά...;». «Ναί, παιδί μου» λέω καί μάζεψα τά μπογαλά-
κια μου καί γύρισα... Εἶναι νά μή χάσεις τόν ἄνθρωπό
σου, τόν ἄντρα σου, ἅμα τόν χάσεις πάει, εἶσαι μονάχη
πιά... ὀλομόναχη...

Γ. Λαζάνης, Δ. Μπάλας, Ν. Ἀγγελίδου, Μ. Κωσταντάκου, Α. Παπαγιάννη, Ε. Σάκου

Δ. Μπάλας, Ε. Σόκου, Τ. Πανταζοπούλου, Δ. Χατζημέρακος, Α. Παπαγιάννη, Ν. Μπιτιπίλης, Β. Ζαβιτσιάνου, Ν. Αγγελίδου, Κ. Καζάνος

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Μπαίνει μέ μιά θαλίτσα καί πίσω του ή ΒΟΥΛΑ. Είνα χλωμή, δείχνει ταλαιπωρημένη. Ο ΓΙΑΝΝΗΣ αφήνει χάμω τή θαλίτσα. Η ΑΝΝΕΤΩ κι ό ΙΟΥΔΑΝΗΣ δέν τούς έχουν δεί. Στή ΒΟΥΛΑ). Πές πώς δέ φύγατε ακόμη... Πώς θά φύγετε άλλη φορά... Δές ή αυλή μας τί καλή πού είναι...

ΒΟΥΛΑ: (Ξεσπά σέ κλάματα. Η ΑΝΝΕΤΩ, τούς άκούει).

ΑΝΝΕΤΩ: (Σά στριγγιά)... Η Βούλα... Η Βούλα μας... (Τρέχει καί τήν άγκαλιάζει)... Η Βούλα μας... Μά τί έγινε...; Πώς δρέθηκες πάλι εδώ...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Μπαίνει κουβαλώντας δυό θαριές θαλίτσες. Τό ίδιο δυστυχή, στραπατσαρισμένος καί άναμαλλιασμένος).

ΑΝΝΕΤΩ: Μπάμπη!!!

ΜΑΡΙΑ: (Έρχεται άπ' τό βάθος τρέχοντας)... Ποιά Βούλα...; (Τή βλέπει)... Βούλα... Μπάμπη... Γυρίσατε πίσω...;

ΑΝΝΕΤΩ: Τί έγινε... Γιατί κλαίς...;

ΜΑΡΙΑ: Κλαίει...; Μπάμπη, γιατί είσαι έτσι... μίλα...

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Κοιτάει ένα γύρω σάν τρελός, σάν νά μήν μπορεί νά κρατήσει τό βλέμμα του σέ μιά μεριά)... Μᾶς τή σκάσανε...

ΜΑΡΙΑ: Ποίός...; Ποιοί...;

ΑΝΝΕΤΩ: Πότε...; Γιατί...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πού 'ναι ό Στέλιος;

ΑΝΝΕΤΩ: Στοῦ Κυριάκου, στό περίπτερο...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Γιάννη...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πάω, ναί.

ΜΑΡΙΑ: Μιλήστε λοιπόν... εξηγήστε μας...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μᾶς τή σκάσανε...

ΜΑΡΙΑ: Ναί, αλλά ποιοί; Πώς σᾶς τή σκάσανε...; Πάνω σέ τί...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Αὐτός πού είχε αναλάβει νά μᾶς στείλει... πού τόν πληρώσαμε για νά μᾶς στείλει...

ΑΝΝΕΤΩ: Μά σᾶς είχε θγάλει τά χαρτιά... τά διαβατήρια... μού τά 'χες δείξει...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κι αὐτά σκάρτα θά 'τανε... πλαστά... Ἐμείς τί νιώθαμε...

ΑΝΝΕΤΩ: Ποῦ εἶναι τὰ διαβατήρια νά δοῦμε...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τά 'χε ξαναπάρει πίσω γιὰ νά μᾶς βγάλει τὰ εἰσιτήρια... Ἐπρεπε λέει νά δειξει καί τὰ διαβατήρια...

ΜΑΡΙΑ: Τοῦ 'χες δώσει καί τὰ λεφτά γιὰ τὰ εἰσιτήρια...;

(Ἡ ΑΣΤΑ ἔρχεται ἀπ' τὸ δάθος).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ὅλα... καί μᾶς τή σκάσανε...

ΑΣΤΑ: Ἄαααα...

ΜΑΡΙΑ: Ἐσύ πάλι τοῦ 'δωσες τόσα λεφτά στό χέρι, δέν πονηρεύτηρες καθόλου;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τά πολλά τοῦ τὰ 'δωσα ἅμα μοῦ 'φερε τὰ διαβατήρια... Γιατί νά πονηρευτῶ...;

ΑΝΝΕΤΩ: Ναί, μά ἦτανε ἀπάτες ὅλ' αὐτά...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Καί ποῦ τό 'ξερα...;

ΟΛΓΑ: (Μπαίνει. Τά χάνει βλέποντας τή ΒΟΥΛΑ καί τὸ ΜΠΑΜΠΗ)... Τί γυρεύετε δῶ ἐσεῖς...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μᾶς τή σκάσανε, Ὁλγα!

ΜΑΡΙΑ: Κι ὕστερα τοῦ 'δωσες καί τὰ λεφτά γιὰ τὰ εἰσιτήρια;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ναί, μᾶς εἶχε δώσει ραντεβού στό ρολόι... Ἐκεῖνος θά μᾶς ἔβαζε στό βαπόρι...

ΑΝΝΕΤΩ: Πήγατε στήν Ἀστυνομία;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πήγαμε... Τί νά τό κάνεις; τώρα τό βαπόρι ἔφυγε...

ΟΛΓΑ: ὦ Θεέ μου...

ΑΝΝΕΤΩ: (Ἀφήνει τή ΒΟΥΛΑ καί ἀγκαλιάζει τὸ ΜΠΑΜΠΗ). Κακόμοιρα παιδιά...

ΒΟΥΛΑ: Πήγε νά πέσει στή θάλασσα... Εὐτυχῶς ποῦ τὸν πιάσαμε ὁ Γιάννης κι ἐγώ καί βάλουμε τίς φωνές καί τρέξανε κι ἄλλοι καί τὸν βαστήξανε...

ΑΝΝΕΤΩ: Κακόμοιρα παιδιά... χρυσά μου παιδιά...

ΟΛΓΑ: Τί τρέλες εἶν' αὐτές...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐμένα μοῦ λές...; Νά 'χεις σκοτωθεῖ νά τὰ μαζέψεις... νά 'χεις ξεπουλήσει τὰ ροῦχα σου, τὰ σεντόνια σου, τίς βέρες σου... νά 'χεις κλείσει τὸ σπίτι σου καί νά σοῦ τή σκάσουνε... Νά βλέπεις τὸ βαπόρι νά φεύγει... νά

φεύγει... νά φεύγει... καί σύ νά 'σαι ὄξω πεταμένος σά σκουπίδι ἐκεῖ στό ντόκ... Αὐτή ἡ τρελή φώναζε στό βαπόρι στάσου... στάσου... στάσου... Αὐτή ἡ τρελή...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Ὁρμᾶ στήν αὐλή μαζί μέ τὸ ΓΙΑΝΝΗ). Μπάμπη... Μπάμπη...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Στέλιο ... μᾶς τή σκάσανε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐ...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μᾶς τή σκάσανε, Στέλιο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μή μωρέ...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐκεῖνος ποῦ θά μᾶς ἔστελνε... ἀκούς; ... ποῦ τὸν ἔλεγες σωτήρα μας...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπάμπη...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μᾶς παράτησε ἀμανάτι στό ρολόι... ἀπάτες ὅλα, Στέλιο... ἄφαντος ἔγινε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἄφαντος...; Καί δέ φύγατε, δέ θά φύγετε δηλαδή... Τί...; Δέν ἀκουσα... δέν καταλαβαίνω... πότε θά φύγετε...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δέ θά φύγουμε... Ὁ πράχτορας ἦταν ἀπατεώνας... Ἡ Αὐστραλία ἦταν κόλπο... Μᾶς ἔγδυσε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Κόλπο...; Γιατί...; Ἀφοῦ ἡ Αὐστραλία εἶναι... εἶναι ἐκεῖ. Τί μοῦ λέτε τώρα...; Ἐνα σωρό κοσμάκης φεύγει...

ΟΛΓΑ: Ναί μά τῶν παιδιῶν τό ταξίδι πάει... Ἦταν ἀπάτη...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Μᾶς τή σκάσανε...

ΟΛΓΑ: Ποῦ ἔχεις τὰ μυαλά σου;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Θά τοῦς σκοτώσω... Πές μου πῶς τότε λένε καί ποῦ μένει...; Αὐτόν τὸν πράχτορα πῶς τότε λένε; Μπάμπη, θά τότε σκοτώσω...

ΟΛΓΑ: Νά κάτσεις φρόνιμα... αὐτές εἶναι δουλειές τῆς ἀστυνομίας.

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αὐτή εἶναι δική μου δουλειά, ὅσο δέν ἦτανε ποτέ καμιὰ ἄλλη... Λέγε, ποῦ κάθεται καί πῶς τότε λένε...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δέν ξέρω ποῦ κάθεται... ἂν ἤξερα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ποῦ τὸν ἔδρισκες;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Στό καφενεῖο «Ἀλεξάνδρεια»...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Τ' ὄνομά του...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τί νά τό κάνεις, σάμπως θά μοῦ ἴδωσέ τό ἀληθινό;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πές μου αὐτό πού σοῦ ἔπε, ἄς εἶναι ψεύτικο...

ΟΛΓΑ: Ἄσ' τα αὐτά τώρα, εἶσαι σύ γιά τέτοια;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γιατί δέν εἶμαι; Πῶς δηλαδή σοῦ πέρασε ἡ ἰδέα ὅτι δέν εἶμαι; Τώρα θά δεῖς πῶς εἶμαι... Πῶς εἶμαι καί παραεἶμαι μάλιστα... Μπάμπη, γιά ὄνομα τῆς Παναγίας, τί μουγκάθηκες; Ἔλα, πᾶμε νά μοῦ τόνε δείξεις νά τόνε καρφώσω στόν τόπο...

(Μισογελάνε).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Γελάτε ἔ;... Εἶμαι ἀστεῖος ἔ;... Εἶμαι ρεζίλης ἔ;...

ΒΟΥΛΑ: Ἄσ' τονε τώρα, εἶναι μισοπεθαμένος, δέν τόν βλέπετε;

ΜΑΡΙΑ: Καλά σοῦ λέει, ἄντε ρίξε λίγο νερό νά καλμάρεις κι αὔριο μέ τό καλό πᾶτε καί τόνε καρφώνεις... πού νά τρέχεις νυχτιάτικα...

(Ἔνας βαθύς ἀναστεναγμός τοῦ ΙΟΡΔΑΝΗ βαθύς καί βουερός σά μουγκρητό θεριοῦ κάνει ὄλους νά στραφοῦν πρός τό ταρατσάκι).

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Μονότονα, πονεμένα, σκληρά)... Τρέχε... τρέχε... τρέχε... τρέχε... τρέχε... τρέχε... τρέχε... τρέχε...

ΜΑΡΙΑ: Ἄντε τώρα, ἐλάτε νά βολευτεῖτε σέ μένα, νά πάρετε ἀνάσα καί δλέπουμε... Μόνο σεντόνια καθαρά δέν ἔχω...

ΑΝΝΕΤΩ: Ἔχω ἐγώ... (Ἀνεβαίνει στό πατάρι).

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Σηκώνει τίς δύο θαλίτσες). Στή Μαρίτσα νά τίς πᾶω...;

ΜΑΡΙΑ: Νά φέρ' τες μέσα...

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Πάει μέ τίς δύο θαλίτσες πρός τό βάθος).

ΟΛΓΑ: Νά δάλω μιά τηγανιά πατάτες;

ΜΑΡΙΑ: Νά ρθοῦνε πρῶτα νά πλυθοῦνε, νά δροοιστοῦνε... (Πιάνει τή Βούλα)... Ἄντε ἔλα...

ΟΛΓΑ: Νά σοῦ δώσω μιά ρόμπα ν' ἀλλάξεις... (Οἱ τρεῖς γυναῖκες πᾶνε στό βάθος).

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Σηκώνει τήν τρίτη θαλίτσα).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Δῶσε μου ἐμένα... (Θέλει νά πάρει αὐτός τή θαλίτσα).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄσ' τη....

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἦρθα στόν Πειραιά... σᾶς γύρευα... Εἶχα καί λουκούμια...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄ ρέ Στέλιο... (Φεύγει στό βάθος)...

(Ἡ ΑΝΝΕΤΩ κατεβαίνει ἀπ' τό πατάρι μέ σεντόνια στά χέρια. Ἀπέξω ἔρχεται ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ. Ὁ ΣΤΕΛΙΟΣ τόν κοιτάζει καλά-καλά. Ἡ ΑΝΝΕΤΩ μένει στή θέση τῆς).

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Στήν ΑΝΝΕΤΩ, θαρρετά καί καθαρά)... Πήγα καί ρώτησα τόν Κυριάκο... εἶναι ἔτσι ὅπως μοῦ τά πες.

ΑΝΝΕΤΩ: Μή... μή... μή τώρα... Δέν εἶναι ὦρα γιά φασαρίες...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Γιατί τσακώνεστε;

ΑΝΝΕΤΩ: Μή, Στέλιο... μή... μή τώρα...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Στό ΣΤΡΑΤΟ) Δέ μοῦ λές... (Βγάζει τό σταυρό ἀπ' τήν τσέπη του)... Αὐτός ὁ σταυρός δικός σου δέν εἶναι;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ποῦ τόν βρήκες;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐσύ πού λές ὅτι τόν βρήκα;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ποῦ θές νά ξέρω...;

ΑΝΝΕΤΩ: (Τρέχει στό βάθος).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐσύ μιά φορά τόν εἶχες χάσει, ἔτσι δέν εἶναι; Τόν εἶχες χάσει!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Βέβαια, ἐδῶ καί δύο μῆνες!

ΣΤΕΛΙΟΣ: Καί πού τόν εἶχες χάσει; Γιά λέγε νά δοῦμε, πού φαντάζεσαι ὅτι τόν ἔχασες;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πολλά λές πάλι...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Εἶμαι φαφλατάς ... εἶμαι λογάς... εἶμαι σαχλαμάρας! Δικαίωμά μου! Ἄν εἶσαι ἄντρας νά μοῦ πεῖς πού τόν εἶχες χάσει....

ΣΤΡΑΤΟΣ: Δέ θυμάμαι...

(Ἐρχονται ἕνας-ἕνας ἡ ΜΑΡΙΑ, ἡ ΑΝΝΕΤΩ, ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ, ἡ ΑΣΤΑ, ἡ ΒΟΥΛΑ).

ΣΤΕΛΙΟΣ: Μπορεῖ ποτέ νά σοῦ ἔπεσε κάτω ἀπ' τό χαρτί τῆς πιατοθήκης, μέσα στήν κουζίνα μας;

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἐκεῖ τόν βρήκες;

ΣΤΕΛΙΟΣ: Ἐκεῖ... Κάτω ἀπό τά πιάτα καί τά ποτήρια...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Πῶς διάλο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ... Πώς διάλο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἄκου δῶ, δέ μ' ἀρέσουνε τέτοια ἀστεία...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Νά σου πῶ τήν ἀμαρτία μου, τέτοια ἀστεία οὔτε μένα μ' ἀρέσουνε...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Τότε φέρ' τό σταυρό καί σῶπαινε...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Πρῶτα θά μάθω πῶς βρέθηκε μέσα στό σπίτι μου, κι ὕστερα θά σοῦ τόνε δώσω μέ τόν τρόπο μου... (Φωνάζει)... Ὀλγα... Ὀλγα... (Τρέχει στό βάθος. Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ, σπρώχνει τούς ἄλλους καί κοιτάζει στό βάθος. Μέσα ἀκούγονται φωνές τοῦ ΣΤΕΛΙΟΥ).

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Ἀπό μέσα)... Πῶς βρέθηκε κεῖ ὁ σταυρός... πές μου... Ὀλγα... Πῶς βρέθηκε κεῖ...;

ΟΛΓΑ: Δέν ξέρω...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Σοῦ τόν ἔδωσε... ἔτσι δέν εἶναι, σοῦ τόνε χάρισε, ἔ; Ἐκεῖ στή Βουλιαγμένη σοῦ τόν ἔδωσε... ἔ; Ἐπειδή πήγατε ραντεβού στή θάλασσα... στά πεῦκα... ἔ;

ΟΛΓΑ: Ἄσε με... ἄσε με...

ΣΤΕΛΙΟΣ: Λέγε, Ὀλγα... νά ξέρω... πές τα...

ΟΛΓΑ: Ἄσε με... μή... σέ παρακαλῶ...

ΒΟΥΛΑ: Τί νά κάνουμε, Θεέ μου...

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Φωνάζει). Στέλιο... ἀκουσέ με, τό καλό πού σοῦ θέλω... μήν τήν ἀγγίζεις... μήν τήν ξανακούσω νά φωνάξει... Σέβομαι τήν πόρτα σου, ἀκοῦς...; Μά ἂν σηκώσεις χέρι πάνω της, κάνε τήν προσευχή σου καλύτερα... Ἄκουσες...; Ρεζίλη, τρακαδόρε... ἔλα ὀξω νά ξηγηθοῦμε σάν ἄντρες.

(Ξαφνικά ὄλοι σκορπᾶνε γύρω μέ φωνές. Ὁ ΣΤΕΛΙΟΣ ἔρχεται ἀπ' τό βάθος. Κρατᾶ μαχαίρι. Πίσω ἡ ΟΛΓΑ. Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ ὑποχωρεῖ ἤρεμος).

ΑΝΝΕΤΩ: Πάρτε του τό παλιομάχαιρο...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κύριε Στέλιο...

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Στό ΣΤΡΑΤΟ). Ἦρθα!

ΒΟΥΛΑ: (Φωνάζει)... Μπάμπη... ποῦ εἶσαι;

ΟΛΓΑ: Πέταξε γρήγορα τό μαχαίρι...μπρός!

ΣΤΕΛΙΟΣ: (Στό ΣΤΡΑΤΟ). Ἦρθα σάν ἄντρας....

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Θυμωμένος χώνει τό χέρι στήν τσέπη καί βγάζει ἓνα μάτσο λεφτά. Τοῦ φωνάζει σά νά τόν φτύνει)... Πόσα θές ρέ; Πόσα θές; (Τοῦ πετᾶ κατάμουτρα τά λεφτά).

(Ὁ ΣΤΕΛΙΟΣ ἀρχίζει νά τρέμει, νά καταρρέει ἀπό ντροπή καί ταπείνωση... τό μαχαίρι τοῦ πέφτει ἀπ' τά χέρια... σκεπάζει τό πρόσωπο καί ξεσπώντας σ' ἓνα πνιχτό ὀλόψυχο κλάμα φεύγει πρὸς τό δρόμο).

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

Πάλι ένα-δύο μήνες αργότερα.

Είναι ένα πρωί μετά από νύχτα μέ βροχή.

Βαλίτσες και μπόγοι ἐδῶ κι ἐκεῖ. Κάπου ένα μικρό χειροκίνητο καρότσι. Σέ μιὰ γωνιά ἀκουμπισμένα δύο κάδρα μέ οικογενειακές φωτογραφίες.

Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ στέκει ὄρθιος, ἀσάλευτος κι ἀμίλητος, στό ταρατσάκι, τυλιγμένος ὡς τ' αὐτιά σ' ένα παλιό πανωφόρι μέ τά χέρια στίς τσέπες. Τό βλέμμα του πικραμένο καί βλοσυρό.

Ὁ Α' καί ὁ Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ δρασκελᾶνε πάνω-κάτω τήν αὐλή καί κουδεντιάζουν.

Ἐπειδή τό μέρος αὐτό ἔχει διαρκή κίνηση τῶν προσώπων ἐξαρτᾶται ἀπό τόν σκηνοθέτη ἢ αἰσθητική της διάταξη.

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ποιό πράμα;

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Τά αὐτοκίνητα.

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ὡχ, ἀδερφέ, μήν πνίγεσαι σέ μιὰ κουταλιά νερό... Νά... ἄρχισε ἀπό δῶ κι ἄφησε ἐκεῖ δύο μέτρα δρόμο γιά νά μπαινοβγαίνουν τ' αὐτοκίνητα. Τό κάτω-κάτω, τί θαρρεῖς πῶς εἶναι; Σέ μιὰ βδομάδα τό πολύ θά 'χεις διώξει ὅλα τά μπάζα...

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Τό πολύ ὀχτώ-ἐννιά μέρες.

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Τό μᾶξιμουμ...

(Ὁ ΜΠΑΜΠΗΣ ἔρχεται ἀπ' τό βάθος μ' ένα μπόγο, τόν ἀφήνει στό πεζούλι ρίχνοντας ἀγριες ματιές στούς δύο

μηχανικούς και ξαναφεύγει στο βάθος. Οι δύο μηχανικοί συνεχίζουν την κουβέντα τους.)

B' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ή! Βέβαια... Τό τελευταίο δωμάτιο, εκείνο κεί... λέω νά τό κρατήσω...

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Δικό του)... Ήμεις μιά φορά δέ φταιμε, ἐγώ αυτό ξέρω.

B' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ποιό;

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Τούς είδοποιήσαμε ἐδῶ καί δύο μῆνες... Ἄς ξεκουβαλούσανε, τί διάολο κάνανε τόσο καιρό... Τί ἔλεγε;

B' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Νά κρατήσω τό μεγάλο δωμάτιο νά βάνω τά τιμμένα...

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Μπελάδες... Φιάχ' τήν παράγκα ἀπό τώρα... θά γίνει πού θά γίνει...

B' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ὅπως νομίζεις...

(Ἡ ΝΤΟΡΑ ἔρχεται ἀπ' τό βάθος καί πάει πρὸς τό δρόμο. Κρατᾷ δύο τηγάνια, ἓνα φουρό κι ἓνα ζευγάρι μαῦρες γόδες.)

ΝΤΟΡΑ: (Φωνάζει)... Τά βρήκες τά φλιτζάνια;

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Στό B' ΜΗΧΑΝΙΚΟ) Κοίτα τώρα νά δεῖς... Ἄπόξω ἔχει μιά φλέβα βράχο πού σίγουρα μπαίνει κι ἐδῶ. Ἐτούτη ἐδῶ τή γωνιά φαίνεται πὼς τήν πιάνει...

B' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Δέ δείχνει τίποτα...

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Δέ δείχνει, ὄχι... Ἄλλά στό ἓνα μ' ἐνάμισι μέτρο μπορεῖ νά πέσεις ἀπάνω.

(Ἡ ΝΤΟΡΑ ἔρχεται ἀπ' τό δρόμο καί πάει πρὸς τό βάθος.)

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Θά... (Κοιτάζει τήν ΝΤΟΡΑ)... Θά ρίξω μιά δεκαριά Ναξιῶτες μέ τά μπικούνια τους νά τό παστρέψουν, ἔννοια σου...

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Μπορεῖς νά τό δουλέψεις καί μέ ψιλό δυναμίτη... Μέ τό μπικούνι θά πᾶνε ἓνα σωρό μεροκάματα... (Ξαφνικά πιάνει τό κεφάλι του). Νά πάρει ὁ διάολος γιά πονοκέφαλο...

B' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ἄκόμη;

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Μ' ἔχει ταράξει... Μιά βδομάδα τώρα δέ μ' ἀφήνει νά σκεφτῶ, νά δουλέψω...

B' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Θά 'ναι ἀπ' τήν ἀλλαγή τοῦ καιροῦ, ἀπ' τήν ὑγρασία... Λοιπόν, τά ἴδια ἀκριβῶς παθαίνει κι ἡ ἀδερφή μου...

(Ἡ ΑΣΤΑ ἔρχεται ἀπ' τό βάθος κι ἀφήνει στό καρότσι διάφορα τσουμπλέκια. Κοιτάζει μέ φόβο τούς μηχανικούς.)

B' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Πὼς πᾶμε... τελειώνουμε;

ΑΣΤΑ: Τελειώνουμε... τελειώνουμε... (Ἐντρομη πλησιάζει στόν ΙΟΡΔΑΝΗ)... Γιορδάνη...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ:

ΑΣΤΑ: Γιορδάνη, ἀφέντη μου...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ:

ΑΣΤΑ: Πέσανε τά νεφρά μου νά ξεκουβαλῶ, κατέβα βάνε κι ἐσύ ἓνα χεράκι...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ:.....

ΑΣΤΑ: ... Σάματις εἶναι ἡ πρώτη βολά... Ἐχουμε δεῖ καί χειρότερα... Γιατί τό 'βανες τέτοιο ντέρτι Γιορδάνη;... Κατέβα πιά ἀπό κεί πάνου, ἀφέντη μου...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: (Δέ σαλεύει. Μόνο πού καταπίνει κάτι πού προτιμᾷ νά μὴν τό πει).

ΑΣΤΑ: (Κοιτάζει τούς Μηχανικούς, ὑποχωρεῖ ἓνα-δύο βήματα). Δίκιο ἔχει... Εἴμαστε γέροι ἄνθρωποι κι ἀκόμα τρεχολογᾶμε σάν τήν ἄδικη κατάρα... Καί νερό νά 'μαστε θά 'χαμε βρεῖ ἓνα στέκι...

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ὅριστε...;

ΑΣΤΑ: Λέω...

A' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ἄαα... (Οἱ δύο Μηχανικοί ἀποτραβιοῦνται πρὸς τά δεξιά).

(Ἡ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ἔρχεται ἀπ' τό βάθος μ' ἓνα κοφίνι καί μέ τό παλιοντούφεκο τοῦ πατέρα του.)

ΑΣΤΑ: Τί θά κάνουμε, Γιάννη... ὁ γέρος δέ λέει νά κατέβει...

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Αφήνει τά πράματα στό καρότσι). Καλά, μάνα, πήγαινε σύ... και μήν κουβαλάς άλλα, θά τά φέρω ἐγώ...

ΑΣΤΑ: Ἐκεῖνο τό Γιοακείμ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Παίζει ἔξω... μή σκοτίζεσαι... (Ἡ ΑΣΤΑ φεύγει ἀπελπισμένη πρὸς τό βάθος. Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ πλησιάζει στήν ταράτσα)... Τό... τό ... τό ντουφέκι σου τό ἔβαλα στό καρότσι... Τί πείσμα σ' ἔπιασε... Κι ἔχουμε ἓνα σωρό πράματα νά κουβεντιάσουμε... (Βγάνει ἀπ' τό τσεπάκι του ἓνα ἀπόκομμα ἐφημερίδας). Στό Λιμενικό Σῶμα ζητᾶνε ὑπαξιωματικούς και λέω νά δώσω ἔξετάσεις... Ἦθελα νά τό κουβεντιάσουμε, νά σέ ρωτήσω... Τί λές ἐσύ...; Πῶς σοῦ φαίνεται...;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ρωτήσεις ἐμένα...;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἄμα δέ ρωτήσω ἐσένα, ποιόν θά ρωτήσω...;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ψέματα Γιάννης... Ἐμένα ποτέ δέ ρωτάει κανένας...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἔ, πῶς ἀλλιῶς...; Μπορῶ νά κάνω τοῦ κεφαλιοῦ μου χωρίς νά σοῦ πῶ τίποτα...; Τό κάτω-κάτω θέλω τή γνώμη σου κι ἂν εἶναι ν' ἀρχίσω τό διάβασμα... Μίλα ντέ κι ἐσύ... τί μᾶς ἀπαράτησες...; Ἐμεῖς τί σοῦ κάναμε...; (Ἐτοιμος νά κλάψει)... Ἔλα κατέβα, φεύγουνε ὄλοι... Τά μαζέψανε...

(Οἱ δύο Μηχανικοὶ ξαναμπαίνουν).

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Στό ΓΙΑΝΝΗ). Ποῦ μπορεῖ νά πιεῖ κανεῖς λίγο νερό...;

ΓΙΑΝΝΗΣ: ... Νερό...;

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Θέλω νά πάρω μιάν ἀσπιρίνη...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Νά... νά σᾶς φέρω ἐγώ... (Φεύγει στό βάθος).

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Κοιτάζοντας στήν ταράτσα) Ἔμ αὐτός πάλι τί σοῦ λέει...;

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Κάτι βλάβη ἔχει ὁ γέρος. Νά δοῦμε τώρα πού θά ῥθει ὁ ἀστυφύλακας... τί διάολο θά κάνει!

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Εἶπες νά μήν τόν πάρει μέ τό ἄγριο; Ἔτσι ἀπλῶς νά τόν φοβερίσει μιὰ στάλα...

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Τοῦ τό ἔπα... Κάτι βλάβη ἔχει... δέν ἐξηγιέται... (Βγάνει).

(Ὁ Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ κάθεται στό πεζούλι και γράφει).

ΑΝΝΕΤΩ: (Σκύβει ἀπ' τό πατάρι και φωνάζει πρὸς τά κάτω)... Στράτο... Στράτο ματάκια μου...

(Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ βγαίνει στήν πόρτα του).

ΑΝΝΕΤΩ: Βόηθα νά κατεβάσω τή βαλίτσα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Φέρ' τη!

ΑΝΝΕΤΩ: (Τό μάτι της πέφτει στόν ΙΟΡΔΑΝΗ). Κατέβα πιά, χρυσέ μου ἄνθρωπε... Τί ὠφελεῖ; Γεννημένοι πρόσφυγες εἴμαστε... ἀκόμα δέν τό χώνεψες...; Καλά τό λέει ἡ κυρά σου... «και νερό νά ἔμαστε θά ἔχαμε βρεῖ ἓνα στέκι»... (Δίνει στό ΣΤΡΑΤΟ μιὰ μεγάλη βαλίτσα. Ἐκεῖνος τή παίρνει και τήν ἀφήνει στό σκαλοπάτι)... Νά ἔχα ἓνα γιό σάν και σένα τί ἄλλο ἤθελα... (Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ χωρίς ν' ἀπαντήσει ξαναμπαίνει στό δωμάτιό του)... Κάνε παιδιά νά ῥθει ἡ Ἀγγλία νά σοῦ τά πάρει... Βροχή πού τήν ἔριξε ὅλη τή νύχτα... Θά ξαναπάω στήν Πάρο... ποῦ νά πάω...;

(Ἀπ' τό βάθος ἔρχεται ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ μ' ἓνα ποτήρι νερό και μ' ἓνα σακούλι. Δίνει τό νερό στόν Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟ).

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ἄ, εὐχαριστῶ πολύ! (Παίρνει τό ποτήρι και ἀποτραβιέται δεξιά).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Παρακαλῶ! (Πάει πρὸς τό καρότσι ν' ἀφήσει τό σακούλι. Ἡ ΝΤΟΡΑ ἔρχεται ἀπ' τό βάθος).

ΝΤΟΡΑ: Ἐδῶ εἶσαι...; Σέ γύρευα...

ΓΙΑΝΝΗΣ: (Πολύ συγκινημένος). Φεύγεις;

ΝΤΟΡΑ: Ὅλους τούς χαιρέτησα... μόνο ἐσύ ἔμεινες...

ΓΙΑΝΝΗΣ: ...Χώρεσαν ὅλα στό φορτοταξί...; Εἶναι ἐντάξει...;

ΝΤΟΡΑ: Ἐντάξει... Μιά χαρά τό βρήκες και φτηνά-φτηνά.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Εἶναι γνωστός μου!

ΝΤΟΡΑ: Τώρα δέ θά τρέχεις πιά γιά τίς γόβες μου στό σιλω-τήριο, οὔτε γιά τοιμπιδάκια... θά γλιτώσεις πιά ἀπό μένα...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θά τά θυμάμαι όλα!

ΝΤΟΡΑ: Λοιπόν, τί αποφάσεις; Θά δώσεις ξετάσεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέν εἶναι ἄσκημα μόνιμος ὑπαξιωματικός. Εἶναι κάτι σίγουρο.

ΝΤΟΡΑ: Θά σοῦ πηγαίνει κι ἡ στολή, τό ξέρεις; Προπάντων τό καλοκαίρι πού φορᾶνε ἄσπρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέ μέ νοιάζει ἡ στολή... ποτέ δέ χώνεψα τίς στολές... Ἐκεῖνο πού μέ νοιάζει εἶναι ἅμα τελειώσω τή σχολή νά διορισθῶ Λιμενάρχης σέ κανένα νησάκι... Νά πάρω μαζί μου τό γέρο καί τή γριά... Ἐκεῖ εἶναι φτηνή ἡ ζωή... Μπορεῖ κανεῖς ν' ἀγοράσει ὅσο-ὅσο μιά δυό κάμαρες, νά τούς δάλω μέσα καί νά τούς πῶ «δικές σας εἶναι»... Θά μπορεῖ ὁ γέρος νά πηγαίνει γιά ψάρεμα, γιά κανένα χταπόδι... Εἶναι μερακλής ἄνθρωπος ὁ γέρος καί δέ χάρισε ποτέ του τίποτα. Ὅλο κυνηγημένος ἔζησε... κυνηγημένος...

ΝΤΟΡΑ: Σοῦ εὐχομαι νά γίνουν ὅπως τά θές... Ἴσως ἔρθω κι ἐγώ καμιά φορά νά σᾶς δῶ... Κανένα καλοκαίρι...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ὅποτε θές... Ἀκόμη καί νά μείνεις μαζί μας... γιά πάντα!

ΝΤΟΡΑ: Αὐτό μή μοῦ τό εὐχεσαι...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Λέω...

ΝΤΟΡΑ: Μιά φορά εἶσαι τόσο καλό παιδί...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἐσύ...

ΝΤΟΡΑ: ...Ἐπιτέλους λένε πῶς θά μέ φωνάξουνε σέ δυό βδομάδες τό ἀργότερο... Ἐκεῖνος πού σοῦ ἔλεγε ὁ νόστιμος εἶπε πῶς ἐνεργεῖ νά μοῦ δώσουνε τό δεύτερο ρόλο... Τί λές ἐσύ; Θά ἔμαι καλή στόν κινηματογράφο;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἐτσι μ' ἀρέσεις πολύ, στόν κινηματογράφο δέν ξέρω...

ΝΤΟΡΑ: Λένε πῶς ἔχω φωτογένεια καί πῶς τό σῶμα μου... ἄ ὄχι δέν εἶναι σωστό... Γειά σου... (Τοῦ δίνει τό χέρι).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Γειά σου, Ντόρα...

ΝΤΟΡΑ: Νά μή χαθοῦμε, ἔ; (Παίρνει τά κάδρα ἀπ' τή γωνία

καί πάει πρός τά ἔξω)... Ἐπιτέλους ξεκουνηθήκαμε ἀπό δῶ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δῶσ' μου τά κάδρα, θά τά φέρω ἐγώ...

ΝΤΟΡΑ: Ὅχι... ὄχι... μπορῶ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ντόρα...

ΝΤΟΡΑ: Ναί...;

(*Παύση μικρή*).

ΓΙΑΝΝΗΣ: ... Νά πεις στό σωφὲρ νά πηγαίνει σιγά. Ὁ δρόμος μέ τή βροχή γέμισε λακκούβες...

ΝΤΟΡΑ: Δέ βαριέσαι... (Φεύγει).

(Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ πάει λίγο πύ ἔξω γιά νά τή δεῖ. Οἱ δυό Μηχανικοὶ διασχίζουν ἀργά τήν αὐλή κουβεντιάζοντας).

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Λοιπόν, ἔχουνε οἱ γειτονιές κάτι κομματάκια!

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ἐμένα μοῦ λές... Αὐτό κάνω ἐγώ... παίρνω τ' αὐτοκίνητο καί πάω στίς συνοικίες...

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Πρέπει νά πάρω ἓνα αὐτοκίνητο...

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ἀπαραιτήτως... Αὐτοκίνητο καί λίγη κοσμοκότητα γιά γαρνιτούρα. Πάρ' τη καί πήγαίνε τήν μιά φορά στ' «Ἀστέρια»... Θαμπώνεται, τά χάνει... Νά, λείει, αὐτός εἶναι... Μ' ἔφερε στή μεγάλη ζωή...

(Ὁ ΜΠΑΜΠΗΣ φέρνει ἄλλη μιά βαλίτσα, τήν ἀκουμπᾶ στό πεζούλι καί κάθεται δίπλα. Ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ ἔρχεται πρός τά μέσα).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τά μαζέψατε, Γιάννη;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κοντεύουμε...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Θές νά βοηθήσω...;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ψιλοποράματα μείνανε...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄν ἦτανε τώρα ἐδῶ ἐκεῖνος θά ἔτανε ὅλα ἀλλιῶς...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ὁ Στέλιος;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δέ θά ἔμασταν ἔτσι... Θά ἔλεγε ἓνα... Θά ἔλεγε τό... δέν ξέρω τί θά ἔλεγε, ὅμως κάτι θά ἔλεγε καί θά ἔταν ἀλλιῶς ὅλα... Θά νομίζαμε ὅτι κάπου καλύτερα πᾶμε... Θές μέ τό καλαμπούρι, θές μέ τά ψέματα... Θές γιατί ἦτανε ἀεριτζής, ὄνειροπαρμένος... κάτι κόλλαγε στά

πράματα και τά 'κανε υποφερτά... 'Α ρέ Στέλιο...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μαζεύεις πάλι λεφτά να φύγεις;

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Οχι... δέν ξέρω πιά... έχω χάσει τόν μπούσουλα...
'Εσύ σκέφτηκες ποτέ να φύγεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέ θά 'θελα ποτέ να φύγω...

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Τόν κοιτάζει με άπορία).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέν τό πιστεύεις; 'Όσα και να μου τάζανε στήν Αυστραλία ή στήν Βραζιλία ή στήν 'Αμερική, όσα και να μου λέγανε δέ θά με ξεμυαλίζανε ποτέ.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Γιατί;

ΓΙΑΝΝΗΣ: 'Εχω τή μάνα μου, τόν πατέρα μου... Είμαι γέροι πιά... 'Αν φύγω και τούς παρατήσω έτσι να τύχει κάτι - ποιός θά τούς κοιτάξει...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Νάι, μά δέν είναι τόπος αυτός ανάθεμα τήν πίστη μου... Τρείς μέρες να δουλεύεις και μία να κάθεται... Νά μήν έχεις μία κάμαρα να μένεις... Νά μήν ξέρεις ποτέ τί είσαι και πώς θά ξημερωθείς... Σ' αυτό τόν τόπο δέ σερρώνεις ποτέ και πουθενά... 'Όλα πάνε όπως τούς έρθει... Νά... 'Όλη τή νύχτα έριχνε με τό τουλούμι... 'Ο άέρας κόντευε να μήν αφήσει στέγη για στέγη... Και τώρα κόψε λιακάδα λές κι είναι Μάης... Βιολί είν' αυτό...; (Φεύγει στό βάθος).

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Μπαίνει και παίρνει δυό ρολά σχέδια άπ' τό πεζούλι). (Στό ΓΙΑΝΝΗ). Τό ποτήρι τ' άφησα εκεί... (Τού δείχνει).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Φχαριστώ!

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: 'Εγώ ευχαριστώ! (Βγαίνει με τά σχέδια). (Ταυτόχρονα μπαίνει στήν αυλή ένας ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ μ' ένα τηλεγράφημα στό χέρι. Διαβάζει φωναχτά τό πανώγραμμα).

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: Στυλιανός Γιαννόπουλος... (Ρίχνει μια ματιά γύρω και τό ξαναλέει δυνατώτερα)... Στυλιανός Γιαννόπουλος...;

('Ο ΓΙΑΝΝΗΣ σά να μαρμαρώνει στή θέση του. 'Η ΑΝΝΕΤΩ μισοδγαίνει στό πατάρι).

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: Γιαννόπουλος... Μένει εδώ, ξέρετε;
('Ο ΣΤΡΑΤΟΣ προβάλλει βλοσυρός στήν πόρτα του).

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: Μένει, για όχι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Στό βάθος...

('Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ πάει προς τά μέσα. 'Ο ΓΙΑΝΝΗΣ κοιτάζει τό ΣΤΡΑΤΟ και τήν ΑΝΝΕΤΩ).

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: (Στέκει στό βάθος και φωνάζει). Στυλιανός Γιαννόπουλος... τηλεγράφημα...
(Παύση).

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: ... Λείπει;

('Ο ΜΠΑΜΠΗΣ έρχεται άπ' τό βάθος άργά. 'Ο ΣΤΡΑΤΟΣ μπαίνει στό δωμάτιό του).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τί τηλεγράφημα...;

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: 'Υπόγραψε, πάρ' το και διάβασέ το... εγώ πού να ξέρω...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δέν είναι για μένα!

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: Τότε...; (Φωνάζει). Στυλιανός Γιαννόπουλος ένα τηλεγράφημα... Μένει εδώ...; Δέ μένει...; Τί θά γίνει...;

('Η ΟΛΓΑ έρχεται άπ' τό βάθος. Φορά όλόμαντρα. Σά να αποφεύγει να κοιτάξει τούς άλλους στά μάτια).

ΟΛΓΑ: (Στόν ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ). Πού να υπογράψω...;

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: (Μπερδεμένος άπ' όλη τήν κίνηση)... Ποιό...; 'Α εσύ... 'Εδώ... (Τής δείχνει με τό μολύδι του πού να υπογράψει. Τής δίνει και τό μολύδι).

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Ξεσπάει). Παράτα το...

ΟΛΓΑ: (Στέκει άκίνητη).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ούτε να τό άγγίξεις!

ΟΛΓΑ: Γιατί;

ΜΠΑΜΠΗΣ: 'Ακούς τί σου λέω;

ΟΛΓΑ: Ποιός να τό πάρει;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κανένας... Είναι ό ίδιος εδώ...; 'Οχι! 'Ο Στέλιος δέν είναι πιά εδώ... είναι... 'Ε, λοιπόν, κανένας δέν έχει

τό δικαίωμα νά τό παραλάβει... Κανένας...

(Έχουν έρθει ή ΒΟΥΛΑ, ή ΑΣΤΑ, ή ΜΑΡΙΑ).

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Στόν ΤΑΧΥΔΡΟΜΟ). Θάψε το... Κάνε ένα λάκκο
καί θάψε το... Αὐτή ή πόρνη νά μήν τό πιάσει...

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: 'Ο ίδιος... τί...;

ΜΑΡΙΑ: Σκοτώθηκε...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τόν σκοτώσανε!

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: Έσεῖς εἴστε...

ΟΛΓΑ: Εἶμαι ή...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τί εἶσαι...; Μήν λές τίποτα, ἄσ' τήν ψυχή του νά
ήσυχάσει... Μόνο πού τότε σκέφτεσαι θά τρίζουμε τά
κόκαλά του...

ΟΛΓΑ: Ήτανε ἄντρας μου...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Έκεῖνος ἦταν ἄντρας σου μά σύ δέν ἦσουνα γυ-
ναίκα του... Έσύ ἦσουνα ἐκεινοῦ ἐκεῖ μέσα...

ΟΛΓΑ: Πάψε...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Στό δικό του τ' ὄνομα νά θγαίνεις, τά δικά του
τηλεγραφήματα νά παραλαβαίνεις, ὄχι τοῦ Στέλιου...

ΟΛΓΑ: Ἀφησέ με...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Έσύ τόν πῆρες στό λαιμό σου, ἀκοῦς; Έσύ!

ΟΛΓΑ: Ὅχι!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Έσύ κι ὁ ἀγαπητικός σου τόν κάματε νά πέσει ἀπ'
τό νταμάρι... Έσεῖς οἱ δυό πού τόν ἐνομίζατε ρεμάλι,
ρουφιάνο, καρπαζοεισπράχτορα... Μά κείνος εἶχε φιλό-
τιμο καί μπέσα νά σᾶς γιομίσει ὄλους...

ΒΟΥΛΑ: Μπάμπη... σῶπα...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κάνε πέρα ἐσύ... Ὅλοι κάνετε πέρα, ἀφήστε με...
Ὅλοι σας θαρρεῖτε πῶς τίποτα σπουδαῖο δέ γίνηκε...
Γιατί τόν εἶχατε πάρει στό ψιλό... Έγώ ὅμως τόν ἤξε-
ρα... ἐμένα μου τά 'χε πεί ὄλα... Καί γώ τόν εἶδα λιωμέ-
νο, ζουπηγμένο πάνω στά χαλίγια τοῦ νταμαριοῦ μέσ
στά αἶματα... Τό Στέλιο μωρέεε... Τό Στέλιο... μ' ἀκοῦ-
τε...; Τό Στέλιο... (Πάει καί κολλᾷ στόν τοῖχο τῆς ταρά-
τσας. Τό στήθος του φουσκώνει λές καί θά σπάσει. Ἡ
ΜΑΡΙΑ ὀρμᾷ κι ἀγκαλιάζει τήν ΟΛΓΑ. Τή φιλᾷ, τῆς χαϊ-

δεύει τά μαλλιά. Ἡ φωνή της τρέμει, εἶναι σάν παραμι-
λητό πυρετοῦ).

ΜΑΡΙΑ: Μή... ὄχι... δέ φταῖς ἐσύ... ἐγώ ξέρω... ἐγώ ξέρω... κο-
πέλα μου... Ὅλια μου... ἔπρεπε μεῖς οἱ δυό... Κανείς δέν
ξέρει... δέν καταλαβαίνει... Μένανε ρῶτα, τρία χρόνια
ἐρημη... Νά 'χεις ἄντρα καί νά μήν ἔχεις... τό χειρότερο
αὐτό εἶναι... Ὅλια μου... ἀγάπη μου...

(Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ ἔχει θγεῖ στήν πόρτα του).

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Ἀποφασιστικά καί μέ κρυφό ἐσωτερικό φούντω-
μα)... Ὅλγα... Θές νά παραλάβεις τό τηλεγράφημα...; Ἀ
θές, παράλαβέ το καί μήν ἀκοῦς κανέναν...

(Ὅλοι σωπαίνουν. Ἡ ΟΛΓΑ μένει γιά λίγο ἀναποφάσι-
στη. Ὑστερα κάνει νά ὑπογράψει. Τό χέρι της δέν πάει.
Δίνει τό μολύδι καί μέσα σέ γενική σιωπή φεύγει ἀργά
στό δάθος).

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ: Δηλαδή... ἐπιστρέφεται...! (Κάτι σημειώνει στό
τεφτέρι του καί κινᾷ συλλογισμένος πρός τά ἔξω).

(Ὁ ΣΤΡΑΤΟΣ μπαίνει στό δωμάτιό του).

ΦΩΝΗ: (Φωνή ἀντρική ἀκούγεται ἀπέξω)... Ἐλα, κυρία Μα-
ρία...

ΜΑΡΙΑ: Έρχομαι... (Έρχεται στή μέση τῆς αὐλῆς. Κοιτάζει
γύρω σά χαμένη. Ἡ φωνή ἀπέξω ξανακούγεται).

ΦΩΝΗ: Τά φορτώσαμε ὄλα...

ΜΑΡΙΑ: Νάί ἔρχομαι... Καί πάλι γειά σας... Γειά σας...

ΟΛΟΙ: Γειά σου... ὦρα καλή...

ΜΑΡΙΑ: Τό Γιοακείμ πού εἶναι;

ΑΣΤΑ: Ὁξω εἶναι... παίζει... (Φωνάζει)... Γιοακείμ...

ΜΑΡΙΑ: Κρίμα δέ θά τό δῶ... Κυρ - Ἰορδάνη... Γειά σας...
(Βγαίνει).

ΟΛΟΙ: Γειά σου...

ΜΠΑΜΠΗΣ: (Στή ΒΟΥΛΑ). Τέλειωνε μέ τά πιατικά σου νά μήν
ἐρθω καί τά κάνω λίμπα...

ΒΟΥΛΑ: Σπάσ' τα... ἐσύ θά τά ξαναπληρώσεις!

ΜΠΑΜΠΗΣ: Γυναῖκες... τό φελέκι σας, μέσα!

(*Η ΒΟΥΛΑ φεύγει στο βάθος. Ο ΜΠΑΜΠΗΣ ξερχεται και κάθεται στο πεζούλι. Η ΑΣΤΑ πλησιάζει στο ταρατσάκι*).

ΑΣΤΑ: Σάματι είναι η πρώτη βολά...; Είχαμε και τρισχειρότερα... Γιατί τό 'βανες τέτοιο ντέρτι, Γιορδάνη...;

(*Ο ΓΙΑΝΝΗΣ πάει κοντά στον ΜΠΑΜΠΗ. Η ΑΣΤΑ φεύγει στο βάθος. Ο ΜΠΑΜΠΗΣ έχει ρίξει το πρόσωπο μέσ στα χέρια. Ο ΓΙΑΝΝΗΣ άκουμπά φιλικά το χέρι στον ώμο του ΜΠΑΜΠΗ*).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Δέ μου κάνει πιά καρδιά νά φύγω... Ξωρες-ώρες μου 'ρχεται νά βγῶ στο δρόμο και νά μπήξω τίς φωνές... Ο γέρος μου ήτανε στρατιώτης από τό δέκα ως τό είκοσι... στά σαράντα έχασα έναν άδερφό κι εγώ ό,τι μου 'πανε τό 'κανα... Γιατί νά φύγω...; Γιατί νά πάω άλλου... έδῶ είναι ό τόπος μου... 'Εδῶ πρέπει νά βρω δουλειά, ψωμί, σπίτι... έδῶ τά θέλω... έδῶ... έδῶ!!!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Αυτό ήθελα κι εγώ νά σου πῶ... μά δέν ήξερα πῶς θά τό πάρεις...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Τί θά πεί πῶς θά τό πάρω...; Είναι ό τόπος μας για δέν είναι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Είναι και μεγαλειό τόπος! Μά αν ό καθένας τότε δγάζει σκάρτο, ρίχνει πέτρα πίσω του και φεύγει, τί θά γίνει...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Όμως έδῶ τί μπορεί νά γίνει...;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δέν είναι τό πιό δύσκολο απ' όλα... 'Εδῶ ό άνθρωπος κοντεύει νά φτάσει στο φεγγάρι...

(*Παύση. Κοιτάζονται κατάματα*).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Χαίρουμαι πού θά μείνουμε κοντά...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κι εγώ χαίρομαι...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πάμε νά βάλουμε ένα χέρι μαζί νά τελειώνουμε, άλλως οί γυναίκες θά τά ψειρίζουνε ως τό βράδυ...

(*Καθώς πάνε προς τά μέσα*).

ΓΙΑΝΝΗΣ: (*Στόν πατέρα του*). Ο Μπάμπης κι ή Βούλα θά 'ναι πάλι γείτονες.

ΜΠΑΜΠΗΣ: Θά τήν περάσουμε φίνα, κυρ-Ίορδάνη, θά δεῖς...

Τί σκοτίζεσαι πού φεύγουμε από δῶ... Θά βολευτούμε κι εκεί... μπορεί και καλύτερα...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Άντε, έλα κάτω...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ:

ΜΠΑΜΠΗΣ: Πάμε νά φέρουμε και τ' άλλα... κι άμα είναι ώρα θά κατέβει... 'Ετσι κυρ-Ίορδάνη...; 'Εντάξει!

(*Ο ΓΙΑΝΝΗΣ κι ό ΜΠΑΜΠΗΣ φεύγουνε στο βάθος. Ο ΙΟΡΔΑΝΗΣ δγάζει ένα πανί και σκουπίζει τή μύτη του. Η ΑΝΝΕΤΩ κατεβαίνει απ' τό πατάρι μέ μιá μεγάλη τσάντα. Της γλιστρῶ απ' τό χέρι και πέφτει. Μόλις κατεβαίνει σηκώνει διαστικά τήν τσάντα, δγάζει μιá εικόνα από μέσα, κάνει τό σταυρό της και φιλά τήν εικόνα. Τή ίδια στιγμή απ' τό βάθος ξερχεται ή ΟΛΓΑ. Η ΑΝΝΕΤΩ χώνει τήν εικόνα στήν τσάντα*).

ΑΝΝΕΤΩ: Φεύγεις κι εσύ...;

ΟΛΓΑ: Φεύγω...

ΑΝΝΕΤΩ: Τά πράματά σου...;

ΟΛΓΑ: Θά 'ρθούνε νά τά πάρουνε...

ΑΝΝΕΤΩ: Γιατί δέ μέ φώναξες νά σε βοηθήσω...;

ΟΛΓΑ: Δέ χρειάστηκε...

ΑΝΝΕΤΩ: Νά 'χα μιá κόρη σάν και σένα... τί άλλο ήθελα... (*Πέφτει μπροστά στήν ΟΛΓΑ, γονατιστή κι άγκαλιάζει τά πόδια της*) Είμαι γριά... δέν έχω κανέναν στον κόσμο... δέν τό 'θελα... δέν τό 'θελα... (*Της φιλά τά χέρια*). Τώρα μιá φορά έγινε... Πάρε τον άλλον... μήν μείνεις μονάχη... έμένα δές... είμαι θεομόναχη εγώ... Σ' αγαπάει πολύ, τό ξέρω... Κάθε νύχτα... όλη νύχτα... άκόμη και πρίν γίνει τό κακό... πάει ξερχεται κι ανάβει τσιγάρα... Ξαγρυνῶ και φουμάρει... τίποτα άλλο... Ξαγρυνῶ και φουμάρει... (*Βλέπει πού ή ΟΛΓΑ δέν άπαντά. Τή φιλά στο μάγουλο*). 'Εσύ ξέρεις... Στο καλό... (*Φεύγει στο βάθος*).

(*Ο ΣΤΡΑΤΟΣ δγαίνει ένα δνό δήματα έξω απ' τήν πόρτα του. Η ΟΛΓΑ μόλο πού δέν κοιτάζει προς τά εκεί τό*

ἀντιλαμβάνεται. Σχεδόν σ' ὅλη τή σκηνή δέν κοιτιοῦνται
στά μάτια).

ΟΛΓΑ: Ἐντίο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Φεύγεις...;

ΟΛΓΑ: ...Φεύγω...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ἐντίο, λοιπόν...

ΟΛΓΑ: Ἐντίο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θές νά...

ΟΛΓΑ: Μή...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ξέρω... Ἐτσι λέω κι ἐγώ...

ΟΛΓΑ: Ποτέ!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ποτέ! Τό ξέρω...

ΟΛΓΑ: Θά ἴναι χειρότερα...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Εἶναι κιόλας...

ΟΛΓΑ: ...Ἐντίο...

ΣΤΡΑΤΟΣ: Ὅλγα... σ' ἀγάπησα πολύ...!

ΟΛΓΑ: Κι ἐγώ!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Καί τώρα σ' ἀγαπῶ πολύ... Μπορεῖ καί πιό πολύ
ἀπό πάντα...

ΟΛΓΑ: Κι ἐγώ!

ΣΤΡΑΤΟΣ: Θέλω νά τό ξέρεις...

ΟΛΓΑ: Κι ἐγώ θέλω νά τό ξέρεις...(Τώρα γυρίζει καί τόν κοι-
τάζει κι ὕστερα τραβᾷ πρὸς τό δρόμο).

ΝΕΟΣ: (Μπαίνει φουριόζος, ἀεράτος καί πάει πρὸς τό ΣΤΡΑ-
ΤΟ). Δέ μου λές, τά κουφώματα θά πουληθοῦνε;

ΣΤΡΑΤΟΣ: ...Ποιά...;

ΝΕΟΣ: Τά κουφώματα εἶναι γιά πούλημα...;

ΣΤΡΑΤΟΣ: (Γυρίζει καί μπαίνει στό δωμάτιό του).

ΝΕΟΣ: Πές μιά κουδέντα, ἀδερφέ, λεφτά θά δώσεις...; (Πάει
στόν ΙΟΡΔΑΝΗ). Μέ συγχωρεῖτε... ρώτησα τόν ἄλλονε καί
μέ κοίταξε λές καί... μυστήριος κόσμος... βαριοῦνται νά
μιλήσουνε... Δέ μου λέτε, παρακαλῶ, τά κουφώματα
πουλιοῦνται; Τά βλέπω, εἶναι λιγάκι σαράβαλα, ἀλλά ὁ
μάστορης μ' ἔστειλε νά ρωτήσω ἂν εἶναι γιά πούλημα...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ:

ΝΕΟΣ: Εἶναι...;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ:

ΝΕΟΣ: Δέν εἶναι...; Γιατί δέ μιλάτε...; Τί λέω καί...

(Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ κάτι βλέπει ἔξω. Μισοξαπλώνει καί πιά-
νει σφιχτά μέ τά χέρια του τό γείσο τῆς ταράτσας. Ὁ
ΝΕΟΣ ἀποτραδιέται ἀπορημένος. Μπαίνουν οἱ δύο ΜΗ-
ΧΑΝΙΚΟΙ κι ἓνας ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ. Πλησιάζουν στήν τα-
ράτσα).

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Λοιπόν, πατρίδα, θά κατέβεις; Ἄντε μπράβο
νά κάνουμε τή δουλειά μας... Θέμε νά κλείσουμε μέ τά-
βλες τήν πόρτα, νά φέρουμε τά ἐργαλεῖα... Αὔριο ἀρχί-
ζει δουλειά ἐδῶ...

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Τί δουλειά κάνεις; Θές νά μείνεις νά ξεμπα-
ζώνεις...; Καμιά δεκαριά μεροκάματα τά ἔχει...

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Ἄ θέλει, βάστα τον καί γιά τά θεμέλια... Τί
λές, μπάρμπα, εἶσαι καλό φτυάρι...;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Τί νά τό κάνει τό φτυάρι...; Ἐχει τή δουλειά
του ὁ ἄνθρωπος, δουλεύει στό καμίνι... Ἐτσι, κυρ-
Ἰορδάνη...; Ἄντε κατέβα, πάμε νά πιούμε ἓνα κατοστα-
ράκι ὄλοι μαζί... Ἐχει ἀνοίξει ἡ χήρα ἓνα βαρέλι ἀπό τά
καινούρια... τί νά σοῦ πῶ...

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Κερνῶ ἐγώ, ἔλα μπράβο, κύρ... Πῶς τόν λένε;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Ὁ κυρ-Ἰορδάνης!

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Κυρ-Ἰορδάνης, βέβαια... Κερνῶ ὀκιά μέ μεζέ
τοῦ γούστου σου... Εἶσαι...;

Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: (Στόν ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑ). Αὐτός δέν παίρνει ἀπό
λόγια... Τράβα τον κάτω, θά μέ ὑποχρεώσεις... Ὡχ,
ἀδερφέ!

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Σᾶς παρακαλῶ! Ὁ κυρ-Ἰορδάνης εἶναι φιλα-
ράκος καί γείτονας... Τοῦ ἴπαμε νά κατέβει, θά κατέβει...
ἔτσι...; Δέ μου λές τό ντουφέκι σου πού τό ἔχεις...; (Γε-
λάει) Βρέ χούι καί τό δικό σου...

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Κάνει καί σκοποβολή;

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Δέ χωνεύει τά γατιά... Ὅπου δεῖ γατί, μπάμ...
Ὅλο ἐρχότανε ἐδῶ οἱ πλαῖνοί στό Τμήμα καί μου κά-

νανε παράπονα... Ἐγώ – ἀκοῦς κυρ-Ἰορδάνη – ἐγώ τό κοροῖδο... Ἄντε μπράδο, τώρα κατέβαινε...

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: Δηλαδή κύρ, κύρ... Πῶς σέ λένε... Τί καταλαβαίνεις;

(Ἔρχονται ταραγμένοι ἡ ΑΣΤΑ: πρώτη, ἡ ΑΝΝΕΤΩ, ἡ ΒΟΥΛΑ. Μετά ὁ ΓΙΑΝΝΗΣ κι ὁ ΜΠΑΜΠΗΣ φορτωμένοι πράματα).

ΑΣΤΑ: Κατέδα, Γιορδάνη ἀφέντη μου... Γιατί πιά τό ἄβανες τέτοιο ντέρτι...;

ΑΝΝΕΤΩ: Φέρανε κι ἀστυνομία, δέ βλέπεις;

ΒΟΥΛΑ: Μή σφίγγεσαι ἔτσι, κυρ-Ἰορδάνη, φουσκώσανε οἱ φλέδες σου. Θά πάθεις τίποτα...

ΑΣΤΑ: Γιορδάνη καρδούλα μου, θά βρεῖς ἄλλη γωνιά ἐκεῖ. Ἔχει μιά. Τήν εἶδα μέ τά μάτια μου... Θά σοῦ τή στρώσω μέ κιλίμια, ἐγώ θά σοῦ τήνε φροντίσω...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Λυπήσου μας... Τί μᾶς ἔχεις καί παρακαλᾶμε...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Κυρ-Ἰορδάνη, βασίσου σέ μένανε.... Σ' τό ὀρκίζομαι στήν ψυχή τῆς μάνας μου.... Νά ἐγώ μέ τά χέρια μου θά σοῦ φτιάξω ὄ,τι θές... ὄ,τι θές...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Δέ θέλω...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἐγώ σ' ἀγαπῶ... Ὁ δικός μου ὁ γέρος δέ ζεῖ. Ἄ ζοῦσε καί μοῦ ἔλεγε νά τοῦ βολέψω μιά γωνιά δέ θά σκίζόμουνα νά τή φτιάξω...; Δέ ζεῖ ὅμως καί τή φτιάχνω γιά σένα... Δέν εἶναι τό ἴδιο...;

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Θά μᾶς διώξουνε κι ἀπό κεῖ, Μπάμπης... θά μᾶς διώξουνε...

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: (Ἀνεδαίνει στό ταρατσάκι). Μήν εἶσαι ζόρικος.... Ἐδῶ τόσοι ἄνθρωποι σοῦ τάζουνε λαγούς μέ πετραχήλια...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Θά μᾶς διώξουνε πάλι, Μπάμπης... θά μᾶς διώξουνε... (Κρατιέται πιό σφιχτά πάνω στά γεῖσα).

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: (Πιάνει τόν ΙΟΡΔΑΝΗ μαλακά καί τόν τραβᾶ). Κρασάκι σοῦ λέμε, μεζέ σοῦ λέμε... Ντροπή νά σέ παρακαλοῦμε τόσοι ἄνθρωποι... Σέ βλέπουνε καί τά κορί-

τσια....(Τόν τραβᾶ δυνατά). Ἄντε λοιπόν, μή μέ πιᾶσουνε οἱ διαῶλοι μου!

(Ἡ ΑΣΤΑ φιλά τό χέρι τοῦ ΙΟΡΔΑΝΗ ποῦ βαστά τό γεῖσο. Στό ἄλλο πάει ἡ ΒΟΥΛΑ καί τοῦ τό χαῖδολογᾶ καί προσπαθεῖ νά τό λασκάρει).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἄφήστε τον, εἶναι πατέρας μου... Κατεβεῖτε ἀπό κεῖ... σᾶς ἀπαγορεύω... Μπάμπη...

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Δέ θέλω τό κακό του... (Τραβᾶ μ' ὄλη του τή δύναμη τόν ΙΟΡΔΑΝΗ καί τόν ξεκολλᾶ ἀπ' τό πιάσιμο). Κατέδα...

(Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ παρατᾶ κάθε ἀντίσταση. Για μιά στιγμή ψαχουλεύει μέ τά χέρια στόν ἄερα σάν νά θέλει κάποιονε νά πνίξει. Τέλος, ράκος σωστό κατεβαίνει ἀπ' τήν ταρατσα. Κατεβαίνει κι ὁ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ.).

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: Αὐτό ἦτανε... Δέν σᾶς τά ἔλεγα γώ... ὁ κυρ-Ἰορδάνης εἶναι ἐντάξει ἄνθρωπος.

(Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ πάει καί ἀρπᾶ σφιχτά τά χέρια τοῦ καρτσιοῦ).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄσε ἐμένα τό καρότσι...

ΙΟΡΔΑΝΗΣ: Ἐγώ... ἐγώ... Μπάμπης, ἐγώ...

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄντε πᾶμε!

(Ὁλοι βουτᾶνε μπόγους, μπαούλα).

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ἄγάντα, κυρ-Ἰορδάνη ἀρχηγέ... ἀγάντα... καί νά δεῖς ἐγώ τί θά σοῦ φτιάξω...

ΒΟΥΛΑ: Τί μ' ἐπιασε τώρα... μοῦ ῥχεται νά τραγουδῶ...

ΑΝΝΕΤΩ: Ἡμαρτον, Κύριε... ἐκδρομή πηγαίνουμε...;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ἐχουμε σχέδια ἐγώ κι ὁ Μπάμπης... Ἐτσι, Μπάμπη...;

ΜΠΑΜΠΗΣ: Ὅλα θά φτιάξουνε... Ἄγάντα, ἀρχηγέ, μπρός τά μηχανοκίνητα... Ὅλα θά σιάξουνε, θά δεῖς... ἐδῶ ἄλλοι κοντεύουν νά πᾶνε στό φεγγάρι...

(Ὁ ΙΟΡΔΑΝΗΣ σπρώχνει τό καρότσι).

ΑΣΤΑ: Παναγιά μου... φεύγουμε...

ΑΝΝΕΤΩ: Φεύγουμε...

(*Όλοι στέκουν ξαφνικά πετρωμένοι στη θέση τους*).
ΜΠΑΜΠΗΣ: *Ό πιο καλός λείπει... Άν ήτανε δώ, θά βλέπατε γλέντι... Ά, ρέ Στέλιο,...Βούλα, άντε λοιπόν τί χάσκεις;*
ΒΟΥΛΑ: *Έρχομαι...*
ΑΣΤΑ: *Τό Γιοακείμ ποῦ νά 'ναι...; (Φωνάζει) Γιοακείμ... Γιοακείμ...(Φεύγει πρὸς τό δρόμο φωνάζοντας).*
ΜΠΑΜΠΗΣ: *(Στό ΓΙΑΝΝΗ). Μήν εἶναι βαρύ αὐτό πού φορτώθηκες;*
ΓΙΑΝΝΗΣ: *Όχι, ἀλαφρύ εἶναι!*
ΜΠΑΜΠΗΣ: *Καί τό δικό μου ἀλαφρύ μοῦ φαίνεται... (Στίς γυναῖκες) Άντε, περνάτε μπρός... (Φωνάζει) Άγάντα, ἀρχηγέ... μπρός τά μηχανοκίνητα... Όλα θά σιάξουνε... θά δείς... Έδῶ ἄλλοι κοντεύουν νά πᾶνε στό φεγγάρι...*

(Βγαίνουν. Οἱ φωνές τους κι ἡ φωνή τῆς ΑΣΤΑΣ πού φωνάζει τό ΓΙΟΑΚΕΙΜ ἀκούγονται γιά λίγο ἀκόμη ἀπ' τό δρόμο).

ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: *Έγινε... (Χαιρετᾶ τούς μηχανικούς).*
Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: *Εὐχαριστοῦμε πολύ...*
ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ: *Καθῆκον μου... (Βγαίνει).*

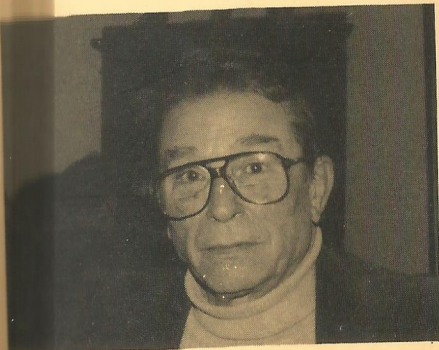
(Ό ΣΤΡΑΤΟΣ: βγαίνει ἀπ' τό δωμάτιό του μέ μιᾶ βαλίτσα. Ρίχνει μιᾶ ματιά στήν αὐλή, στό δάθος, καί τραβᾶ πρὸς τό δρόμο).

Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: *Μυστήριοι ἄνθρωποι μένανε σέ τούτη τήν αὐλή.*
Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: *Μπά, δέ βαριέσαι, παντοῦ τά ἴδια εἶναι.*
Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: *(Κοιτᾶ τό ρολόι του). Τί τοῦ 'ρθε τώρα τοῦ γέρου καί δέν ἤθελε νά κατέβει ἀπ' τήν ταράτσα...*
Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: *Ποιός ξέρει...;*
Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: *Δύο καί τέταρτο... Έγώ φεύγω...*
Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: *Έντάξει...*
Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: *Κι ὅπως εἶπαμε... Καλή ὄρεξη...*
Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: *Καλή ὄρεξη...*

(Ό Α' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: βγαίνει. Ό Β' ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ: σουλα-

τσάρει στήν αὐλή, στέκει κοντά στό ταρατσάκι, κοιτάζει καλά καλά, ἀκουμπᾶ στή σκάλα καί μουρμουρίζει κάτι σά σχολικό τραγούδι).

ΤΕΛΟΣ

Ο Ιάκωβος Καμπανέλλης γεννήθηκε στη Νάξο και μεγάλωσε στην Αθήνα όπου και σπούδασε σχεδιαστής στη Βιοτεχνική Σχολή. Στα χρόνια του πολέμου έμεινε κρατούμενος στο Στρατόπεδο Συγκεντρώσεως 'Ες-Ες του Μιαουτχάουζεν, από τις αρχές του 1943 ως τον Μάη του 1945. Όταν γυρίζει στην Αθήνα, οι παραστάσεις του Θεάτρου Τέχνης του Καρόλου Κούν, το χειμώνα του 1945-46, τον συναρπάζουν... «έκει ανακάλυψα τον εαυτό μου και τον προορισμό μου». Η έλλειψη άπολυτηρίου του Γυμνασίου τον έμποδίζει να σπουδάσει ήθοποιός και... «μή έχοντας άλλη λύση για ν' ανοίξει την κλειστή γι' αυτόν πόρτα του Θεάτρου επιχειρεί να γράψει...».

Έργα που παίχτηκαν είναι: *Χορός πάνω στα στάχνα* - Θίασος 'Αδ. Λεμού, 1950. *Εσδόμη μέρα της δημιουργίας* - Έθνικό Θέατρο, Β' Σκηνή, 1955-56. *Τα μονόπρακτα Αυτός και το παντελόνι του και Κρυφή ζωή* - Βασ. Διαμαντόπουλος, 1957. *Η αούλη των Θαυμάτων* - Θέατρο Τέχνης, 1957-58. *Η ηλικία της νύχτας* - Θέατρο Τέχνης, 1958-59. *Ο Γοργίας και η Όρτανσία* - Θίασος Έ. Βεργή, 1959. *Παραμύθι χωρίς όνομα* - Νέο θέατρο Βασ. Διαμαντόπουλου-Μαρ. Άλκαίου, 1959-60. *Γειτονιά των αγγέλων* - Θίασος Καρέζη, 1963-64. *Βίβα Ασπασία* - Θίασος Καρέζη, 1966-67. *Όδυσσέα γύρισε σπίτι* - Θέατρο Τέχνης, 1966-67. *Αποικία των τιμωρημένων* - Πειραματικό Θέατρο Ριάλλη, 1970-71. *Ασπασία* - Θίασος Καρέζη-Καζάκου, 1971-72. *Τό μεγάλο μας τσίρκο* - Θίασος Καρέζη-Καζάκου, 1973. *Τό κονκί και τό ρεβόθι* - Θίασος Καρέζη-Καζάκου, 1974. *Ο έχθρός λαός* - Θίασος Καρέζη-Καζάκου, 1975. *Πρόσωπα για διολί και όρχήστρα* - Θέατρο Τέχνης, 1976-77. *Τά τέσσαρα πόδια του τραπέζιου* - Θέατρο Τέχνης, 1978-79. *Ο μπαμπάς ό πόλεμος* - Θέατρο Τέχνης, 1981. *Ο άδρατος Θίασος* - Έθνικό Θέατρο, 1988.

Έχει γράψει για τόν κινηματογράφο: *Στέλλα, Δράκος, Αρπαγή της Περιοφόνης, Τό κανόνι και τ' άηδόνι*. Πεζά: *Μαουτχάουζεν*, χρονικό από τήν εκεί έμπειρία του. Έχουν παρουσιασθεί έργα του στην Αγγλία, Αυστρία, Σουηδία, Ρουμανία, Βουλγαρία, Ούγγαρία, Σοβ. Ένωση, Άν. και Δυτ. Γερμανία.

58100873 ISBN 960-04-0240-X

ΙΑΚΩΒΟΣ ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΜΟΣ Α΄

ΕΒΔΟΜΗ ΜΕΡΑ
ΤΗΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΣ

Η ΑΥΛΗ
ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Η ΗΛΙΚΙΑ
ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

ΚΕΔΡΟΣ